

Amplius ad principale arguitur sic: Tu scis. a. propositionem et non scis. a. propositionem ergo scitum est non scitum: p3 pna et ans probat: Et assigno istam ppone scriptaz deus est que sit omne. a. qua scias primarie significare deum esse et etiam scias deus esse sed non scias ipsam esse ppone. Istio posito p3 q tu scis. a. ppone: q tu scis hoc scriptum Et hoc scriptum e a. propositio igitur ac. p3 pna a resolutib ad resolutu: et maio: cum iniori p3 per casum: Et q tu non scis. a. propositio: pbo: Tu nihil scis significari per. a. ppone: qz nihil scis esse. a. ppone igitur ac. **Secundo** arguitur sic Tu scis hoc esse et non scis hoc esse ergo scitum est no scitum: p3 pna et antecedens probatur: et pono q videas aliquod inanimatu coram te qd scias esse. inaiatum de quo formes talem propositionem in mente tua hoc est: que sit. a. demonstrando illud corpus et conserues ipsaz bene et corrupatur aliqua pars istius ab intra insensibilis te nescie te: ymo credas q nulla pars e corrupta et simus post corruptionem. Et q iteru formes vnam aliam ppone de hoc qd vides: hoc est: que sit. b. Istio posito p3 q. a. non est scitum a te: q hoc non est demonstrando qd vidisti prius: Et q. a. est scitum a te: probatur. b. est scitum a te et scis. b. conuerti cum. a. igitur. a. est scitum a te: patet consequentia cum maio: q tu scis hoc esse demonstrando illud q iaz vides: sed iniori probatur: Tu scis subiecta predicata et copulas. a. et. b. conuerti igitur tu scis. a. et. b. conuerti q tu scis copulas et predicata conuerti p3: q tu scis subiecta conuerti pbo q tu scis subiectum. a. esse subiectum. b. cuz hoc non causauerit intentionem noua ab intentione causata prius: q si causasset nouam intentionem tunc per illa posses scire hoc no esse illud qd prius vidisti qd est falsum et contra casum. **Tertio** arguitur sic et pono q videas sor. a remota quem credas ee inaiatus videndo aliquas partes illius auferri vel corrupti siendo q semper ad corruptionem alicuius partis rei inanimate sequitur corruptio tota et simus post corruptionem Istio posito: Tu scis hoc esse et tu non scis hoc esse demonstrato sor. igitur scitum e no scitum: antecedens probat: q tu scis hoc esse p3: q hoc propositio est scita a te hoc est demonstrando illud qd iam vides: et etiam q hoc scis ee demonstrando sor. Et q tu no scis hoc esse: probatur tu non scis hoc esse demonstrato illo qd prius vidisti et omne illud q prius vidisti est hoc qd iam vides: q sor. ergo tu non scis hoc esse: demonstrato qd iaz vides: p3 consequentia cum iniori et maio: probatur: q tu credis firmiter hoc esse corruptum demonstrato illo q prius vidisti igitur credis ipsum no esse et per consequens non scis ipsam esse quare ac.

Ad hec respondetur Ad pnuz admissio casu nego q tu scis. a. propositionem. Et ad argumentu tu scis hoc scriptum et hoc scriptum est. a. propositio igitur tu scis. a. propositionem nego argumentum: nec arguitur a resolutibus ad resolutum: qz hoc propositio Tu scis. a. propositionem non est resolutibilis sed descriptibilis: v3 tu scis significatum primariu. a. propositionis qd significatu primarium scis primarie significari per. a. propositionem: modo hoc est falsum: qz non scis illam deus est esse propositionem ergo non scis aliqd significatum significari per illa propositionem: sed bene sequitur hoc scriptum scis et hoc scriptum est. a. propositio ergo. a. propositionem scis: qz b consequens non est descriptibile cum modus non sit prius terminus s3 ly. a. propositio: Si tn sic arguitur: Tu scis hoc scriptum et scis q hoc scriptum est. a. propositio: igitur tu scis. a. propositionem concedere pnam: et negare minorem qz repugnans. Item non sequitur: tu scis significatum primariu. a. propositionis et illud significatu primarium per. a. ppone scis significari: igitur tu scis. a. propositionem pns est falsum vt p3 et ans est vez. Ita pma pars est vera: et secunda etiam est vera: qz deum esse per. a. propositionem scis primarie significari: qz deum esse p illud scriptum scis primarie significari q scriptum est. a. propositio. **Caveat** ergo quilz de ppositioe et post posiuoe

illius termini propositio: qz ex illo antecedente solum sequitur q. a. propositionem scis et non q tu scis. a. propositionem: q si vis inferre assumas minorem priorē v3 illud significatum primarium scis primarie significari per. a. propositionem qd est falsum et negatum. **Ex** his sequitur dato q scirem hanc deus est ee. a. ppone que esset. b. me nesciente concederem me scire. a. ppone et negare me scire. b. ppone: qz nihil scire significari per. b. Sed bene concedere q. b. ppone esset scita a me qz hoc est scitum a me demonstrato. a. et hoc est. b. ppone. **Similiter** procedo me scire hanc deus est de qua actualiter considero et nego me scire aliquam secum conuertibile demonstrata aliqua existente in frantia vel in grecia qua nunq vidi nec de qua consideravi qz nullum significatum primarium scio si significari per illas quare ac. **Ad** secundu argumentum admissio casu nego q tu scis. a. Et concedo q tu scis. b. Et ulterius nego q tu scis. a. et. b. conuerti: ymo. a. et. b. non conuertitur. Et cu di q sic: qz subiecta et predicata et copule conuertunt: concedo q predicata et copule conuertuntur sed no subiecta. Et cum di q subiectu. a. est sub3. b. nego: ymo sunt diuerse intentiones: qz aduersis causis totalibus non pot pcedere idē effectus: Et tunc cu infero q per illa intentione. b. posse scire hoc non esse illud q prius fuit. **Ad** huc di q bñ possum scire per illa q hoc q mo video non fuit illud q prius vidi: non tn sequitur q iam de beam illud scire: qz iaz non pceptio intentione vel subiectu. b. esse disunctu a subiecto. a. sicut no pceptio hoc obiectu distingui vel non ee illud q prius vidi. **Impossibile** est. n. q obiciantur mihi duo obiecta causantia intentiones distinctas quas non pceptio distingui du no percepero obiecta distincta vt posito q mihi obiciatur vnu ouz et me diuertete obiciatur mihi reliquu tantu pñle qd creda ee pñmū partet q illa duo obiecta cu sint cause totales debent effectus distinctos pducere et sic intentiones pducunt differentes quas n pceptio differre qz eaz oba distingui no sentio: ymo secunduz reputo esse pñmū quare ac. **Per** hoc p3 q non sequitur: istoz duorum obiectorum habes intentiones distinctas igitur apprehendis ista obiecta ee filia vel distincta: qz in casu quo ponitur de illis duobus ouis habeo intentiones distinctas per quas no apprehendo illa obiecta esse similia nec dissimilia ymo vnum credo ee reliquu: ex quo sequit q non apprehendo illa esse nec pceptio illa ee: qz apparet mihi q precise vnu est reliquu et q illud q ia vido sit illud q prius vidi sic mihi apparet q hoc intentio sit intentio prima et q subiectum. b. sit subiectum. a. qre ac. **Ad** tertiu argumentu admissio casu pcedo q scio hoc esse demonstrato sor. Et tuc ad argumentu quo probatur q tu non scis hoc esse eode demonstrato: qz tu non scis hoc esse demonstrato illo qd prius vidisti et omne illud q prius vidisti e illud q iam vides igitur tu non scis hoc esse demonstrato illo quod iam vides. **Ad** huc dicitur negado consequentiam. Certum enim est q pluries tales negant consequentias cum insertur sensus copositus ex vna modalis et reliqua non modalis: deberet enim sumi pro minor q tu scis omne illud q prius vidisti esse hoc quod iaz vides quod casu repugnat: quia firmiter credis q illud qd iam vides non sit illud q prius vidisti quia credis illud no esse q prius vidisti. Et licet negem illam consequentiam: non tamen volo concedere maiorem videlicet tu non scis hoc esse demonstrato illo quod prius vidisti: sicut scis hoc esse demonstrato sorte quia hoc scis esse demonstrato sorte. Et tunc ad argumentum: Tu credis hoc esse corruptum demonstrato quod prius vidisti: q non scis hoc esse demonstrato eodem: nego consequentiam: quia credo hoc esse corruptum et credo hoc non esse corruptum demonstrato illo q iam video igitur ac. **Item** non sequitur tu non scis hoc q prius vidisti esse igitur tu no scis hoc esse demonstrato illo q prius vidisti. **Nec** sequitur: tu non scis hoc esse q prius vidisti et omne q prius vidisti est hoc: igitur tu non scis hoc esse: ratio dicta est superioris. **Nec** sequitur hoc q prius vidisti scis esse: igitur scis esse hoc q prius vidisti. **Arguitur** enim a sensu di

aiso vero ad sensum compositum falsus quare etc. **C**Ali-
ter tamen si placet potest subtilius responderi ut superius
pluries dicebatur: enim proponitur tu scis hoc esse: que-
ro quid demonstras an prius visum vel illud quod modo video.
Si prius visum nego quod scio hoc esse: sicut nego quod scio prius
visum esse. Et sic prius concedo quod non scio hoc esse: primo cre-
do hoc non esse. Si autem demonstratur illud quod iam video concedo
illam: sicut ista scio hoc esse quod modo video et credo hoc esse si-
cut prius dicebat. **S**ed forte probat quod tu scis hoc esse
demonstrando prius visum: igitur tu scis hoc esse demonstrando
idem: per prius: quod sensus compositus cum sensu diuiso conuer-
titur in terminis demonstratiuis simplicibus singularis nu-
meri etc. **E**t alius probatur: hoc scis esse demonstrando illud quod
iam vides et hoc est hoc demonstrando prius visum igitur hoc
scis esse hoc: demonstrando prius visum. **R**espondetur negan-
do prius primam. **E**t tunc ad regulam dico quod intelligitur
quando ly hoc pure absolute sumitur et non notatiue sicut
sumebatur in priori ratione: Unde sicut non sequitur: hoc quod
prius vidisti scis esse igitur tu scis hoc quod prius vidisti esse.
Ita non sequitur hoc scis esse igitur scis hoc esse demonstrando prius
visum. **N**ec est et sequitur: negatiue: Tu non scis hoc esse
demonstrando prius visum ergo hoc non scis esse. Et hoc
contingit quod ly hoc notatiue tantum subordinatur vni inten-
tioni compositae ex multis circumstantiis cui intentioni non sub-
ordinatur quam absolute ponit sed precise vni intentioni ab-
solute simplici Et sic per ad argumentum.

Amplius ad principale arguitur sic. **A**. et **B**. scitur
tur. a. for. et platone et eadem dubitan-
tur ab eis igitur conclusio falsa prius et alius probatur: et pono quod
a. scitur a for. et dubitatur a platone et b. scitur a platone et
dubitatur a for. Iste posito per quod a. et b. scitur a for. et a pla.
quia: a. scitur a for. et b. a platone Et quod a. et b. dubitatur
a for. et a platone: probatur: quod a. dubitatur a platone et b. du-
bitatur a for. igitur etc. per prius per terminos vbius collecti-
ue supponentes. **S**ecundo arguitur sic. **A**. est scitum a te et idem
a. est non scitum a te ergo scitum a te est non scitum a te:
Antecedens probatur et pono quod a. sit ois. propositio scita a te que
componatur ex duabus vel tribus partibus: isto posito per quod
a. est scitum a te: Et quod a. non est scitum a te. probatur: quod si a. est
scitum a te et a. est multa igitur multa sunt scita a te: prius fal-
sum: quod si multa sunt scita a te igitur sunt duo scita a te vel
tria scita a te vel sic de singulis quod est falsum. Et hoc casus cum
ponitur quod a. sit ois. propositio scita a te igitur etc. **T**ertio argui-
tur sic Et pono quod omne verum scitur a te: quo posito admis-
so et concessio propono tibi ista rex sedet: Illa est tibi dubia et im-
pertinens: igitur dubitanda deinde nullus rex sedet deus du-
bitari quod dubitatio vno dicitur dubitatur et reliquum. Tunc
arguitur sic: Utriusque illorum est tibi dubium et alterum illorum est sci-
tum a te: igitur scitum a te est tibi dubium: per prius quod in ter-
tio modo tertie figure et maior silr: quod vera et impertinens sed
minor probatur. Nam alterum illorum est verum igitur alterum est sci-
tum a te: per prius per casum et alius silr ex quo illa sunt con-
tradictoria non. n. possent esse inuicem contradictoria nisi alterum
esset verum. **A**d hoc respondetur Et primo ad prius ut alias
fuit in simili ratione: concedo quod a. et b. sciuntur a for. et a
platone et a. et b. dubitantur a for. et a platone: ex quo non
sequitur post. a. quod est scitum ab aliquo eorum sit tibi dubium: quod
non sequitur. a. et b. dubitantur vel sciuntur a for. et pla. ergo
utrumque illorum scitur vel dubitatur a for. et a pla. quod alius stat
collectiue: ex quo non sequitur aliqua talis vltis. Si tamen pro-
ponitur in casu isto. a. et b. sciuntur a for. et a platone esse vera
vel. a. et b. dubitantur a for. et a platone esse vera: negare qua-
libet istarum: quod ex qualibet illarum sequitur quod quelibet illarum
tam. a. quod b. scitur a for. et a platone esse vera vel quod quelibet
illarum dubitatur a for. et a pla. esse vera quorum quodlibet est
falsum. **E**t hec prius per quod alius stat diuisiue ex quo sequitur
aliqua talis vltis. **E**t si queritur quare in priori stat colle-
ctiue et ista diuisiue. **D**ico quod hec est causa: quod in priori de-
terminatur terminus incomplexus per verbum adiectiuum et
in secunda determinatur terminus complexus per phisivebum
de hac materia latius dicebat in capitulo precedente. **A**d se-
cundum argumentum respondeo admittendo casum et conce-

dendo quod a. est scitum a me Et tunc ad improbationem non
sequitur. **A**. est scitum a te et est multa igitur multa sunt scita
a te: quia maior extremitas non predicatur de minori in inclu-
sione. Sed bene sequitur quod multa sunt scita a te: quod est verum
et concedendum quod a. quod est multa est vnum scitum a te. Et si
arguitur ulterius. a. scitur a te et a. est multa igitur multa scitum
tur a te: concedo prius et prius: ex quo non sequitur postea quod
multa sunt scita a te: nec sic de resoluti verbum adiectiuum in
sum es est et in suis principiis pluralis numeri solum sed plura-
lis vel singularis simul. Ita quod bene sequitur: multa sciuntur a te
ergo multa sunt scitum vel scita a te: Ita est ergo quod si nulla
sit propositio scita a me nisi vna que sit multi termini et non al-
quid: concedo quod scio multa et multa sciuntur a me: Et illi
tres termini sciuntur a me: et sic concedo quod multa sciuntur
a me et tamen nihil scitur a me: quod in isto casu aliqua sciuntur a te
et nulla sunt scita a te: sicut illa tria significant primarie verum
quorum nullum significat primarie verum nec falsum. Si autem po-
neretur quod scire. a. et b. propones solum que essent sex termi-
ni vel intentiones tunc concederes quod sex sciuntur et sex sunt
scita a me quorum nullum est scitum a me: quod nulla illarum inten-
tionum est scita a me cum non sit propositio: Ideo illa sex sunt pro-
positiones quorum nullum est propositio. **E**t si queritur ex quo illa
sex sunt scita a te vel quorum vel quatuor: dico quod nec quinque
nec sex nec quatuor sed precise duo scita. Ita quod illa sex sunt
duo scita quorum nullum est aliquid scitum. Sed illorum tria sunt
bene aliquid scitum quod vna propositio: unde non sequitur illa sex sunt
duo scita ergo illa sex sunt duo: sicut non sequitur: ille sex sunt
due propositiones igitur sunt due. Ista sunt duo numeri ergo sunt
duo. Ista sunt duo populi nec duo binarij sunt due res.
Ideo non sunt duo. **P**otest ergo prius concedi quod aliquid sunt
scita et tamen nulla duo sunt scita: quod illa sex sunt scita que non sunt
aliqua duo sed sunt duo scita. Et sic aliqua sciuntur a te et tamen ni-
hil scitur a te: quod precise. a. vel. b. scitur a te quorum nullum
est aliquid: sed aliqua. **I**dem si in casu isto proponeretur Tu scis
quicquid scis negarem: quod nihil scio. **E**t si arguitur quod sic:
quia iste homo scit quicquid scit te demonstrato igitur tu scis quicquid
scis: alius probatur sic. Iste homo scit quicquid scit igitur ipse scit
quicquid scit: alius per eo quod iste homo scit quicquid de se scit. Ideo
scit quicquid scit: ergo etc. Dubito prius eo quod ly quid in ante
potest sumi in accusatiuo casu vel nominatiuo: primo modo con-
cedo prius et nego alius. Et tunc ad argumentum non sequitur:
tu scis quod deus scit ergo tu scis quod scis vel iste homo
scit quid scit. Sed bene sequitur quod iste homo scitur que res scit.
Si autem ly quid teneatur in nominatiuo casu nego prius: quod
literarij teneatur ly quicquid in ante. Et licet in hoc casu ne-
gem me scire aliquid in actu non tamen nego in potentia: quia
possum scire propositio lapideam auream vel argenteam que deus
sciretur esset aliquid quod lapis aurum vel argentum: Ita ergo quod non
sequitur possibile est te scire quid scis vel potest scire quicquid
scis igitur ista scis quicquid scis. Et non sequitur tu potes scire
quicquid scis igitur tu potes scire aliquid et illud scis: quod re-
latiuum resoluti non habet dummodo ab officabili determinatur.
Ad tertium argumentum dimissis rationibus cauillatorum
admitto casum Et cum proponitur rex sedet dubito: nullus rex
sedet dubito: utrumque illorum est tibi dubium concedo: quod verum
et impertinens: deinde alterum illorum est scitum a te: nego: quod re-
pugnat vni concessio. Sequitur. n. utrumque illorum est tibi dubium
igitur nullum illorum est scitum a te: deinde cum proponitur. Al-
terum illorum est verum: nego: quod re- pugnat posito et opposito bene
negati. Sequitur. n. ois. verum est scitum a te nullum illorum est scitum
a te igitur nullum illorum est verum. Et tunc ad probationem istam cum
dicitur quod illa sunt contradictoria igitur alterum illorum est verum
conceditur prius et negatur alius quod repugnans: Si. n. nullum
illorum est verum sequitur quod illa non sunt contradictoria. **E**t si
arguitur quod illa sunt contradictoria quod vna est vltis negatiua et re-
liqua indefinita affirmatiua de phisive subiecto predicato vel co-
pula terminis supponentibus precise per eisdem et opposito
modo igitur contradicunt: ceditur prius et negatur alius. **E**t
si dicitur qua parte dicitur quod pro nulla quousque fuerit diuisum
propositio: quo facto ceditur quod pars illius copulatiue
diuisum propositio preter vltimam: quod tunc repugnabit concessio
et opposito bene negati ut satis inueniunt per. **S**ed hoc illud

cauillationem argueret forte aliquis dicendo cedat tempus
huius obligatiōis. Et pono iter prius positū v3 q̄ oē vey
est scitū a te quo admissio q̄ p̄cesso p̄pono tibi. Illa sūt ad
mutuam p̄dicentia rex sedet et nullus rex sedet: quo p̄cesso
quia vey et ipertinēs p̄pono tibi illā rex sedet: ad quam si
alter quā dubitando r̄ideas cedat ip̄s et ostēdat q̄ illa in
fra tēpus fuit a te dubitāda: q̄ dubia et ipertinens q̄ ergo
dubitata: p̄pono nullus rex sedet et seq̄ q̄ est dubitanda
q̄ sūū p̄dictoriū ē dubitatū. Tunc ergo arguit sic: vtrūq̄
illorū est tibi dubiū et alter illoꝝ ē scitū a te q̄ alter illoꝝ ē
verum: cū ipsa sint adinuicē p̄dicentia p̄ p̄cesso ergo scitū
a te est tibi dubiū. Ad istud r̄idet negādo q̄ vtrūq̄ il
lorum ē mihi dubiū tāq̄ repugnans. Et si d̄ p̄mū illorū
est tibi dubiū: nego: imo bñ scio q̄ illa rex sedet est va: v̄
scio q̄ ipsa ē falsa. Et si d̄ p̄o q̄ p̄te dico q̄ p̄ponas sigila
tim et videbis vñ quecūq̄ p̄tū primo loco p̄posita neget
tāq̄ falsa et ipertinēs. Allo v̄o sc̄do loco p̄cedat tāq̄ se
quens: vñ si p̄ponit Tu scis illā rex sedet eē verā: negat:
tu scis illā eē falsā p̄cedo: q̄ seq̄ ex p̄cesso et opposito be
ne negati. Seq̄tur. n. tu scis illā eē verā vel scis illā eē falsā
sed tu non scis illā esse verā igit̄ tu scis ipsam esse falsam.
Consīl̄ r̄iderē si p̄poneret p̄ illa: Tu scis illā eē falsā ne
gando eā: Et p̄nter p̄cederē q̄ scio ipsā eē verā p̄ cām
dictam. Et forte adhuc instat imediate cū p̄ponit rex se
det tu r̄ides dubito: p̄pono igit̄ tibi: Tu dubitas q̄ rex
sedet et v̄ q̄ sit p̄cedēda: q̄ p̄cessa: arguit sic: Tu nō scis q̄
rex sedet v̄ scis q̄ nullus rex sedet igit̄ nō dubitas an rex
sedet: p̄ p̄na q̄ ex v̄traq̄ p̄te disūctiue seq̄ p̄ns: et añs
eī p̄cedēdū a te igit̄ et p̄ns: añs p̄bat: q̄ seq̄: Tu scis q̄
rex sedet nec scis q̄ nullus rex sedet sed q̄ rex sedet ē vey
vel q̄ nullus rex sedet est vey igit̄ nō oē vey ē scitū a te.
Ad istud r̄idet sumēdo vey p̄o p̄pōne v̄a solū: p̄cedē
do q̄ dubito an rex sedet et si r̄ dubito an null⁹ rex sedet.
Et tunc ad argumentū nego q̄ nullus rex sedet est verū
vel q̄ rex sedet ē vey: sumēdo vey v̄ p̄ns: q̄ nec regēz
sedere est p̄pō nec nullū regē sedere ē p̄pō. Nego si r̄ q̄
contradictum vel q̄ alter illoꝝ est: q̄ tunc vtrūq̄ illoꝝ eēt
quod est falsū eo q̄ nullū regē sedere non est nec pōt eē:
sumēdo tā vey p̄ significato vero q̄ p̄o p̄pōne p̄cedo q̄
non dubito regē sedere nec dubito nullū regēz sedere: q̄
regem sedere vel nullū regē sedere est vey ideo regēz se
dere est scitū a me vel nullū regē sedere ē scitū a me. Tūz
ergo p̄pōitur rex sedet: dubito: nullus rex sedet dubito:
Tu dubitas regē sedere: nego: tu dubitas nullū regē se
dere: nego: q̄ me dubitare aliqd̄ illoꝝ repugnat casui euz
alijs sequētib⁹ et sic de scire et dubitare sufficiat tā dicta et c̄.
De necessitate et contingētia futurorum.

Secundum dubiū p̄ncipale declarandū est
istud v̄t oia futura de necitate eueniēt vel
producent. Ad qd̄ declarandū diuerse ob
iectiones fiunt p̄im reales et p̄ns sop̄stitive
vt inde r̄ides scuto fortissimo se possit dese
dere. Arguit. n. sic p̄o nullū futurū p̄tingē
ter erit et oē futurū erit igit̄ oē futurū de necitate erit: p̄ p̄na
cum mino: et maio: p̄bat: vey est nullū futurū p̄tingēter
fore igit̄ nullū futurū p̄tingēter erit añs p̄bat: Tu scis nul
lum futurū p̄tingēter fore igit̄ vey ē nullū futurū p̄tingēter
fore p̄ p̄na q̄: nihil scit nisi vey añs p̄bat: Tu scis aliqd̄ si
gnificans p̄marie nullū futurū p̄tingēter fore igit̄ tu scis
nullū futurū p̄tingēter fore: p̄ p̄na: q̄: eo ip̄o q̄ scit̄ p̄pō: scit̄
eius significatū p̄marie: añs p̄bat: hec p̄pō ē scita a te. Ali
quid significans p̄marie nullū futurū p̄tingēter erit quā scis
p̄marie significare aliqd̄ significans p̄marie nullū futurū
contingēter fore igit̄ et c̄. p̄ p̄na cū mino: et maio: si r̄: q̄
bene scis q̄ ille terminus: nullū futurū p̄tingēter erit et etiā
bene scis q̄ ille significat p̄marie nullū futurū ideo cum di
co aliqd̄ significans p̄marie nullū futurū p̄tingēter erit
verū dico: q̄ si ergo ē vey ponat q̄ scis illud et h̄o itentū.
Sec̄do arguit sic: Et pono q̄ añs p̄ns nō sit s̄ q̄ erit post
mille annos. Cuius p̄mum instans erit. a. Isto posito ar
guitur sic: hec aia dem̄fata aia añs p̄ns necio erit igit̄ a pari
omne aliud futurū necio erit: añs p̄bat: b̄ aia necio erit post

a. igit̄ et c̄. añs p̄bat: ipsa inenitabiliter erit post. a. igit̄ ip̄a
necio erit post. a. añs p̄batur: post. a. erit inenitabile ip̄as
fore igit̄ et c̄. Similiter ipsa incipiet eē necessario post
.a. q̄: in. a. instans erit ita q̄ ipsa incipit eē necio post. a. Et
ex alio: q̄ post. a. instans ipsa erit eterna igit̄ post. a. instans
ipsa non poterit nō eē et p̄ p̄ns post. a. instans: ip̄a necio erit:
prima p̄na p̄z: q̄ si non det oppositū p̄ntis cū ante et seq̄
q̄ aliqd̄ eternū poterit nō eē qd̄ nō v̄ possibile. Tertio
arguit sic: q̄ncūq̄ b̄ aia erit ico: ruptibilis ip̄a necio erit sed
q̄ncūq̄ hec aia erit ip̄a erit incorruptibilis ergo q̄ncūq̄ b̄
anima erit ip̄a necio erit sed i. a. instans hec aia erit igit̄ i. a. i
stanti hec aia necio erit et p̄ p̄ns ip̄a necio erit: patet oia p̄
ter maio: p̄ncipale: que arguit sic: q̄ncūq̄ hec aia erit q̄
non poterit nō eē ip̄a necio erit sed q̄ncūq̄ ip̄a erit incor
ruptibilis ip̄a erit q̄ nō poterit non eē ergo q̄ncūq̄ b̄ aia
erit incorruptibilis ip̄a necio erit: p̄z p̄na cū maio: et mi
nor: p̄bat: q̄ si non: stet ergo oppositū q̄ aliqd̄ hec aia erit
incorruptibilis q̄ poterit nō eē et sit q̄ in. d. instans. Cōtra
in. d. hec aia poterit non eē igit̄ in. d. hec aia poterit corru
pi et sic non q̄ncūq̄ hec aia erit ip̄a erit incorruptibilis qd̄
est mere fallum. Ad qd̄onez r̄ideo negādo q̄ oia futu
ra necio eueniēt vel p̄ducent sumēdo ly necio aduerbia
et exponibilis q̄ si noialiter sumeret nō dubito qn oia fu
tura necessario euenient: quia omnia futuradeo celo et in
telligentijs euenient que omnia sūt necessaria incorrupti
billa et eterna: vt ergo in hac questione dubietas nō oria
tur de ly necio volo ipsū p̄ntue exponibiliter et aduerbia
liter sumi sicut ly de necitate. Ad p̄mū argumentū re
spondeo negādo q̄ nullū futurū p̄tingēter erit et qd̄ vey ē
nullū futurū p̄tingēter fore vel q̄ tu scis nullū futurū cōtin
genter fore. Et tūc ad argumentū: Tu scis aliqd̄ signifi
cans p̄marie nullū futurū p̄tingēter fore: igit̄ tu scis nullūz
futurū p̄tingēter fore: dubito p̄na: eo q̄ i ante ly significans
p̄marie pōt determinare totū subsequēs vel p̄cise ly nul
lum futurū: p̄o mō p̄cedo p̄na: et nego añs: q̄ tunc signi
ficat p̄uertibiliter q̄ tu scis aliqd̄ qd̄ significat p̄marie nullū
futurū p̄tingēter fore qd̄ ē falsū. Et tunc ad argumentū:
hec p̄pō ē scita a te aliqd̄ significans p̄marie nullū futurū cō
tingenter erit quā scis sic p̄marie significare igit̄ et c̄. nego
consequentia: nec arguit ab officiātib⁹ ad officiātū: q̄ p̄ns
tunc nō est officiabile s̄z descriptibile q̄: nō determinat d̄
ctum cathegoricū nec ypotheticū: q̄ illud cōplexū aliqd̄
significans p̄marie nullū futurū cōtingēter fore nō ē dictūz
cathegoricū nec ypotheticū s̄z vñ terminus incōplexus
consiliis isti vidēs pet̄z currere vel scis so: ambulare aut
significans p̄marie deū eē. Adodo certū ē q̄ si diceret tu
scis aliqd̄ significans p̄marie deū eē non eēt hec p̄pō officia
bilis si ly deū eē reget ab illo p̄ncipio significans. Si aut̄
ly significans p̄marie determinat solū ly nullū futurū nego
p̄nam: et p̄cedo añs q̄: eq̄pollet isti: Tu scis aliqd̄ q̄ p̄tin
genter erit significare p̄marie nullū futurū: qd̄ ē vey et p̄ce
dendū. Et tūc ad argumentū cū d̄ eo ip̄o q̄ scit̄ p̄pō: scit̄
eius significatū p̄marie: p̄cedo: s̄z iā in p̄posito ego nō scio
illā p̄pōne nullū futurū p̄tingēter erit sed scio h̄ac p̄tingen
ter erit aliqd̄ significans p̄marie q̄ nullū futurū cōtingenter
erit: qd̄ vey est et p̄cedēdū. Ex ista r̄isione seq̄ q̄ tu scis
aliqd̄ significans p̄marie deū eē et tū tu non scis deū eē: p̄z
supposito q̄ tu scias istū terminū deus significare p̄marie
deuz sed nō scias deū eē: q̄ hec p̄pō ē scita a te: aliqd̄ signi
ficans p̄marie deū ē quā scis sic p̄marie significare: non tū
concedo q̄ tu scias aliquā p̄pōne p̄marie significare deū eē:
et tū tu nō scis deū eē: q̄ nulla p̄pō significat p̄marie deuz
esse s̄z aliq̄ termin⁹. Iō tu bñ scis aliqd̄ significans p̄marie
chymērā eē est ip̄ole: tu scis aliqd̄ significans p̄marie nullū
hoīez eē et tū tu nō scis nullū hoīez eē. Et sic de alijs mul
tis que oēs p̄cedūt dato q̄ modus scie determinet dictū
cathegoricū si determinatū nō fuerit p̄ eundē modū: ne
gant oēs s̄m sup̄ius dicta. Ad sc̄m argumentū nego
q̄ aia añs p̄ns necio erit post. a. Et tunc ad argumētū: nego:
si r̄ q̄ ipsa inenitabiliter erit post. a. sicut non seq̄ post. a.
erit inenitabile ip̄a fore: nō tū seq̄ q̄ iā inenitabiliter erit
post. a. sicut non seq̄ post. a. erit necium ip̄a fore igit̄ ip̄a

neccio erit post. a. q: ipsa poterit no ee: post. a. nunqua erit ita q ipsa poterit non ee io post. a. eru scuitabile ipf fore. Sed q: poterit evitari q bec aia erit post. a. io ipsa no inevitabiliter erit post. a. Ex hoc pz q non seq: In. a. instanti erit ita q ipsa incipit ee neccio post. a. igit ipsa incipiet esse neccio post. a. sicut no seq. In. a. instati erit ita q bec aia incipit ee aliqd qd e ergo h aia incipiet ee aliqd qd est. Et lz nego pnam de forma non tn nego pns: imo bn concedo q bec aia incipiet esse neccio post. a. q: in. a. instati bec aia incipiet esse neccio post. a. Ma in. a. instanti bec aia no erit neccio post. a. q: tuc no erit post. a. t imediatu post. a. instans ipsa neccio eru post. a. pbat in quolz instati post. a. ipsa neccio post. a. erit: igit imediatu post. a. ipsa neccio erit post. a. h pbat: q: si no det aliqd instans post. a. in quo non neccio erit post. a. Et sit illud. b. tuc arguit q i. b. illa aia neccio erit post. a. q: in. b. illa aia erit post. a. t in. b. non poterit ee qn illa aia erit post. a. igit in. b. illa aia neccio erit post. a. pz pna cu maior t mino. pbat: q: i. b. illa aia erit ergo tunc non poterit no ee. Si ergo in. b. erit post. a. in. b. non poterit non ee post. a. Ex hoc pz pcededu q in. a. instanti bec aia neccio erit: q: tunc erit t tunc no poterit no ee. Et si ex b pcludit q h aia neccio erit: negat pna: quia lz tunc non poterit non ee ipsa tn poterit non ee: q: co tunc ante. a. poterit non ee cu nuq ante. a. erit. Silr no se quitur: In. a. instanti bec aia neccio erit igit h aia neccio erit in. a. instanti: q: post. a. istas non neccio erit in. a. instanti cu nunqua post. a. instans erit in. a. instati. Et sic pcedo q ali quando bec aia neccio erit lz no neccio erit in aliquo instati. Item pcedo pnter iuxta aliquam obiectione q bec aia post. a. instans erit eterna t q in. a. instanti non poterit non ee: nec post. a. instans poterit non esse. Et ex hoc non seq: q ipsa necessario erit post. a. instans.

Contra ista dicta

Arguit pbado p: mo q in. b. instati h anima non neccio erit post. a. Ma. b. instans non neccio erit post. a. igit in. b. instanti bec aia non neccio erit post. a. pz pna: q: si. b. poterit non ee post. a. t et oe q eru in. b. poterit no ee post. a. ahs pbat: q: b. poterit no ee post. a. Ma ante. a. b. poterit no ee post. a. t sic. b. h neccio erit post. a. Secundo arguit sic: q: tunc demtato. b. bec aia poterit non ee. Ma bec aia poterit non ee tunc igit t. c. pz pna: q: non refert pponere vel postponere terminu imediatu modo lz tunc e terminus imediatu. Silr bec ppoe erit possiblis tunc bec aia non erit que significat pna: te ista aiam non ee igit tunc poterit ee q h aia non e: pz pna ab officiatibus ad officiatu: Et pnter seq: q tuc bec aia poterit no esse. Tertio arguit sic: seq: bec aia non erit igit tunc h anima non erit: Ita pna est bona sed poterit ee sic p:arie significat pns igit poterit ee sic p:arie significat pns. Et si sic: in. a. instanti bec aia poterit non ee: no ergo in. a. instanti bec aia neccio erit q est pcessum.

Ad hec

respondet. Ad pmuz nego illa pnam. b. no neccio erit post. a. ergo i. b. h aia no necessario erit post. a. n. c. p hoc pbat: q: nihil q erit in. b. necessario erit post. a. Concessi. n. multoties q bec aia no necessario erit post. b. t p pns nec aliqd aliud ideo nihil qd erit in. b. neccio erit post. a. lz. n. b. non neccio erit post. a. tn in. b. instanti. b. instans neccio erit post. a. sicut bec aia i. b. instanti neccio erit post. a. imo et. a. instans no neccio erit in. a. instati: nec neccio erit an. b. tn in. a. instanti. a. instas neccio erit: t in. a. instanti. a. instans an. b. instas neccio erit. Sz forte dubitat: in. d. instati bec aia no neccio erit in. a. instati quia in. a. instanti. a. instans poterit non ee. a. imo. d. istas. Silr in. a. instanti bec aia no neccio erit ante. b. q: i. a. instanti poterit ee q nullu. b. erit igit p idem q in. b. instati bec aia no neccio erit post. a. Ad istd dr negado pnam: quia bec ppoe nuq crit neccia. a. est nec illa. b. eru: sed h bn erit neccia. a. fuit: vnde l. a. poterit no ee. a. tn p:inue post. a. instans erit neccuz. a. fuisse: sic poterit ee q an:ps nuq fuit vel erit t tn cotinue post. a. instans h erit neccia an:ps fuit: dato. n. in casu q in. a. instanti i. b. erit alb? t i. b. instati plato niger sigs pponeret mibi in. a. instanti hoc album

neccio erit albu: negare: hoc albu in. a. instanti neccio erit ad hoc nigrū: negare: q: nulla istaz vnq erit neccia: hoc albu est vel hoc nigrū erit. Sed si mibi pponeret tertio in. b. instanti hoc nigrū neccio erit post h albu: pcedere pp necciam huius: in. b. hoc albu fuit: lz. n. hoc albu in. a. instanti poterit ee albu: vel no albu indfnter tn post. a. instans no poterit hoc fuisse albu: vel no albu indfnter q: post. a. instans necciam erit hoc fuisse albu qre t. Ad scd3 a: ga mentu nego illa pna: bec aia no poterit ee tunc: ergo tuc bec aia poterit non ee. Et ad argumentu q: in terminis v mediatis no refert pponere vel postponere: dico q veru ee in pnoibus demfatiuis lz non in terminis adverbii libus: vnde no seq: tunc oe aial fuit i archa noe ergo oe aial fuit tunc in archa noe: tunc ois ho erit i ista domo igit ois ho tunc erit in ista domo: sed cu termino demfatiuo q e pno: men bn seq: vt hoc neccio erit igit neccio hoc erit t e3: p hoc pz q non seq: bec ppoe erit possiblis tunc bec aia no est sic p:arie significas igit tunc poterit ee q bec aia non est: nec arguit ab officiatibus ad officiatu q: facio magnam d:iam inter has ppones poterit ee q tunc bec aia no e t tunc bec poterit non ee: pna est va t officiat mo dicto: lz secunda est falsa t sic officiat: tunc bec erit possiblis h aia no est que sic p:arie significat vel significabit qre t. pna bona est sed ahs est falsuz q: tunc bec erit neccia bec aia e: volendo q aia sit ita aia post snā septicne sicut an: In q ly aia large sumedo no dicat mibi actuatione alicuius q. Ad tertiu argumentu cu dr bec aia no erit igit tuc bec anima non erit: pcedo pnam: t et q poterit ee sicut significatur p pns. Et qn viteri pcludit q in. a. instanti bec aia poterit non ee pcedo pns: q: tunc bec aia poterit non esse demfando instas crastine diei t tunc pot vel poterit esse. a. instans: q: possibile est q illud instans sit. a. instans. Si tamen pcludit ex illo ahte q tunc bec aia poterit no ee de monstrado illud instans q posui ee. a. nego pna: sicut no sequit: poterit ee q tunc bec aia non erit igit tunc bec aia poterit non ee. Arguit. n. a sensu coposito ad sensu diuisu vnde non facio d:iam iter sensuz copositu t sensuz diuisu ratione illi termini bec aia lz rone adverbii: tunc. In argumento pncipali vnu aliud pcludebat v3 q aliqd eter: num pot no ee illd: pcedo q: bec aia pot no ee t bec aia e vel pot esse aliqd eternu: imo qda pcedit q aliqd eternu est t illud pot non ee: q: terra pura iuxta centz e eterna t tamē pot h ee: q: sibi pot a priari aliqd h:is: Et silr vnt de igne puro. Sed hoc no est vez q: nulla ps ignis in spera sua e eterna: q: sp ibi e actio ipressionu oiu3 ignitoru t est i ptinuo motu: nec et terra: q: illa terra que id e iuxta centru alias erit remota a centro t sic corrupetur: non ergo volo dicē q aliqd e eternu t illud pot no ee: sed bn cōcedo q aliqd qd est eternu pot no ee: q: hoc pot no esse: demfando illa aiaz t hoc est aliqd qd e eternu vel pot ee aliqd qd est eternu: q: possibile e q hoc est aliqd q e eternum. Sepius. n. dixi q se: sus copositus pvertit cu sensu diuiso vbi modus vtrobiz e p:imus terminu pbabilis: Ideo ista pvertunt pose est hoc ee eter: nuz qd e: t h pot esse eternu qd est. Silr nego q aliqs ho est t ille pot esse an:ps sed pcedo q aliqs ho q est pot esse an:ps: q: h pot esse an:ps t hoc est aliqs ho q est vel pot ee aliqs ho q e: quia possibile est hoc ee aliqne hoies q est. Et silr q: ho est t nullus illoz pot de nouo gnari t tn aliqs ho q e pot de nouo gnari: q: an:ps pot de nouo gnari t ipse e ho q est vel pot esse ho qui est igitur t.

Contra istam

responsione arguit sic: naz si aliqd eternu pot non ee p: natur ergo q aliqd eternu no sit: quo admissio ppono tibi aliqd eternu h e: quo pcesso: seq: q tu pcedis ipole ergo male rrides. Si negas ipsu g negas positu t p pns male rrides. Si dr q: illa aliqd eternu pot no ee no dz poni esse pp inconuenies qd seq: vt deductu e: h: possibili posito in esse no seq: inconuenies: Si ergo ali: d eternu pot no ee igit ponere q aliqd eternu no e non seq: inconuenies t. Itē si aliqd eternu pot no ee illd eternu vel e vel no e. Si illud eternu e t illud e ot non ee ergo aliquod eternu

est
nui
necc
gati
quo
conu
non
eter
Si
adit
albu
esse
esse
ad f
pot
eter
infer
pna
hoc
m
non
non
U
tim
rifi
foco
lico
in q
hi. a
mai
qui
diat
cor
erit
non
non
que
cun
igit
dici
pot
t
ad
aia
ad
esse
aia
Ad
fals
qu
Et
for
aia
pot
fue
aia
ter
igit
T
cu
no
non
non
q
fig
gu
aia
ge
inf
est

est et illud potest non esse quod est negatum. Si illud eter-
num non ē igit̄ aliquid eternū non ē: q̄ est impossibile: quia
necio oē eternū est: et p̄na p̄ ab inferiori ad suū sup̄ius ne-
gatione postposita. **C** Ad p̄m̄ r̄ndet̄ negādo illū casū ali-
quod eternū non ē: et cū d̄r̄ possibili posito meē non seq̄t̄ ī
conueniens: p̄cedo mō illa non ē possibilis aliq̄d eternū
non ē s̄ ip̄sibilis. Si. n. poneret̄ illa q̄ ē possibilis: aliq̄d
eternū p̄t̄ non ēē b̄n̄ admittere eā: v̄n̄ p̄ q̄ b̄n̄ p̄t̄ nō ēē
et t̄n̄ si poneret̄ q̄ b̄n̄ non ēē non admitteret̄ talis casus.
S̄ ill̄ albū p̄t̄ ēē niḡ: et t̄n̄ si poneret̄ q̄ albū ēē niḡ nō
admitteret̄: q̄ nō ponit̄ pole s̄ ip̄ole: p̄pterea sic n̄ seq̄t̄:
albū pole est ēē niḡ: igit̄ pole est albū ēē niḡ: b̄n̄ p̄t̄ nō
esse igit̄ p̄t̄ ēē q̄ b̄n̄ nō sit: sic nec seq̄t̄ aliq̄d eternū p̄t̄ nō
esse igit̄ pole ē aliq̄d non ēē: q̄ arguit̄ a sensu diuisio vero
ad sensus cōpositū s̄m̄. **C** Ad aliū dico q̄ illū eternū q̄
p̄t̄ nō esse nō est. Et nō seq̄t̄ illū eternū nō est igit̄ aliq̄d
eternū non ē: s̄ arguat̄ negatiōe postposita: q̄ arguit̄ ab
inferiori de p̄ acc̄s ad suū sup̄ius: mō sic arguēdo nō v̄z
p̄na: nisi cū debito medio. Jō b̄n̄ seq̄t̄: hoc eternū nō ē et
hoc eternū ē aliq̄d eternū ergo aliq̄d eternū nō ē: sed āns
manifeste asserit̄ d̄ictionez. In alijs et̄ ē p̄tilis fallacia: v̄n̄
non seq̄t̄. J̄ste nō est igit̄ b̄n̄ nō ē: hoc aial nō est igit̄ aial
non ē: hoc coloratū nō est igit̄ coloratū nō ē: p̄ cāz dictā.
Ubi t̄n̄ argueret̄ cū debito medio ēē bonū arḡm̄ sed cō-
tinue āns ēē falsū et ip̄ole q̄re et̄. **C** Ex dictis p̄t̄ elici
r̄nsio ad 3^m arḡm̄ p̄ncipale q̄n̄ arguebat̄: q̄ncūq̄z b̄ aia erit
incorruptibilis ipsa necio erit sed q̄ncūq̄z b̄ aia erit ip̄a erit
incorruptibilis ergo ipsa necio erit: p̄cedo p̄na: et p̄ns: q̄
in quol̄z instātū in quo b̄ aia erit i eodē ipsa necio erit: v̄n̄ tā
i. a. q̄ in. b. ipsa necio erit vt̄ p̄cessū ē: verūt̄n̄ nego illam
maiorē v̄z q̄ q̄ncūq̄z b̄ aia erit icorruptibilis ip̄a necio erit:
quia im̄ediate post hoc ip̄a erit icorruptibilis et t̄n̄ nō ime-
diate post hoc necio erit: it̄az im̄ediate post b̄ nō poterit
corrūpi: q̄ nihil p̄t̄ corrūpi nisi q̄d est ḡnabile s̄ b̄ aia nō
est ḡnabilis q̄: nō educibilis eēntialr̄ de p̄o^a m̄ae igit̄ ip̄a
non p̄t̄ corrūpi et p̄ p̄ns ip̄a est incorruptibilis et t̄n̄ vt̄ p̄z
non necio est vel erit. Et tunc ad p̄bationē q̄n̄ arguebat̄:
q̄ncūq̄z b̄ aia erit q̄ nō poterit nō ēē ipsa necio erit. S̄z q̄n̄
cūq̄z ip̄a erit incorruptibilis ipsa erit q̄ nō poterit nō ēē:
igit̄ q̄ncūq̄z ip̄a erit icorruptibilis ipsa necio erit. **C** Iduic
dicat̄ p̄cedo p̄na: et maiorē: sed nego minorē: q̄ im̄ediate
post b̄ hec aia erit incorruptibilis cū nūq̄ poterit corrūpi
et t̄n̄ ip̄a nō im̄ediate post b̄ erit q̄ nō poterit nō ēē. Et tūc
ad argumentū q̄n̄ arguit̄: si nō: stet ergo oppositū: q̄ hec
aia erit incorruptibilis q̄n̄ poterit nō ēē et sit q̄ i. d. instātū:
admitto: Et tunc p̄z q̄ nō seq̄t̄: in. d. instātū b̄ aia poterit n̄
esse igit̄ in. d. instātū b̄ aia poterit corrūpi. Et nō soluz de
aia intellectiva nō t̄z b̄ p̄na: im̄o et̄ i alijs nō v̄z: v̄n̄ nō seq̄t̄
Adā p̄t̄ nō ēē igit̄ adā p̄t̄ corrūpi āns. n. est v̄z et p̄ns
falsū. Si. n. adā posset corrūpi Adā posset ēē: q̄d ē falsū
quia nihil q̄ fuit p̄t̄ regenerari p̄ Arist. in 2° de ḡnatiōe.
Et notādū q̄ in hoc q̄ dico aiaz āns p̄t̄ post suū esse necio
fore: secludo potentiā sup̄ nālez et nō dubito q̄ postquāz
aia āns p̄t̄ erit ip̄a p̄tingenter erit: q̄ de p̄tinue postq̄z erit
poterit ip̄a am̄ibile. Et sic tūc poterit n̄ ēē: assignato. a.
sue. b. loquor: ergo p̄cise nāl̄r̄ cū dico q̄ in. a. vel in. b. hec
aia necio erit: q̄ nō est p̄bicus. dicē q̄ b̄ aia postq̄z erit po-
terit nō ēē: q̄ nō poterit alterari cum ip̄a erit indiuisibilis
igit̄ tunc poterit non esse quare et̄.

Amplius ad p̄ncipale arguit̄ sic: b̄ aia nō p̄tin-
gēter erit et erit g^o necio erit: p̄z p̄na
cū m̄iorū et maiorū p̄bat̄. Aliq̄ p̄pō significat p̄ma^e q̄ b̄ aia
nō p̄tingenter erit q̄ p̄ma^e significat v̄z g^o v̄z q̄ b̄ aia
non cōtingenter erit: p̄z p̄na et āns p̄bat̄. It̄ā b̄ p̄pō: b̄ aia
non cōtingenter erit q̄ p̄ma^e significat v̄z significat p̄ma^e
q̄ hec aia nō cōtingenter erit et b̄ ē aliq̄ p̄pō igit̄ aliq̄ p̄pō
significat p̄marie q̄ hec aia nō cōtingenter erit q̄ p̄marie si-
gnificat v̄z. **C** Secūdo arguit̄ sic: hec aia erit necio ergo b̄
aia necio erit: p̄z p̄na a silū: q̄ b̄n̄ seq̄t̄ hec aia erit contin-
genter igit̄ hec aia p̄tingenter erit: s̄z āns p̄bat̄: b̄ aia i. a.
instātū erit necio igit̄ hec aia erit necio: p̄z p̄na eo q̄ ly erit
est p̄mus ter^o p̄babilis r̄one cui^o p̄pō illa b̄z p̄bari p̄ de/

monstratiua instantis vel t̄pis āns p̄bat̄. It̄ā hec aia in
.a. instātū erit et hec aia in. a. instātū nō poterit nō esse igit̄
hec aia i. a. instātū erit necio: p̄z p̄na ab exponentib^o ad ex-
positū: et āns est sup̄ p̄cessū. **C** Tertio arguit̄ sic et signo
illā p̄pōnē b̄ aia erit q̄ sit. a. tūc. a. fuit v̄z sic p̄z: q̄ āns p̄z
fore fuit v̄z: pono ergo q̄. b. sit illa. a. fuit v̄z: tūc sic. b.
est p̄pō necia ergo b̄ aia necio erit: p̄z p̄na: q̄ seq̄t̄. a. fuit
v̄z igit̄ hec aia erit p̄na bona āns ē neciūz igit̄ et p̄ns: q̄
āns sit neciūz p̄bo: q̄ āns ē vna p̄pō de p̄tō v̄a igit̄ necia
patet p̄na: Juxta cōe allegatū v̄z q̄ ois p̄pō de p̄terito
vera ē necessaria.

Ad hec r̄ndet̄. **C** Ad p̄m̄ negādo illā p̄na:z. Aliq̄
p̄pō significat p̄marie q̄ hec aia nō cō-
tingenter erit q̄ p̄marie significat v̄z ergo v̄z est q̄ hec
aia nō cōtingēter erit: q̄ āns ē v̄z vt̄ p̄batū ē et p̄ns s̄m̄.
Ad cōcludendū ergo illud p̄ns debēt sumi p̄ āns q̄ aliq̄
est p̄pō q̄ p̄marie significat q̄ b̄ aia nō p̄tingēter erit q̄ s̄z
est q̄: nulla p̄pō significat p̄marie q̄ hec aia nō p̄tingenter
erit nisi ista hec aia nō p̄tingēter erit q̄ p̄marie nō significat
v̄z sed falsū. **C** Ex isto p̄z p̄cedendū q̄. a. p̄pō significat
p̄marie boiez ēē āns q̄ significat p̄marie sic ē: q̄ b̄ p̄pō
b̄n̄ est āns q̄ p̄marie significat boiez esse āns p̄marie si-
gnificat sicut ē et est aliq̄ p̄pō igit̄ et̄. **C** Et si d̄r̄ q̄ b̄ p̄pō
non ē p̄grua b̄n̄ est āns q̄ p̄marie significat sicut ē dico q̄
est ita p̄grua sicut ista b̄n̄ currit q̄ mouet: q̄ ly b̄n̄ ē ḡns
cōis. **C** It̄ p̄cedit̄ p̄nter q̄ aliq̄ p̄pō significat p̄marie
hominez esse que significat p̄marie falsū: p̄z de ista b̄n̄
est: que significat p̄marie falsū et̄.

Sed forte instat̄ ad huc p̄bādo q̄ hec p̄pō est
vera: hec aia nō p̄tingenter erit: q̄
hec p̄pō in. a. instātū erit v̄a s̄z tūc ip̄a n̄ aliter significabit p̄-
marie q̄ nunc significat igit̄ vt̄ q̄ iā sit v̄a: negat̄ p̄na: q̄ s̄z
tunc non aliter significabit q̄ mō significet p̄marie: tūc t̄n̄
suū significatū p̄marie erit v̄z q̄d mō est falsū: b. n. p̄pō
hec aia necio erit nō p̄pō d̄r̄ falsa et aliq̄n̄ v̄a q̄ significet
p̄marie aliter q̄ tunc significabit: s̄z q̄ tūc significatū suū
p̄marie erit v̄z et mō falsū. Si. n. ille mod^o arguēdi va-
leret ego p̄barē q̄ ois b̄n̄ currit et q̄ b̄n̄ ē ois b̄n̄ q̄ āns p̄s
est et fuit et q̄ adā ē et erit. S̄ p̄pō d̄r̄ v̄a vt̄ falsa p̄pō n̄ mu-
tationē significatū p̄marie: Tertū ē. n. q̄ multe p̄pōnes mu-
tant a v̄itate in falsitate absq̄z mutatione suoz significatoꝝ
p̄marioꝝ. v̄n̄ nō seq̄t̄: b̄ p̄pō q̄ncūq̄z dem̄ata iā significat
p̄marie v̄z et tūc significabit p̄marie falsū igit̄ mutabit
significatū p̄marie q̄: idē significatū q̄d mō ē v̄z alias erit
falsū. **C** Ad 2^m cū d̄r̄ hec aia erit necio: igit̄ b̄ aia necio
erit: nego p̄na: p̄ mutationē p̄mi t̄mini p̄babilis. In ista
.n. b̄ aia erit necio ē ly erit p̄m^o termin^o p̄babilis et v̄a ē vt̄
p̄batū fuit. Et i ista p̄pōne b̄ aia necio erit ly necio ē p̄m^o
termin^o r̄one cui^o p̄pō b̄z expōi p̄ duas exponentes quaz
vna est falsa v̄z hec aia nō poterit nō ēē: q̄ hec p̄pō signifi-
cat assertiue q̄ nihil poterit impedire p̄ductionē h̄i^o aie q̄d
est falsū: q̄ p̄tinue āns. a. instās hec aia poterit impediri ne p̄-
ducat ad esse. Si in. a. instātū hec aia nō poterit impediri: q̄
tunc erit: iō in. a. instātū hec aia necio erit et tūc nō poterit
nō ēē: v̄n̄ ego p̄cedo q̄ in quocūq̄z instātū i quo b̄ aia non
erit poterit ei^o p̄ductio impediri sed in nullo instātū in quo b̄
aia erit poterit eius p̄ductio impediri: q̄ nō v̄t̄ a quo debēt
impediri. **C** Et tūc ad similitudinē q̄n̄ arguit̄ sic: q̄ b̄n̄ seq̄t̄:
hec aia erit p̄tingēter igit̄ hec aia cōtingēter erit: ergo p̄ idē
seq̄t̄ hec aia erit necio igit̄ hec aia necio erit. **C** Iduic d̄r̄
negādo similitudinē q̄ in p̄^o arguit̄ ex ip̄oli ad v̄z et i 2° ex
vero ad falsū: hec. n. p̄pō ē ip̄olis hec aia erit p̄tingenter
quia si hec aia erit p̄tingēter. Aut igit̄ in. a. instātū erit p̄tin-
genter: Aut āns. a. Aut post. a. nō in. a. nec post. a. q̄ tā in
.a. quā post. a. hec aia necio erit: nec ē ante. a. q̄ ante. a. b̄
aia nō erit: Jō tunc non erit p̄tingenter.

Contra istam r̄nsionē arguit̄ p̄bādo p̄ idē
q̄ hec ē ip̄olis: hec aia cōtin-
genter erit: q̄ si hec aia p̄tingēter erit ergo hec aia in. a. in-
stanti vel āns vel post p̄tingēter erit q̄d ē falsū et ip̄ole 2^m
hanc viā. **C** D̄r̄ q̄ nō v̄z hec p̄na: hec aia p̄tingenter erit
ergo hec aia in. a. instātū p̄tingēter erit vel āns. a. vel post. a.

quia non sequitur hec aia contingenter erit igitur hec aia in aliquo instanti contingenter erit: q: ppō illa nō hz vificari p instanti ex quo vbu substantiuū nō ē prim^o termin^o: s; hec propō hec aia contingenter erit bñ hz vificari p instāti: q: vbu futuri tps substantiuū ē prim^o termin^o: ex q bñ seqt q b aia in aliquo instāti erit contingenter: p; ergo q nō seqt: h aia erit necio: igit hec aia necio erit: q: aīs requit instās p sui vificatiōe t nō pīs pp cāz dictā. Exēplū hui^o alibi hñ: vñ nō seqtur: Tu eris oīs hō ergo tu oīs hō eris: Adāz fut oīs hō igit adā oīs hō fuit: q: casu posito staret cuiusq aītis veritas sine vitate pītis: Ita in pposito: ex quo seqt p loz cū oppositi q hec pñā nō v; hec aia cōtingēter erit igit h aia erit contingēter q: aīs ē vey vt p; t pīs s; vt ē deductū quare tē. Ad 3^m arg^m admissō casu nego istā pñāz. b. est ppō necia ergo hec aia necio erit: q: casu possibill in hō instanti aīs ē vey t pīs falsū: vt posito q. b. pūertat cūz necio: p; q. b. ē ppō necia t nñ h aia nō necio erit s; pñise contingēter: ex quo p; q nec alia pñāz. A. fuit vey igit h aia erit: supposito q. a. pūertat cū vō: imo nec seqt. a. fuit vey significādo pmarie sicut mō significat igit h aia necio erit: q: dato p ymaginationē q hec aia fuisset et sit amebil/ lata aīs ē vey t pīs falsū. Ad obfātē hoc: pcedo illā pñām de mā solū q: si. a. fuit vey imediate igit hec aia ē vel nō est. Si nō ē erit t si ē adhuc erit: q: si ipsa eēt necio esset. Et tūc ad ar^m: illa pñā ē bona aīs est neciūz q: ppō vera de pterito ergo t pīs. Rñdet negādo pñāz illā. b. est ppō vā de ptō igit. b. est neciūz: q: cū hoc q ē ppō vera de ptō depēdet a futuro q: ex eo q aia aīxpi erit. a. mentale fuit vey: vbi. n. aia aīxpi nō deberet eē. a. mētale nunquā fuisset vey. Et sic p; q eius vitas depēdet a futu ro. Sed nō ita foret dōz in alijs ppōnib^o de ptō: hec. n. tu fuisti hō est necia q: vā t affirmatiua de ptō nō depēdes a futuro q: non ex eo q sic erit vel nō sic erit q tu fuisti, v; non fuisti hō. Ex hoc p; q hec ppō de^o voluit aīxpi fore vel hāc aiam fore est vā de ptō depēdes a futuro: q: si hec aia erit deus voluit hāc aiam fore: t si nō erit deus noluit ipsā fore. Sillr si aīxps erit de^o voluit q aīxps erit t si aīxps nō erit nec est nec fuit: de^o noluit q aīxps erit. Et pñimiliter dico in alijs q hec ppōnes alijs hō scit q aīxps erit: deus asseruit vel reuelavit q hec aia est futura sunt de ptō v; t affirmatiue non tñ sūt necie q: illaz vitas a veritatib^o futuris dependētiaz hñt. Cōtra istā rñsionē arguit pbādo q. b. est necia. Nā oē q fuit necē ē fuisse s; .b. veritas fuit igit necē ē. b. vitate fuisse. Et vltra si necē ē .b. veritate fuisse necē est hāc aiam fore: q: facio illā pñāz h vitas mētalit fuit igit h aia erit pñā ē bōa t aīs ē neciūz igit t pīs. Rñdeo negādo pñāz pñāz q: ex malo: i de sensu diuiso t minori sine mō nō seqt aliq de sensu cōposi to cū nulla talis sit alicui^o qtitatis vt alias pbauit. Jō ex his premis seq non pōt sed ex eisde solū seqt q hāc vitatez necesse ē fuisse qd vey ē: q: hāc ppōnē necē ē fuisse. S; h propō est h vitas igit hāc vitate necē ē fuisse: s; .n. a. v; .b. fuisse vey depēdeat a futuro tñ nullū illaz fuisse depēdet a futuro. In alijs terminis n; v; pñāz mod^o arguēdi: vñ nō seqtur: oēm planetā lucentē in illa domo necē ē eē: sol est planeta lucēs in illā domū igit necē ē solē lucentē in illā do muz eē: sed bñ seqt in sensu diuiso q solē lucentē in illā do muz necē ē eē qd est vey. Etā nō seqt cū nota cōtingētie vt oēs hoīez pñāz est eē: risibile est hō ergo pñāz ē omne risibile eē: sed bñ seqt in sensu diuiso: oē risibile con tingens est eē qre tē. Itē arguit h aliā rñsionē q fuit q si. a. est ppō vā t affirmatiua de ptō nō dependēs a futu ro q illa est necia. Nā aliq ppō ē bñmōi q est pñise contin gens ergo rñsio falsa aīs pbat. Et assigno istā: Tu fuisti tantus q: tus ē plato: ponēdo q tu t plato sitis eāles t sic cōtinue fuistis s; q pla. pñāz augmētātib^o post h absqz tui augmētatiōe. Istō posito p; q illa ppō ē vā de ptō af firmatiua non dependēs a futuro: q: quocūqz futuro da to qd vel sic erit vel non sic erit nō min^o tu fuisti tantus q: est plato. Ad istō rñdet q nūqz pcessi illā pñāz: si .a. ē affirmatiua vā de ptō n; dependēs a futuro q. a. ē ne cessariū: sed bñ dixi q vitas. a. depēdet a futuro t ex b ar

guebā postea. a. non esse neciūm. Unde in multis alijs ca sibus manifeste hñ q aliq ē ppō vā t affirmatiua de ptō non dependens a futuro q nō est necia sicut cōiter pñāz i terminis cōpositis: vt for. fuit tant^o quātus fuit pla. Tu fuisti ita bonus: alb^o: vel pulcher sicut tu fuisti: t nō solū i terminis cōpositis sed et simplicib^o. Tñ dato q nūqz cur risset aliqd nisi hō hec eēt vā: oē currēs fuit hō i terminis simplicib^o: t tñ non ē necia dato q post hoc instās currēt multa aīata q non erūt hoīes imo tñc erit falsa: hoc iternz contingit in ppōnibus singularibus: dato cū pñāz casu q nunqz hō curreat nisi tu itic hec est vā. Tu oē currēs fuisti: t tñ non ē necia q: aliqñ erit falsa. Sillr hec ē vā. Tu solū fuisti p annū supposito in casu t tñ illa nō ē necia in mo pñāz post hoc erit falsa. Et sic de alijs multis i q bus p; q non oīs ppō vā t affirmatiua de ptō nō depē dens a futuro ē necia: sed q; talis bñ foret necia sine syn cathegoremate t termino cōposito vel equalēte. Per hoc p; q ppōnes sup^o adducte nō hñt instātiā nec locū. Et notanter dico termino cōposito t nō cōplexo: quia aliqñ sūt ppōnes v; de ptō non depēdentes a futuro in quibus non ē synca^m nec termin^o cōplexus q tñ non sunt necie sed aliqñ erūt false sicut p; de istis: tu fuisti hō pñāz: tu fuisti ens futuz: q: seqt tu fuisti hō pñāz: igitur tu fuisti hō q est vel q est: tu fuisti ens futuz: t tu fuisti ens q erit. mō p; q qd; istoz pñāz aliqñ erit falsūz qre t aīta. Sed forte dñ nōne hoc ē de termino cōplexo tu fuisti hō pñāz: dico q nō s; de termino cōposito: voco. n. ter^m cōplexū pñāz cōpositionē vbalē t n; oēs terminū cōpositū ex adiectiuo t substantiuo: vñ q; termin^o cōplexus est ter minus cōposit^o t non eē hec. n. tu fuisti hō q ē de termino cōplexo t cōposito dñ: s; hec tu fuisti hō pñāz de termino cōposito t nō cōplexo noīat. Uoco. n. terminū cōpositū omne cōplexū impfectū vt hō q ē: for. q currit t oē aggre gatū ex adiectiuo t substantiuo vt hō alb^o hō niger. Et sic de alijs: dixi et vel equalēte pp talē ppōnē: Tu fuisti pñāz: que ē in terminis simplicib^o: ppō affirmatiua vā de ptō i dependēs a futuro t tñ non ē necia: S; aliqñ erit falsa vt patet p bonitatē hui^o pñāz: Tu fuisti pñāz igit tu fuisti qd ē ex quo ly pñāz non ē termin^o apliatū nec distrahēs. pñāz pterea nō seqt: tu fuisti futur^o ergo tu fuisti q eris pp am pliationē illius pñāz futurus. Sed bñ seqt: tu fuisti hō futurus igit tu fuisti hō q erit q: ly futur^o iā apliatūe non tenet sed pñāz noīat pp subtm pñāz qd determinat t non vbum rōne distantie quare tē.

Amplius ad pñāz arguit: oē qd erit necio erit: s; hec aia erit igit h aia necio nō erit: p; pñāz cū minor t maior pbat. Aliqd qd erit necio erit t nihil est vel erit aliqd q erit necio qn illd erit igit oē q erit necio erit: p; pñāz ab exponentibus ad expositum. Cōtra arguit sic: Necio h aia erit vel hec aia non erit sed non hec aia nō erit igit necio hec aia erit: p; pñāz a dñ iunctiua cū dñctōrio vñ pñāz ad alterā ptē t minor ē vā: quia eqpollet isti hec aia erit rōne illaz duaz negationū. Sed maior pbat: hec aia erit vel hec aia non erit t n; pōt esse qn hec aia erit vel h aia non erit igit necio hec aia erit vel hec aia non erit: p; pñāz ab exponentib^o ad expositum. Tertio arguit sic: Et pono q hec ppō h aia erit sit oē .a. t qro vtz. a. sit neciūz vel nō. Si. a. est neciūz hōo ppō situm. Si non ē neciūm ergo. a. pōt eē falsū: t iā ē vey t fuit vey igit. a. pōt incipē eē falsū: pñāz iplicat dñctionē igit t aīs: pbat q: si. a. pōt incipē eē falsū: ponat ergo q. a. i cipiāt eē falsū: t qro vtz incipit p pñāz de pñāz v; p remo tionē. Si p positionē de pñāz igit. a. est falsū t p pñāz h aia non erit. Et seqt hec aia nō erit igit imediate an hoc fuit vey q hec aia nō erit t p pñāz imediate an h. a. fuit falsū: t sic p; q. a. non incipit eē falsū p positionē de pñāz: q: nūc est falsū t imediate an nūc fuit falsū. Si at dñ q. a. incipit esse falsū p remotionē de pñāz igit. a. non est falsū igit hec aia erit igit imediate post h^o erit vey q hec aia erit. Adō sequitur. a. non est falsum nec imediate post hoc erit falsū igitur. a. non incipit esse falsum per remotionem de pñāz senti quare tē.

Ad hec respondetur. Ad primū dubitando illaz consequentiā: oē q̄ erit necio erit sed bec aia erit ergo &c. q̄ ly necio pōt determinare ly erit verbū principale vel ly erit v̄bū ipeditū: p̄io^o p̄cedo p̄iaz & nego maiorē. Et ad pbationē nego p̄iam: q̄ in exponēte negatiua determinat modus v̄bū ipeditū & in exposita v̄bū principale. **C** Si aut̄ in maiori determinat ly necio v̄bū ipeditū p̄ia non v̄z: q̄ in minori deberet idē ab eodez terminari & i p̄cedone nō deberet modus iueniri cui^o opositū fiebat in syllō p̄dicto: tā debuisset sic argui. oē q̄ erit necio erit: sed bec aia erit necio igit̄ h̄ aia erit: p̄ia ē bona & totū p̄is est verū. **C** Juxta hoc pōt p̄cedi p̄: q̄ bec aia q̄ erit necio erit: & tñ bec aia q̄ erit p̄cise p̄tingēter erit: dato q̄ in p̄ia modus determinet v̄bū ipeditū & i 2° v̄bū principale. **C** Similē q̄ oē q̄ necio ē erit & tñ aliqd qd̄ est pōt nō eē admissō vt p̄: q̄ ly necio determinet v̄bū ipeditū. **C** Itē concedo qd̄ fuit necio fuit: & tñ aliqd qd̄ fuit si necio fuit. Et sic de alijs multis q̄ sequūt̄ pp̄ distinctionē iam datāz. **C** Ad 2^m ar^m tā dubito itēz p̄iaz: eo q̄ ly necio p̄t determinare solū p̄mā cathē^{ca} subsequētē aut totā disiunctiā: p̄io mō p̄cedo p̄iaz & nego aīis p̄ p̄te. Et tūc ad p̄bationē: qñ arguit̄: bec aia erit vel bec aia nō erit & nō pōt esse qñ bec aia erit vel bec aia nō erit ergo necio h̄ aia erit vel aia non erit: nego p̄iam: nec arguit̄ ab exponētib^o ad expositū: q̄ p̄is ē vna disiunctiua ypothetice & nō cathē^{ca} probabilis ex quo ei^o nota p̄ nihil determinat. Si autē ly necio determinat totā disiunctiā subsequētē p̄cedo totū aīis & nego p̄iaz. Et ad p̄bationē nego q̄ arguat̄ a disiunctiua ad alterā p̄tē saltz p̄ncipalē cū p̄dicto vni^o p̄tis: q̄ p̄is illud non ē p̄ p̄ncipalis disiunctiue: q̄ modus nullius partis p̄ncipalis ē p̄s s̄z totū^o disiunctiue modalis imo nec sequit̄: necio aīis p̄s erit v̄ null^o aīis p̄s erit s̄z si necio aīis p̄s erit igit̄ nullus aīis p̄s erit: q̄ nō arguit̄ cū p̄dicto vni^o parus sed cū vna p̄pōne iptinente. **C** Ex hac distinctione seq̄t̄ q̄ necio bec aia erit vel bec aia nō erit & tñ p̄cise p̄tingenter bec aia erit vel bec aia non erit: p̄z dato q̄ modus in p̄ia determinet notā disiunctiōis & i scdā ad eādē excluſiue terminet: necio bec aia erit vel bec aia nō erit & tñ nec necio h̄ aia erit nec necio h̄ aia nō erit: p̄z vt p̄: **C** Ad 3^m argumentū cū q̄ it̄ vtz. a. sit necius vel nō: dico q̄ nō. Et p̄cedo q̄. a. ē v̄ez & p̄t eē s̄z & p̄t icipe eē s̄z tā p̄ p̄ōnē de p̄nti q̄ p̄ rēotionē eiusdē. Et tūc cū d̄. a. ē falsū g^o h̄ aia nō erit: nego p̄iaz. sic nō seq̄t̄: h̄ de^o est falsa igit̄ de^o nō est. Stat. n. q̄ bec sit falsa h̄ aia erit & tñ q̄ bec aia erit: s̄z v̄ez est q̄ tūc non significaret p̄marie h̄ac aiaz so: s̄z v̄nū aliū falsū qd̄ non ē distincte assignandū: p̄ h̄ ergo p̄z q̄ nō seq̄t̄. a. non ē falsū igit̄ bec aia erit: q̄ ex negatiua nō seq̄t̄ affirmatiua: imo nec seq̄t̄. a. non ē falsū & imediate post nunc erit falsū igit̄ h̄ aia erit: q̄ cū toto ante stat q̄ h̄ aia nō erit.

Sed forte diceret q̄s hic ad extingūendū istā cautēla ponēdo q̄. a. sit p̄pō mētalis q̄ non pōt mutare significatū p̄marīū eo q̄ nālī significat & non ad placitū: quo posito p̄z q̄. a. ē falsū & p̄marie significat hanc aiaz soze. **C** R̄spondeo itēz q̄. a. icipit eē falsū de possibili p̄ p̄ōnē de p̄nti v̄z. a. nūc ē falsū & nūquā an̄ h̄ fuit falsū. Et tūc ad ar^m. a. ē s̄z ergo h̄ aia nō erit: p̄cedo p̄iaz: Et tūc v̄tra bec aia nō erit ergo imediate an̄ nūc fuit v̄ez q̄ bec aia nō erit: p̄cedo p̄iaz. Et tūc cū infer̄ q̄. a. imediate an̄ nūc fuit falsū: nego p̄iaz: q̄ euz toto casu stat q̄ nullū. a. fuit: sed oē. a. nūc p̄io ē. **C** Ubi tñ cū toto casu ponere q̄. a. imediate an̄ nūc fuit: nego illā. a. pōt icipe eē s̄z: q̄ includit p̄dictoia vt arguebat̄ p̄: **C** Et sic p̄z q̄ illa p̄ia non v̄z. a. ē v̄ez & pōt eē falsū ergo pōt incipe eē falsū: q̄ aīis est v̄ez vt p̄z & p̄is ē ipole: q̄ admissō q̄. a. incipit eē falsū imediate seq̄t̄ q̄ h̄ aia erit & h̄ aia nō erit.

Contra istam r̄nsionē arguit̄ sic. a. ē v̄ez & erit s̄m ergo icipit v̄ icipiet esse falsū: ista p̄ia ē b̄da & aīis ē pole igit̄ & p̄is. Et q̄ aīis sit pole p̄z: q̄ vna p̄s ē v̄a & 2° polis vt ē p̄cessū ponat̄ sp̄ q̄. a. sit i mēte ne fiat canitatio pp̄ scdāz significatiōnē & q̄ ipsū. a. dīn an̄ h̄oc fuerit. **C** Scdō seq̄t̄. a. ē v̄ez & pōt eē falsū g^o p̄t eē s̄z postq̄ fuit v̄ez: ex q^o post modū seq̄t̄ q̄

.a. pōt incipere esse falsū: primā p̄iaz p̄bo: q̄ si. a. ē v̄ez & pōt esse falsū pōt mutari a v̄itate in falsitate & si sic pōt esse falsū postq̄ fuit v̄ez q̄re &c. **C** Ad p^m d̄ p̄cedendo p̄iaz: & negādo q̄ aīis sit pole: & p̄cedo q̄ vna p̄s ē v̄a & reliq̄ polis ex quonō seq̄t̄ q̄ aīis sit pole: sic nō seq̄t̄: itē copulatiue hoc ē v̄ez & hoc ē falsū vna p̄s est v̄a & reliqua possibilis igit̄ tota copulatiua polis: q̄ sic p̄barē quāz copulatiua factā ex p̄dictoia p̄tingētib^o eē polez. **C** Op̄z 6° addere in aīis: q̄ q̄lz p̄s sit alteri cōpolis qd̄ in mente est falsū nō. n. ē pole q̄. a. sit v̄ez & erit falsū: sic non ē pole q̄ bec aia erit & bec aia non erit. **C** Seq̄t̄. n. a. est v̄ez igit̄ h̄ aia erit. a. erit falsū igit̄ bec aia nō erit & sic seq̄t̄ p̄dicto. **C** Ex isto statim seq̄t̄ r̄nsio ad 2^m ar^m negādo h̄ac p̄iaz. a. ē v̄ez & pōt eē falsū igit̄ pōt eē falsū postq̄ fuit v̄ez: q̄ ipole ē q̄ hoc demfato. a. sit falsū postq̄ fuit v̄ez: q̄ seq̄t̄: vt p̄: .a. est falsū igit̄ bec aia nō erit. a. fuit v̄ez igit̄ bec aia erit: v̄ r̄ntamē b̄n̄ p̄cedo q̄. a. postq̄ fuit v̄ez pōt eē falsū: q̄ h̄o pōt esse falsū demfando illā bec aia erit & hoc ē. a. postq̄ fuit v̄ez vel pōt eē. a. postq̄ fuit v̄ez igit̄ &c. **C** Ad p̄bationē p̄ne nego illā: s̄z. n. a. sit v̄ez & pōt eē falsū nō tñ pōt mutari a v̄itate in falsitate: q̄ bec nō est polis. a. mutat̄ a veritate i falsitate pp̄ illā p̄ditionē iclūsā quā sepi^o deduxi. **C** Juxta qd̄ notandū q̄ aliq̄ ē p̄pō de futuro simplex affirmatiua & aliq̄ negatiua: p̄pō affirmatiua de futuro simplex non pōt mutari a falsitate in v̄itate sed b̄n̄ pōt mutari a v̄itate in falsitate: sic ille: Tu currez: tu eris h̄o: aīis p̄s erit. Certū ē q̄ bec ē v̄a aīis p̄s erit & aliqñ erit falsa iō mutabit̄ a v̄itate i falsitate. Si. n. b̄ cēt falsa. Aīis p̄s erit nūq̄ amplī^o eēt v̄a: iō non posset mutari a falsitate in v̄itate. S̄z secus est de p̄pōne negatiua de futuro simplici: q̄ illa pōt mutari a falsitate in v̄itate sed non pōt mutari a v̄itate i falsitate: sicut ille due tu non currez: tu nō eris h̄o: aīis p̄s nō erit: bec. n. est falsa: aīis p̄s non erit & aliqñ erit v̄a iō mutabit̄ a falsitate in v̄itate sed nō ē pole eē: q̄ si ipsa ē v̄a non amplius erit falsa: q̄ at. a. non possit mutari a v̄itate in falsitate nec eē hoc ē gr̄a m̄ae: q̄ significat rē incorruptibile & ingenerabile v̄z aiaz intellectiua q̄ postq̄nā erit necio erit. **C** Et notāter dicebā p̄pō simplex q̄ de cōpositis non tenent ille reglē cuiusmodi sūt iste: Sor. erit oīs h̄o i ista domo: sor. erit tātus sicut erit pla. Uñ posito q̄ multi hoies sūt hoies i ista domo & nūq̄ p̄ h̄ erit aliqñ h̄o i ista domo nisi sor. bec ē falsa: sor. erit oīs h̄o in ista domo & tñ erit v̄a continue post hoc iō mutabit̄ a falsitate in v̄itate. S̄z p̄o posito q̄ sor. nūq̄ erit nisi tripedalis q̄titatis & plato p̄ totaz istā diē q̄dri pedalis & nūq̄ postea nisi pedalis: tūc p̄z q̄ bec est falsa sor. erit tātus sicut erit pla. & tñ aliqñ erit v̄a ideo mutabit̄ a falsitate i v̄itate. **C** Ex q̄bus pōt p̄nter cōcludi p̄ locū oppositi q̄ negatiue de t̄minis cōpositis p̄nt mutari a v̄itate in falsitate q̄re &c. **C** Et iā iste reglē nō tenent cū termino syn^o: vt tu oē currez eris: vel oē currez erit sor. vt posito q̄ p̄ totā istā diē currez multa q̄ nō erunt sor. nūq̄ post istā diē currez aliqd nisi sor. isto posito p̄z q̄ bec: oē currez erit sor. ē falsa: & aliqñ erit v̄a iō mutabit̄ a falsitate in v̄itate & p̄nter s̄m p̄dictoia mutabit̄ a v̄itate in falsitate. Et si d̄ q̄ bec instātia est s̄m cū p̄oib^o: q̄ in terminis cōpositis: dico q̄ s̄z sit in terminis cōpositis ē tñ de simplici s̄bo & simplici p̄dicato q̄re &c. **C** Itē iste reglē n̄ tenent in terminis simplicib^o equalentib^o cōpositis: vñ h̄ ē falsa: aīis p̄s erit p̄is & aliqñ erit v̄a iō mutabit̄ a falsitate i veritate: sed h̄ p̄uenit q̄ ly p̄is s̄z sit ter^o simplex equaler cōplexo v̄z qd̄ ē: p̄pterea b̄n̄ seq̄t̄: aīis p̄s erit p̄is q̄ aīis erit q̄ ē: dico ergo p̄ toto q̄ p̄pō affirmatiua de futuro p̄ri nata terminis cōpositis vel equalentib^o nō pōt mutari a falsitate in v̄itate s̄z b̄n̄ a v̄itate i falsitate. Et p̄pō negatiua de futuro p̄ri nata terminis cōpositis vel equalentib^o nō pōt mutari a v̄itate in falsitate s̄z b̄n̄ a falsitate i v̄itate h̄az duaz regulaz exēpla sūt supius posita. **C** Ex his p̄z q̄ sic pole ē .a. ē v̄ez: q̄ bec aia erit & posse eē falsū & nō posse icipe esse falsū: sic pole ē. a. ē v̄ez & posse eē falsū & si possede sinere eē v̄ez vt posito q̄ eē. a. eēt illa negatiua bec aia nō erit: q̄ eēt mētalis v̄a: tūc p̄z q̄. a. ē v̄ez: q̄ h̄ aia nō erit & pōt eē falsū q̄ h̄ aia pōt eē: & tñ h̄. a. nō pōt definē eē v̄ez

quia si potest definere esse verum ponatur ergo et quero an. a. definit esse verum per remotionem de presenti vel per positionem. Si per remotionem igitur immediate ante hoc. a. fuit verum igitur hec aia non erit: et nunc. a. e. per casum igitur. a. e. verum. Ad id sequitur. a. est verum et immediate ante nunc fuit verum igitur. a. non definit esse verum per remotionem de presenti. **C** Si autem dicitur quod. a. definit esse verum per positionem de presenti tunc. a. e. verum ergo hec aia non erit et immediate post nunc. a. erit ut suppono: igitur immediate post nunc. a. erit verum. Et si sic iterum sequitur quod. a. non definit esse verum per positionem de presenti.

Amplius ad principale arguitur sic. Hec aia modo necio erit hec aia necio erit: per presentiam et aia pbat: aia illa modo necio actio erit igitur illa aia modo necio erit: per presentiam et aia pbat: isto modo hec aia erit demoftrando modum quo deest. et iste modus est modus necius actio igitur modo necio actio h aia erit. **C** Secundo arguitur sic: et pono ut patet quod. a. erit per instantiam esse ante presentiam quod erit post mille annos. Isto posito arguitur sic: immediate post instantiam presentiam erit ita quod hec aia necio erit ergo a pari la est ita quod h aia necio erit: per presentiam et aia pbat. Ita cito sic potest esse quod illa sunt preterita demoftratis omnibus instantibus inter hoc instantiam et. a. ita cito h aia necio erit. Sed immediate post instantiam quod est presentiam potest esse ita quod ista sunt preterita igitur immediate post hoc instantiam presentiam erit ita quod hec aia necio erit: per presentiam et maior pbat. Ita in. a. instantiam h aia necio erit. Et tunc presentiam erit pole quod ista sunt preterita igitur ita cito sic potest esse quod ista sunt preterita ita cito h aia necio erit: minor pbat. Ita quod cito potest hec aia esse tam cito presentiam ista corrumpti vel esse preterita. Sed immediate post instantiam presentiam potest h aia esse igitur immediate post instantiam presentiam presentiam ista esse preterita per presentiam cum maiori et maior pbat. Ita quod cito hec aia potest esse tam cito presentiam esse preterita omnia instantia inter presentiam esse illius aie et hoc instans presentiam sed omnia ista assignata sunt vel erunt omnia instantia inter presentiam esse illius et hoc instans presentiam igitur quod cito potest illa aia esse tam cito presentiam illa esse preterita. **C** Tertio arguitur sic: Et pono quod. a. sit maximum tempus per quod aia ante presentiam erit: Tunc sic. a. necio erit et nullum. a. erit nisi hec aia erit igitur hec aia necio erit: per presentiam et maior pbat. Ita h necio erit demoftrato. a. v. maximum tempus esse ante presentiam et hoc est. a. vel erit. a. igitur. a. necio erit: per presentiam: per resolucentes et minor filii: sed maior pbat: quod hoc erit et hoc non poterit impediri quia erit igitur hoc necio erit demoftrato. a. minor: principalis argumetum presentiam: quod si hec aia non erit nullum erit tempus in quo hec aia erit: sed nullum. a. erit ergo ex opposito sequitur quod nullum. a. erit nisi hec aia erit: quod maximum tempus esse ante presentiam non erit nisi ante presentiam erit quod est. et c.

Ad ista rident. **C** Ad presentiam nego presentiam illa: modo necio hec aia erit igitur hec aia necio erit: tenendo ly necio in parte exponibilis et non noialis: vni de nobis modis hec aia erit quorum quilibet erit modus necius: presentiam modus quo illa erit et essentia divina quod ut presentiam est et erit modus necius. Secundo modus quo h aia erit h passivus erit ipsamet aia: que est erit modus necius: quod ipsa erit necio. Non enim volo in proposito ponere distinctionem inter modum et rem modatam. **C** Ex isto presentiam quod eodem modo de presentiam pduxit mundum et presentiam cet aiaz hanc: quod essentia divina de presentiam pduxit hunc mundum et eadem essentia de presentiam pducet hanc aiaz. Et si ex hoc concluditur quod eodem modo dens producit ad intra et ad extra concedo quia se ipso producit ad intra et ad extra. Et sic concedo quod omni modo quo pducit verbum ad intra pducet hanc aiam et tamen necio de presentiam ipse pducit suum verbum et precise contingenter pducet hanc aiaz: non tamen dico quod quilibet presentiam pducit suum filium taliter pducet hanc aiaz: quod necio pducit suum filium non taliter pducet hanc aiaz.

Sed forte contra ista rationes arguitur sic: sequitur modus huius aie erit igitur h aia erit: ista presentiam est bona aia est necius igitur et presentiam: quod aia sit necius patet: quod modus huius aie erit v. essentia divina et ille modus non poterit non esse. **C** Hunc dicitur negando quod illud aia sit necium. Et ad probationem nego presentiam: sed sola sequitur quod ille modus necio erit: quod concedo: Sicut enim cum huius aie necio erit et precise contingenter cum eiusdem erit: sic modus illius aie necio erit et non necio modus illius aie erit: quod modus quo illa aia erit poterit non esse modus quo ipsa erit quod est. **C** Ad secundum argumentum cum arguitur quod immediate presentiam erit ita quod h aia necio

erit: nego: et concedo quod cito poterunt ista esse preterita tam cito hec aia necio erit: sed nego quod immediate post hoc poterunt ista esse preterita: et non sequitur immediate post h aia poterit esse ergo immediate post hoc poterunt ista esse preterita. Et tunc ad argumetum quod cito poterit hec aia esse: tam cito poterunt esse preterita omnia instantia inter presentiam esse illius et hoc instantiam assignata sunt vel erunt omnia instantia inter presentiam esse illius et hoc instantiam: vni non sequitur quod cito potest hec aia esse tam cito potest esse presentiam esse illius sed presentiam esse illius hoc instantiam vel erit hoc instantiam demoftrato. a. ergo quod cito potest hec aia esse tam cito potest hoc instantiam esse. **C** Tertium est quod presentiam h presentiam: quod aia est verum et presentiam falsum: quod. a. instantiam si poterit esse ante mille annos: sed h presentiam sequitur quod cito potest hec aia esse tam cito potest esse presentiam esse illius h presentiam nullum potest esse presentiam esse illius nisi hoc instantiam demoftrato. a. ergo quod cito potest hec aia esse tam cito potest esse hoc instantiam: concedo presentiam et maiorem: sed nego minorem. **C** Ita filii deberet argui in argumetum principali quod cito poterit esse hec aia tam cito poterunt esse preterita omnia instantia inter presentiam esse illius et hoc instantiam. Sed nulla poterunt esse instantia inter hoc instantiam et presentiam esse illius nisi ista assignata mille annorum igitur et c. concedo presentiam: et nego minorem: quod hec aia potest esse ante mille annos et potest esse post mille annos ergo ista instantiam presentiam non esse omnia instantia inter presentiam esse illius anime et hoc instans.

Contra istam responsionem arguitur sic. Hec aia non potest esse ante hoc. a. instantiam igitur hec aia non potest esse ante mille annos: presentiam: quod. a. instantiam erit post mille annos: aia pbat: hec aia non potest esse ante presentiam esse illius igitur non potest esse ante. a. **C** Rident negando illam ultimam presentiam: quod pole est quod plura instantia erunt. a. sic pole est quod plures propores sint. a. et plures hoies for. quod presentiam h presentiam quod tu presentiam quod hoc instantiam post mille annos vel h instantiam presentiam erit presentiam esse huius aie sit vel erit. a. non presentiam h presentiam negare quod aliquod instantiam non illud erit. a. h presentiam presentiam esse illius aie: sic presentiam h presentiam presentiam ista esse for. non presentiam hoc negabo alium esse for. Si tamen tu velles quod presentiam instantiam non intelligeret nisi presentiam esse illius aie ita quod simpliciter preteretur. a. et presentiam esse illius aie: tunc concedam quod hec aia non potest esse ante. a. sicut nec ipsa potest esse ante presentiam esse sui: quod hoc non est possibile: hec aia est ante presentiam esse eiusdem. Et cum hoc ex h concluditur quod h aia non potest esse ante mille annos: nego presentiam: quia h. a. erit post mille annos et idem. a. non poterit esse ante mille annos: tamen. a. poterit esse ante mille annos: quod instans crastine diei poterit esse ante mille annos et ipsum poterit esse. a. quod poterit esse presentiam esse illius: quod hec erit possibile: hoc est primum esse illius. Concedo ergo quod. a. poterit esse ante mille annos: et. a. non poterit esse ante mille annos: nec sunt contradictorie sed sunt subcontrarie: sicut iste: presentiam esse illius anime poterit esse ante mille annos: et primum esse illius anime non poterit esse ante mille annos: modo certum est quod quelibet instantiam est vera ut presentiam per suas resolventes: concedo ergo quod omne. a. poterit esse ante. a. h presentiam erit possibile. a. fore ante. a. et c. **C** Dubitatur adhuc circa dictam responsionem nunquid in. a. hec instantiam sepius assignata erunt preterita: et videtur quod non: quod nunquam erunt preterita: quod nullum illorum erit: probatur: nam si aliquid illorum erit sit ergo quod. b. contra. b. erit aliquod illorum ergo quando erit vel quando non erit non quando non erit: presentiam: quia tunc non erit de numero illorum: nec etiam quando erit: quod tunc ista non erunt igitur tunc hoc instans videlicet. b. non erit aliquod illorum. **C** Ad istud dicitur quod in. a. instantiam erunt hec omnia preterita sed nunquam erit aliquod istorum presentiam: quia nunquam erit aliquod istorum: Unde concedo quod ista erunt et quod nullum istorum erit: quia nunquam in eodem instantiam erunt illa. **C** Nego similiter: quod aliquod do erit ita quod ista sunt: unde illius copulativus hoc instans est et hoc instans est et sic de singulis quelibet pars erit vera et tamen nunquam erit copulativa vera. Et sic patet concedendum quod erit ista anima post ista et tamen non erit post aliquod istorum. Et sic omnia ista erunt ante. a. et tamen

men nullum illorum erit ante. a. quare. **C** **P**ro re-
sponſione tertij argumēti est notandum aſiqꝫ cōcedat ali-
quid vel negetur qꝫ ly neceſſario: duplꝫ exponitur. Uno
mō nāliter. Et alio mō ſophiſtice. Nāliter exponitꝫ p eſſe
nō poſſe impediri p agēs naturale. Sophiſtice per eē nō
poſſe nō eſſe. verbi gratia: hoc neceſſario erit: exponitꝫ ſic
a pbo hoc erit nō hoc p nullū agēs nāle poterit impediri. A
loico ſic exponitꝫ: hoc erit nō hoc nō poterit nō eē. pꝫterea
ſi alicui paſſo diſpoſito apꝫximaret debite agēs itrodu-
cēs ſuā formam: vt ignis ſtuppe concederet qꝫ iſte ignis
neceſſario aget i iſtud paſſum: qꝫ aget in iſtud paſſum nō a
nullo agēte naturali poterit impediri qn aget in iſtud paſſum:
quia nāliter non erit poſſibile aliquod impedies appꝫxima-
ri ita cito qn hoc aget. Sed loic⁹ negaret qꝫ iſte ignis neceſ-
ſario aget i iſtam ſtupam. quia poterit non agere in iſtam
ſtupam: quia poterit non eſſe nō ſtupa ſimiliter. **P**er b
ergo poſſum reſpondere ad argumētū admittēdo caſū.
Et cum dicitur. a. neceſſario erit nō nullū. a. erit niſi aia illa
erit ergo illa anima neceſſario erit: concedo conſequentiā
nō nego maiorē: exponēdo ſophiſtice modum. Et tūc
ad argumētum: hoc neceſſario erit demonſtrato. a. vel
demonſtrando maximum tempus in quo antichriſt⁹ erit
nego qꝫ hoc poterit non eſſe. Nā hoc tempus corrup-
petur nō eternaliter: ergo poterit non eſſe. Et ſi di-
catur qꝫ non demonſtratur tempus in quo antichriſt⁹ erit
ſed totum tempus in quo hec anima erit: tunc cōcedo qꝫ
a. neceſſario erit: qꝫ hoc tempus eternum nō infinitum ne-
ceſſario erit qꝫ ipſum erit nō poterit non eſſe. Si autē
ly neceſſario exponitur naturaliter aſſignando totum tem-
pus antichriſti per. a. concedo qꝫ a. neceſſario erit: qꝫ hoc tē-
pus neceſſario erit. Nā hoc tempus erit nō hoc per nul-
lum agēs naturale poterit impediri qꝫ non quando erit
nec quando non erit: non quando erit patet: nec quando
non erit: qꝫ tunc erit corruptū. Adodo certum eſt qꝫ poſt
ſuam corruptionem hoc non poterit impediri quia nō po-
terit eſſe. Conceſſo ergo qꝫ a. neceſſario erit: non ſequitur
cum illa minor: i nullū. a. erit niſi hec aia erit qꝫ hec anima
neceſſario erit. ſicut non ſequitur: deus ſciēs antichriſtum
eſſe futurum neceſſario erit: ſed niſi ſciēs antichriſtus eē
futurum erit niſi antichriſtus erit: igitur antichriſtus neceſ-
ſario erit: totum antecedēs eſt verum nō conſequēs falſus.
ſic etiā non ſequitur: producens hanc animam neceſſario
erit ſed nullam producens hanc animam erit niſi hec ani-
ma erit: igitur hec anima neceſſario erit: patet iterum qꝫ
antecedens eſt verum nō conſequēs falſum. Et ſi arguitꝫ
ſic. a. neceſſario erit igitur neceſſario. a. erit: negatur con-
ſequentia: quia tꝫ tempus. a. non poterit impediri qn erit
tamen bene poterit impediri qꝫ a. erit: qꝫ poterit aliquod
agens facere qꝫ hoc tempus non erit. a. ideo poterit ipe-
diri. Et ſic patet qꝫ illa eſt falſa: neceſſario. a. erit qualiter/
cūqꝫ exponatur: quia certum eſt qꝫ hoc tēpus qd erit. a.
ante ſuam corruptionem poterit non eſſe. a. c. forte hic
diceretur videtur qꝫ tu habeas concedere qꝫ hec anima
neceſſario erit: ſicut tu concedis qꝫ a. neceſſario erit: quia
ſicut. a. non poterit impediri per agēs naturale quin erit
ita nec iſta anima poterit impediri ab eodem agente. Di-
co qꝫ imo hec anima poterit impediri ab agente naturali
quod nunqꝫ erit. Nā dato qꝫ anima illa erit in. a. instan-
ti dico qꝫ ſi anima illa non erit in illo instanti nunqꝫ ampli⁹
erit nec poterit eſſe. Adodo certū ē qꝫ materie diſponen-
de antichriſti pro introductione illius anime poterit appli-
cari vnum agēs naturale corrupens diſpoſitiones ei⁹
dem anime ſuſceptivas quibus corruptis patet qꝫ illa aia
non introducetur in illa materia: nec amplius etiā pote-
rit introduci: quia ille diſpoſitiōes nūqꝫ amplius poterit
eſſe. Certum eſt enim qꝫ quelibet forma ſibi determinat
certas diſpoſitiones in materia qꝫ ſi non habuerit nunqꝫ
producet. Et ſi dicitur qꝫ ille diſpoſitiones poterit eſſe
ante. a. vel poſt. a. dico qꝫ ſi erunt in. a. pꝫmo nūqꝫ pote-
runt eſſe pꝫmo ante. a. vel poſt. a. quia ille diſpoſitiones
ſm ſuum eſſe perfectum determinat ſibi certum iſtās
qꝫ ſi erunt in aliquo instanti pꝫmo erunt in illo. **C** **S**ecun-

do ſi non erunt i illo iſtāti nūqꝫ ampli⁹ erūt: nec poterunt
eſſe: quia illud iſtans non poterit eſſe anteqꝫ erit nec poſt
quā erit imo nec anteqꝫ illud erit illud poterit eē nec poſt
qꝫ illud erit illud poterit eſſe. Conſimiliter dico qꝫ ſi b aia
non erit in. a. instanti nūqꝫ amplius poterit eſſe: quia licet
iſta non ſit educibilis de potentia mē ſm eſſentiam iſta
tamen eſt educibilis de potentia mē ſm diſpoſitionem.
ita qꝫ determinat ſibi certas diſpoſitiones quas ſi non ha-
buerit nunqꝫ erit nec poterit eſſe. Iterum ille diſpoſitio-
nes determinat ſibi certum tempus vlt instantis in quo ſi
non fuerint nūqꝫ poterunt eſſe. Et ſi dicitur tu modo in
reſponſione ſecundi argumēti conceſſiſti qꝫ hec anima i/
mediate poſt iſtans quod eſt preſens poteſt eſſe nō qꝫ b
poteſt eſſe ante mille annos. Dicitur qꝫ non conceſſi hoc
ſm potentiam naturalem ſed precise ſm potentiam dei:
ſed iam in propoſito loquo: mē naturaliter: quia non du-
bito ſm potentiam dei quin qdlibet quod erit poteſt eſſe
ante vel poſt in hac materia vel in illa indifferenter nō ſic di-
cerem qꝫ a. non neceſſario erit: quia poteſt impediri p agēs
naturale: quia per ipſum deum qui naturaliter agit ad in-
tra nō libere ad extra. Et illo modo concederem qꝫ celum
intelligentie nō mundus poſſunt non eſſe: quia per poten-
tiam dei. non ergo volo in propoſito theologicè reſponde-
re: ſed ſolum naturaliter: nō ſi quid alias contrarium dicā
vel dixerim illud ſolum per potentiam dei cenſeo me di-
xiſſe. **C** **C**ontra reſponſionem pꝫorem arguitur proban-
do illam conſequentiam. a. neceſſario erit nō nullū. a. erit
nec antichriſtus erit. ergo antichriſtus vel hec anima ne-
ceſſario erit: ſequitur hoc neceſſario erit demonſtrato. a. nō
hoc non erit non antichriſtus erit igitur antichriſtus vel b
anima neceſſario erit ſequitur hoc neceſſario erit demon-
ſtrato. a. hoc non erit niſi antichriſtus erit: igitur antichri-
ſtus neceſſario erit. iſta conſequentia eſt bona igitur p idē
nō alia. **C** **S**ecundo arguitur ſic. Et pono qꝫ a. erit maxi-
mum tempus incipiens ab hoc instanti in cuius nullo in-
ſtanti intrinſeco erit hec anima: tunc patet qꝫ a. neceſſario
corruptetur: qꝫ a. corruptetur nō eius corruptio p agēs
naturale non poterit impediri. **C** **T**unc arguitur ſic. a. ne-
ceſſario corruptetur nō nullum. a. corruptetur niſi hec aia
erit: igitur hec anima neceſſario erit: patet conſequentia vt
pꝫis: quia bñ ſequitꝫ: hoc neceſſario corruptetur demon-
ſtrato. a. nō hoc nō corrupet niſi hec anima erit: igitꝫ hec
anima neceſſario erit. **C** **T**ertio arguitꝫ ſic de potentia dei
ponendo qꝫ a. erit tempus mille annorum. nō pꝫmū eē
illius anime. b. Nā ſi hec anima in aliquo instanti pꝫo
erit: tunc in illo instanti. a. corruptetur: ſed hec anima po-
teſt eſſe ante. b. per conceſſum de dei potentia: igitꝫ a. po-
teſt corrupi ante. b. conſequens falſus. qꝫ iſti mille anni
non poſſunt corrupi ante. b.

Ad hec reſpondetur. **C** **A**d pꝫimum concedo ſi
lam conſequentia: hoc neceſſario erit nō
hoc nō erit niſi antichriſtus erit igitꝫ antichriſtus neceſſario erit
nō ex hoc nō ſequitꝫ: qꝫ pꝫima pꝫa ſit bona: cū ly. a. hec enī
eſt bona qꝫ a. nō eſt ipoſſibile. Certum ē qꝫ minor equivalet
vni pꝫditionali ipoſſibili: vꝫ ſi antichriſtus nō erit hoc nō erit demon-
ſtrato. a. qꝫ tꝫ adhuc antichriſtus nūqꝫ foret ſi niſi hoc erit de-
monſtrato. a. iō illa pꝫditionalis eſt ipoſſibilis: nō pꝫ pꝫis minor
illa cū qꝫ pꝫertit. **S**ed hec pꝫo eſt vā nullū. a. erit niſi antichriſtus
erit: qꝫ equalet iſti vē pꝫditionali ſi antichriſtus nō erit nullū. a.
erit. Et ſic pꝫ qꝫ vna pꝫa eſt bona nō reliqꝫ nō. **U**nō ſeqꝫ
nullū. a. erit niſi antichriſtus erit. igitꝫ hoc nō erit niſi antichriſtus erit
demonſtrato. a. ſicut nō ſequitꝫ: vni illoꝝ eē vꝫ: igitꝫ hoc eſt
vꝫ: demonſtrato vno illoꝝ. aſſignatis illis contradicto-
rijs rex ſedet nō nullus rex ſedet. **P**er hoc ergo pꝫ reſpō-
ſio ad ſecundum argumētum: qꝫ nō ſeqꝫ. a. neceſſario cor-
rupet nō nullū. a. corrupet niſi hec aia erit: ergo hec aia ne-
ceſſario erit. Et licet valeat alia de termino demonſtrati-
vo non tamen ſequitur qꝫ hec ſit bona: propter cauſam di-
ctam. **T**ertiamen ſi tibi placet potes negare iſtam con-
ſequentiam: ſicut nō aliam: hoc neceſſario corrupetur:
nō hoc non corrupetur niſi hec anima erit igitur hec ani-
ma neceſſario erit. **D**icendo qꝫ antecedens eſt verum et

consequens falsum. Et q̄ sicut sequitur. a. necessario cor-
 rumpetur: igitur hoc necessario corrupet demonstrato .a.
 Ita etiā sequitur nullum .a. corrupet nisi hec anima erit. igit̄
 hoc nō corrupet nisi hec aīa erit demonstrato .a. dicēdo q̄
 h̄ conditionalis est bona si nullus antixps erit hoc non erit
 demonstrato .a. Et cū dī q̄ nō seq̄ vnum istorum est ve-
 rum: igit̄ hoc ē verū demonstrato vno illorum. Ita etiā nō
 sequit̄ in pposito. dī negando p̄nam: q̄. a. i. casu isto non
 h̄ nisi vnicū suppositū: nec pōt hēre: s̄z ille termin⁹ vnum
 habet plura supposita vt p̄z itūcti rē. Cū sicut iā ē conce-
 sum: nihil qd̄ nō erit. a. poterit eē. a. dato q̄. a. cōuertatur
 cū ly maximū tēpus i cuius nullo istanti intrinseco erit hec
 anima: ita debet dici q̄ ly maximū tps̄ in cuius nullo istā-
 ti intrinseco erit hec anima non pōt habere nisi vnicū sup-
 positū: r̄ q̄ncūq̄ hēbit aliqd̄ suppositūz hēbit idē qd̄ iam
 habet p̄trea bñ sequit̄. A. necessario erit: igit̄ h̄ necessa-
 rio erit demonstrato .a. sicut sequit̄. sol necessario erit: ergo
 iste sol necessario erit: deus necessario erit: ergo ille de⁹ ne-
 cessario erit. soz. erit: ergo iste soz. erit. dato q̄ nō possint eē
 plures soz. Idumum instans esse antichristi erit igit̄ hoc
 erit demonstrato primo istanti esse antichristi: r̄ tenet hec
 cōsequentia: q̄ oppositum cōsequentis repugnat antece-
 dēti. Similiter sicut iste consequentia sunt bone si antixps
 non erit primum esse antixpi nō erit: si antixps nō erit ma-
 ximum tempus in cuius nullo instanti erit antixps nō erit
 ita. etiā sequit̄. si hec anima nō erit hoc nō erit demonstra-
 to primo istāti eē eiusdē. Si hec anima nō erit hoc nō erit
 demonstrato .a. q̄ suum contradictoriam p̄ntis repugnat
 anti. Ita. n. duo repugnat hec anima non erit r̄ hoc erit
 demonstrato .a. quia si hoc erit demonstrato .a. sequit̄ q̄
 .a. erit r̄ per consequens hec anima erit. Istolo enim in p-
 posito sophisina facere de ly demonstrato q̄ nimis pueri-
 le eēt pro qualibet vice verbaliter respondere: quare rē.
 Ad tertium cū arguitur q̄ si in aliquo istāti hec aīa erit
 primo q̄ in illo istāti .a. corrupet dicitur negādo: q̄ i. b.
 hec anima r̄ in .b. a. nō corrupetur: sed i. b. hēbit post cor-
 ruptū eē. vñ sicut cōcedit̄ q̄ tu p̄trāsibis aliquod spatium
 anq̄ illud erit p̄trāsitū r̄ q̄ hoc corpus dividetur anteq̄
 erit divisū sic d̄z cōcedi q̄ hoc .a. corrupetur anq̄ erit cor-
 ruptū: q̄ corrupet i toto isto tpe ita q̄ totū i toto medie-
 tas imedietate r̄ ps̄ i pte: r̄ i. b. erit corruptū p̄io: ita q̄ .a.
 i. a. corrupet i aliqua pte. a. nec i aliquo istāti. a. s̄z i toto. a.
 Cū nō ē icōueniēs i istis successivis q̄ idē i seipso genera-
 bit r̄ corrupetur: r̄ q̄ pro quolibet istāti erit verū q̄ hoc
 generatur r̄ hoc corrupitur sic iā hoc istās i hoc istāti in-
 cipit eē r̄ desinet esse: gnatur r̄ corrupit rē. Non obstante
 ista respōsione videt̄ q̄ argumētū adhuc nō solvatur: q̄
 arguo sic. Si hec anima erit primo i aliquo istāti: in illo in-
 stanti. a. erit corruptum. Sed hec aīa pōt eē ante .b. ergo
 .a. potest eē corruptū an. b. dico negādo: q̄ h̄ anima pos-
 sit eē an. b. q̄ h̄ anima nō pōt eē an p̄mū istās sui eē: quia
 impossibile ē hāc aīam eē ante primūz instans sui esse. Sed
 bene cōcedo q̄ h̄ aīa an. b. pōt eē: r̄ hoc p̄ dei potētā: q̄ i
 mediate post hoc: illa pōt eē: iō an. b. illa pōt eē: deide cū
 concludit̄ q̄ .a. pōt eē corruptū an. b. cōcedo illā cōclusio-
 nē: q̄ h̄ medietas istoz. mille annoz pōt eē corrupta an. b.
 Et ista pōt eē. a. iō. a. pōt corrupti ante. b. p̄z p̄na cū ma-
 iori r̄ mino: probat̄: q̄ hoc pōt eē. a. demonstrādo illā me-
 dietatez: q̄ possibile ē q̄ hoc sit. a. ergo h̄ potest esse. a. p̄z
 p̄na q̄ sc̄sus p̄posit̄ p̄uertit̄ cū sc̄su diuiso i p̄noie demon-
 stratio singularis nūeri absolute tēto. Et si arguit̄ sic:
 hec medietas p̄t eē. a. ergo hec medietas potest eē maxi-
 mum tps̄ i cui⁹ nullo istāti erit h̄ aīa: p̄cedo p̄nam r̄ p̄ns:
 q̄ si p̄bat̄ eē falsuz i ferendo q̄ nullū tps̄ maius illa medie-
 tate p̄t eē tps̄ i cui⁹ nullo istāti intrinseco erit h̄ aīa: nego p̄naz
 nec arguit̄ ab exposito ad vnā snay exponētū. q̄ illa p̄po-
 sitio h̄ medietas potest eē maximū tps̄ n̄ h̄z p̄bari ratio-
 ne suplatiui grad⁹: s̄z p̄mo h̄z resolui ratione istius termi-
 ni medietas: sc̄cūdo h̄z officiar̄ respectu illi⁹ termini p̄t. ter-
 tio ratione suplatiui. Concedo ergo q̄ hoc potest eē an. b.
 demonstrata illa medietate r̄ hoc potest esse. a. q̄ h̄ p̄posi-
 tio est possibilis: hoc est .a. que sic p̄marie significat. Et si

ponitur q̄ illa medietas sit. a. admittatur. Et tunc dico q̄
 hec anima erit in fine istius medietatis: r̄ q̄ .b. erit in fine
 illius medietatis s̄z: r̄ tñ hec medietas potest eē post. b.
 sicut. b. potest eē post. b. r̄ potest eē an. b. q̄: illud qd̄ non
 erit. b. poterit eē. b. sicut etiā illud q̄ non erit. a. poterit eē
 .a. quare rē. Ubi at̄ q̄s vellet q̄ pure naturaliter respon-
 derē dicerem tunc q̄ h̄ anima ante. b. non potest esse: nec
 potest esse imediate post hoc nec post. b. p̄io potest esse.
 Similiter. a. non potest esse corruptuz ante. b. nec illa me-
 dietas potest eē. a. quia non potest eē tēpus mille annoz
 nec est possibile q̄ illa medietas sit. a. q̄: non est possibile
 q̄ illa medietas sit maximum tēpus in cuius nullo instan-
 ti erit hec anima: q̄ illa anima an. b. non potest esse: nec in
 aliquo instanti ante. b. potest eē. S̄z nego q̄ h̄ medietas
 potest esse post. b. r̄ q̄ .b. potest esse post. b. Aut q̄ .b. po-
 test esse an. b. quia nihil quod non erit. b. poterit esse. b.
 nec aliqd̄ q̄ non erit. a. poterit eē. a. Et hec oīa sequūt̄ ex
 p̄ioribus dictis vbi dicebā q̄ si h̄ aīa erit p̄mo i tali vel tu-
 li instanti nūq̄ amplius poterit p̄mo esse ante illud istās
 nec poterit p̄mo eē post illud istans quare rē. hāc mām i
 ferius clarius dilatabo.

Amplius ad p̄cipale arguit̄ sic. Aliquid i quo
 h̄ aīa erit necessario erit r̄ nihil i quo
 hec aīa erit: erit ubi h̄ aīa erit. ergo h̄ aīa necessario erit p̄z
 p̄na: cū miori: q̄ si h̄ aīa n̄ erit nihil i q̄ h̄ aīa erit: erit ma-
 ior p̄bat̄: h̄ necessario erit demonstrādo celuz et hoc erit
 aliquid in quo h̄ anima erit: igit̄ aliqd̄ i quo h̄ aīa erit neces-
 sario erit: p̄z p̄na cū maior r̄ minor p̄bat̄: anixps erit i ce-
 lo igit̄ q̄libz ei⁹ ps̄ erit i celo r̄ p̄ p̄ns ei⁹ aīa erit i celo. p̄ma
 p̄na p̄z q̄: vbi ē aīa ibi ē totū. C̄ Secūdo arguit̄ sic h̄ aīa nō
 erit. igit̄ nec necio nec p̄tinget̄: anis p̄bat̄: anixps n̄ erit: q̄
 nec ista aīa erit: anis p̄bat̄: nihil generabit anixps: igit̄ ip̄e n̄
 erit: p̄z p̄na r̄ anis p̄bat̄. Et pono q̄ pla. post ifusionē sc̄is
 ad p̄ductionē anixpi moriat̄ anq̄ anixps erit. Isto posito
 p̄z q̄ nihil gnabit anixpm: q̄ si aliqd̄ gnabit anixpm videt̄
 q̄ pla. n̄ nō q̄n erit: nec q̄n nō erit: igit̄ nūq̄ gnabit: q̄ nō
 q̄n nō erit p̄z: q̄ tūc nō cōcurreret ad aliquā actionē: nec it̄
 q̄n erit q̄ tūc anixps nō erit igit̄ rē. T̄ Tertio arguit̄ sic.
 Si h̄ aīa p̄tinget̄ erit r̄ aliqd̄ nō cōtinget̄ erit: igit̄ desin-
 nit vel desinet eē ita q̄ h̄ aīa p̄tinget̄ erit: p̄ns ē falsuz: p̄-
 bat̄: q̄ nō i. a. nec post. a. nec an. a. desinet eē ita q̄ h̄ aīa cō-
 tinget̄ erit: nō in. a. nec post. a. q̄ tūc erit ita q̄ h̄ aīa neces-
 sario erit: r̄ imediate an illud istās erit ita q̄ h̄ aīa necessa-
 rio erit: q̄ imediate an illud. a. istās erit: ita q̄ oēs eēe uni-
 chisti sūt ita p̄iūcte r̄ approximate q̄ nō p̄nt ip̄e dicit̄ q̄ h̄
 aīa p̄ducet̄ nec ēt an. a. desinet eē. Ita q̄ h̄ aīa p̄tinget̄ erit
 q̄ si sic seq̄ tunc ista p̄clusio q̄ p̄us desinet esse ita q̄ hec
 aīa p̄tinget̄ erit q̄z hec aīa p̄tinget̄ erit: q̄ an. a. p̄cessū
 desinet eē ita q̄ hec aīa cōtinget̄ erit: r̄ tñ tā in. a. q̄ i quo
 libet instanti post. a. ipsa anima contingenter ei it: q̄ eru in
 illo r̄ poterit esse non in illo.

Ad primum respondet negādo p̄naz: sicut
 pluries negabat̄: nō. n. sequit̄:
 creās hāc aīaz necessario erit r̄ nullū creās hāc aīaz erit n̄
 si h̄ aīa erit: igit̄ h̄ aīa necio erit. Et si arguit̄ sic. Creās hāc
 aīaz erit ergo hec aīa erit. ista p̄na ē bona r̄ anis ē necessa-
 riū: igit̄ r̄ p̄ns: nego q̄ anis sit necessariū: q̄ nō p̄cessū q̄ ne-
 cessario creās hāc aīaz erit: s̄z p̄cessū q̄ creās hāc aīam ne-
 cessario erit. Et si ex hoc p̄cludit̄ q̄ n̄ pōt eē q̄n creās hāc
 aīam erit: nego p̄naz: s̄z bñ seq̄ q̄ creās hāc nō pōt n̄ eē:
 nec etiā seq̄ creās hanc aīam erit r̄ creās hāc aīam n̄ pōt
 nō esse: igit̄ necessario creās hāc aīaz erit. Sed bñ seq̄ q̄
 creās hāc aīam necessa: r̄o erit. Sic igit̄ cōcedo q̄ creās
 hanc animam necessario erit. ita concedo q̄ aliquid i quo
 hec anima erit necessario erit: r̄ celum r̄ mundus r̄ alia
 plura que erunt loca ipsius anime necessario erunt. Sed
 hec loca nō erunt loca p̄p̄ia ipsius anime: Sicut nec ip-
 sius antichristi: sed bene loca cōmūtia que locabunt hanc
 animam. Et plura alia individua. Sed de loco proprio
 hoc esset inconueniens: nihil enim proprie locabit hāc ani-
 mam vel antichristum nisi aliqd̄ istoz ifra speraz actioz
 r̄ passioz quoz nullū necio erit s̄z p̄cise p̄tinget̄. Et si dicit̄

q̄ materia prima que erit altera pars compositi erit locus proprius ipsius aie et tamen necessario erit: q̄ erit incorruptibilis. Dico q̄ materia prima alicuius compositi non erit locus aie proprius nec cōs: q̄ locus ē ultima superficies corp̄is cōtinētis locatū vel ipsuz corp̄is in ultimaz superficie cōtinētis locatū. Ad a p̄. s̄z nullā superficie p̄tinet suā formā subalē. q̄ forma subalis si ē idivisibilis ip̄a ē tota ī toto et tota in quilibet pte et sic nō cōtinēt ab illa. Si at̄ est forma extēsa sicut forma bruti: nec itē cōtinēt ab ea ut locus: q̄ adimicē coextēdūt: quare sequitur q̄ nec sūt cōtinua nec cōsigna: q̄ vltia nec sunt unū nec simul ex quo sequit̄ q̄ nec mā nō locat proprie ipsā aiā. loc. n. p̄. alicui⁹ d̄z ēē locato p̄tigu⁹ vlt cōtinuus. Sed forte diceretur h̄: videtur q̄ materia prima sit corruptibilis q̄ ē gnābilis p̄ p̄mētato rē p̄io p̄hiscoꝝ dicētē mā ē q̄ in rei vitate gnāc mō oē generabile ē corruptibile. Dico q̄ generatio capitur dupliciter. Uno p̄ mutatiōe de nō ēē ad ēē. Et sic solū cōpositū vlt forma generat. Alio mō p̄ subiectiōe nove forme cui prius nō subiciebat. Et sic itelligit p̄mētator: et isto mō pōt cōcedi q̄ mā p̄ma ē corruptibilis: q̄ ip̄a ē mutabilis de ēē alicui⁹ forme ad nō ēē eiusdē. Si tñ caperet corruptio p̄ egressu vel mutatiōe deesse ad nō ēē simplr negat̄ rē tāq̄ ip̄ossibile q̄ mā p̄ma sit corruptibilis vel gnābilis p̄mo mō: p̄z ergo q̄ aliquid ip̄i⁹ aīx̄p̄i necessario erit et tñ ip̄e aīx̄p̄s p̄cise cōtingēt̄ erit: q̄ h̄ mā que erit pars eius dē necessario erit. Et si arguit̄ q̄ aīx̄p̄s erit incorruptibilis: q̄ ptes sue ex q̄bus cōponēt̄ erūt incorruptibiles v̄z materia et forma. Et si sic aīx̄p̄s necessario erit: dico q̄ verum est q̄ aīx̄p̄s erit incorruptibilis: q̄ ad corruptionē alicuius seq̄ p̄tis corruptio et ad definitionē aīx̄p̄i: definitio aīx̄p̄i p̄tū repietur nō tñ ex hoc sequitur q̄ aīx̄p̄s cōtingēt̄ erit: q̄ licet erit incorruptibilis: vel nō poterit cōmū p̄i tñ h̄ mō: ietur et desinet ēē p̄ definitionē illaz p̄tū ad invicē: quare et c̄. Si tamen quis capēt corruptionem converti cum morte deberet cōcedi q̄ aīx̄p̄s ē corruptibilis et dici q̄ ad corruptionē large sūptam non requiritur corruptio alicuius substantie: sed solū separatio. Ad secundū argumētū admissō casu nego q̄ nihil gnābit aīx̄p̄m: q̄ de celū et itelligētē gnābit aīx̄p̄m: d̄. n. cōster q̄ sol et hō gnānt hōiem. Et si d̄ q̄ hō gnābit aīx̄p̄m: dico q̄ pla. et tūc ad argumētū: nō q̄n erit nec q̄n nō erit: dico q̄ pla. gnābit aīx̄p̄m q̄n ip̄e pla. erit. Et cū d̄ q̄ tūc aīx̄p̄s nō erit: verū ē: nec ex hoc sequit̄ q̄ tūc generabit a platone dico. n. q̄ aīx̄p̄s gnābitur q̄n nō erit: generabitur enīz ī toto tpe a p̄ncipio ifusiōis seminis vsq̄ ad istās ī quo introductet̄ aiā itellecūa: vñ nō sequit̄: hoc gnātur: igit̄ hoc ē: sic nō sequit̄ hoc corrupit̄: igit̄ hoc nō ē. Aīx̄p̄s. n. corrupit̄ q̄n erit: et in toto tpe in quo p̄tinue introducēt̄ in materia dispōēs incōveniētes vite eius et cōveniētes forme cadaueris tēdētes sine remedio ad mortē eiusdē: sumēdo corruptionē secūdo mō. Sed forte hic diceret aliquis necessitudo q̄ duplex ē gnātiō vna successiva. Et reliqua instantanea: successiva q̄ fit p̄ introductionē dispōnū in mā cōnēnētū forme introducēde. Et instantanea q̄ fit p̄ infusionem forme substantialis in mān dispositā. Ad d̄ q̄ro de gnātōe instantanea q̄s gnābit aīx̄p̄m. Tenēdo ergo gnātōnē isto modo: dico q̄ pla. nō gnābit aīx̄p̄s: s̄z v̄tus emissā a pla. cū semine in matrice infis instrumentaliter et in v̄tute plantōis et alioꝝ agētū supioꝝ. Est. n. h̄ ī pte dicēdū sic d̄ ī generatiōe tertij elemētū sp̄e distincti ex duob⁹ nō h̄ntib⁹ simbolū. Tertū ē q̄ elemētā nō h̄ntia simbolū q̄ corrupit̄ nō proprie gnānt illud tertū: q̄ nec generāt illud dū sunt: quia tertū elemētū nō ē: nec dum nō sunt: q̄ nullā actionem h̄nt nec h̄re p̄nt. q̄ nō p̄nt regnāri. Si ergo interrogetur a quo generet̄ huiusmodi forma: aut ipsuz tertū elemētū: d̄z q̄ ab eodē a quo gnānt rane et aliā p̄ putrefactōez. s̄. a. qualitatib⁹ dispōnētib⁹ māz instrumentaliter et a prima cū mediāte calore solis et aspectu celi. Ex q̄b⁹ p̄z q̄ in p̄prie d̄z p̄ez filius gnāsse nisi ad illum intellectum q̄ p̄z genuit semine. a. quo nat⁹ ē ille fili⁹: sicut in p̄prie d̄z q̄ ignis et aqua generabāt aerē nisi ad illuz intellectuz q̄ q̄n erāt in sua dispositiōe p̄fecta et naturali generabāt q̄litates p̄mas

in suas materias in q̄bus instrumentaliter postea ē genitus aer: fundamētum. n. hui⁹ cōsistit in hoc in primo instāti aeris aut alterius tertij elemētū generatū oꝝ dare aliqd̄ agēs actu existēs a quo iste aer h̄z ēē et a quo forma aeris sit in mān introducta in hoc instāti. Cōstat at̄ q̄ elemēta illa pro illo instāti nō sunt: quō ergo dicitur cape ēē aer vel aliquod tertū elemētū ab istis duob⁹. Aer igit̄ nō generat̄ in hoc instāti ab illis elemētis v̄z aqua et igne: sed a caliditate et humiditate in v̄tute agētū supioꝝ p̄ductis ab illis p̄cedētib⁹ elemētis. Caliditas ignis cōmūp̄bat frigiditē aque et humiditas aque siccitē ignis q̄b⁹ cōmūp̄tis solum remanebat caliditas et humiditas q̄ forme aeris nāliter cōveniunt ita in p̄posito d̄z dici q̄ plato nō gnābit aīx̄p̄m: sed v̄tus emissā et producta ab eo in v̄tute solis et alioꝝ agentium supioꝝ. C̄. s̄z hic forte diceretur oē q̄ generatur gnātur a sibi fili⁹ s̄z bec v̄tus nō ē nec vnq̄s erit similis aīx̄p̄o: q̄ nō individualiter nec in specie: igit̄ aīx̄p̄s nunq̄s generabit̄ ab hac v̄tute: p̄z p̄ia cuz minor et maior est aristotelis in septimo methaphisice. Ad istud dicit̄ q̄ bec p̄positio oē q̄ gnātur generatur a sibi simili: dupliciter habet intelligi vno mō q̄ oē q̄ generatur gnātur a sibi simili in v̄tute. i. a. dispōe p̄veniente ad sui generationē. Et isto modo nō op̄z q̄ oē q̄ gnātur generet̄ a sibi fili⁹ in specie: quia aīx̄p̄s gnābitur ab illa v̄tute que nō erit sibi similis in specie: nec individuo: s̄z in v̄tute: q̄ tāte erit p̄ductiva et tali modo q̄te et quō ēē p̄ductivum sibi simile in specie puta plato vel aliquis alius. Vel aliter d̄z q̄ itelligitur bec auctoritas de gnātōe vni uoca q̄ est cum generans et genitum sunt eiusdē sp̄e essentialiter. Et cum caliditas generat caliditē: de gnātōe vero equoca q̄ est q̄n generas et genitum nō sunt eiusdē sp̄e sp̄alissime sicut rana generat̄ p̄ putrefactionē et caliditas a lumie nō itelligit̄ auctoritas illa. Et isto mō pōt dici q̄ anti christus non vni uoce: sed equivoce generabit̄ prima r̄f̄sio methaphisice ē: quia magis cōsonās ē veritati. Ad tertium respondetur sumēdo ly ita prout convertit̄ cum ly aliquid vel aliqua vel aliquo aliter negādo p̄ntiam: quia nunq̄s desinet ēē ita q̄ bec anima cōtingēt̄ erit: q̄ nunq̄s erit ita q̄ bec anima cōtingēt̄ erit: quia si aliquando erit ita q̄ bec anima contingenter erit vel ergo in .a. vel post .a. vel ante .a. non in .a. nec post .a. quia tunc erit ita q̄ bec anima necessario erit: nec etiā ante .a. q̄ nunq̄s ante .a. erit aliquid aliqua vel aliquo aliter q̄ bec anima cōtingēt̄ erit. quia nunq̄s ante .a. erit aīx̄p̄s futurus: igit̄ nunq̄s ante .a. erit bec anima futura igit̄ nunq̄s ante .a. verum erit hanc animam fore. et ideo a fortiori nunq̄s aī. a. erit q̄ bec anima contingenter erit et per consequens tunc nō erit ita q̄ bec anima cōtingenter erit et c̄. Similiter non sequitur bec anima contingenter erit et aliquando non contingenter erit: igit̄ desinet vel desinet hanc animam contingenter fore: quia iam non est hanc animam contingenter fore nec vnq̄s erit hanc animam contingenter fore: nec est nec potest esse aliquid aliqua vel aliquo aliter. Si autem in consequente illo sumitur ly ita convertibiliter cum ly verum concedo consequentiaz et consequens. Et dico q̄ in .a. desinit esse ita q̄ bec anima contingenter erit: q̄ tūc non erit ita q̄ bec anima contingenter erit. Et immediate aī illd̄ instans erit ita: q̄ bec anima contingenter erit: quia in quolibet instāti ante .a. erit verum dicere bec anima contingenter erit. Et tunc ad argumentum q̄ proprie cause antichristi erunt ita a proximate q̄ nō poterunt impediri. dico q̄ in quolibet instāti ante .a. poterunt impediri et in quolibet instāti ante .a. erit ita q̄ ille cause poterunt impediri: quia quocunq̄ instāti dato prope .a. inter ipsum et .a. erit tempus medium divisibile in duas medietates. Et tunc erit verum dicere in illo instāti q̄ ille cause poterunt impediri ī scda medietate ab agēte nāli vlt libero. vñ si ita remota erūt tūc ipedit̄ q̄n p̄ 2ª medietate illi⁹ t̄pis poterūt applicari et cum tanto iuuamine q̄ tunc erit possibile has causas impediri quare et c̄. Ubi tamen iponeretur ipedit̄ mēta illa p̄ illo instāti esse corrupta vel ita debilia q̄ p̄ nullū agens possēt in tā modico tpe fortificari cōcedere q̄ p̄

illo instanti primo desinet esse ita qd hec aia contingeter erit
 qd tuc erit ita qd hec aia necessario erit: quia tuc erit ita qd b
 aia erit et tunc erit ita qd hec anima non pot ipediri io tunc
 erit ita qd b aia necessario erit: et nuq an illud istas erit ita
 qd b aia necessario erit. Io tuc incipiet ee ita qd hec aia neces
 sario erit: et p pns tuc desinet esse ita qd hec aia cotingeter
 erit. Et tunc ad argumetu qn arguit hac coclusionem: qd
 prius desinet ee ita qd hec aia cotingeter erit qd hec aia co
 tingeter erit: nego ista coclusionem. vnde sicut no e possibile
 qd prius desinet ee ita qd soz. erit albus qd q soz. erit albus
 ita no prius desinet esse ita qd hec aia cotingeter erit. qd b
 aia cotingeter erit. Et tunc ad argumetu assignato. c. p/
 pe. a. in. c. instati desinet ee ita qd hec aia cotingeter erit et
 in. c. instati hec aia no cotingeter erit: qd tuc no erit: s; post
 .c. cotingeter erit. quia in. a. hec aia cotingeter erit: igit p/
 desinet esse ita qd hec aia cotingeter erit qd hec aia cotin
 genter erit: cocedo pnam: et nego anis pro illa pte qd i. a. i/
 ita: i hec aia cotingeter erit: imo in. a. instati et in quolibet
 instanti post. a. hec aia necessario erit vt superius dicebat.
 Et sic cocedo qd hec aia cotingeter erit et tñ i nullo instati
 hec aia cotingeter erit: qd no ante. a. qd nuq an. a. erit. lo
 tuc nec necessario erit: nec cotingeter nec etiã in. a. nec post
 .a. hec aia cotingeter erit: qd tuc ipsa necessario erit vt di
 ctu e. Et no sequit hec aia i. a. instati erit et poterit no ee in
 .a. instati igit in. a. instati cotingeter erit: sed bn sequit
 qd cotingeter erit i. a. veritatem bn cocedo ista coclusionem
 qd prius incipiet esse ita qd hec aia necessario erit qd hec aia
 erit. qd in. c. instati incipiet ee ita qd ipsa aia necessario erit ut
 est cocessum: et i. c. instati hec aia non necessario erit: sed
 post. c. v; in. a. instati: igit et. Et si arguit sic no e possi
 bile qd prius incipiet ee ita qd soz. erit albus qd ipse erit albus
 igit no e possibile p idem qd prius incipiet esse ita qd hec aia
 necessario erit qd hec aia necessario erit nego pnam: qd in
 ante arguit sine termino exponibili et i cosequente cu ter
 mino exponibili: vñ i alijs terminis verificatur huiusmodi
 coclusiones v; qd prius incipiet esse ita qd tu oe currens eris
 qd tu oe currens eris: ut posito qd tu eris primo in. a. instati
 et qd multa currer vsq; ad. c. istas. Sed a. c. instati vsq; ad
 fine mundi no currer aliqd pter te. Isto posito p; coclusionem
 qd in. c. instati incipiet ee qd tu omne currens eris: qd tunc non
 eris: sed post. c. instas v; post. a. tu oe currens eris: qd tunc
 aliquod currens eris et tuc nullu erit currens qn tuc tu illud
 eris: igit et. Sed forte arguit sic. Tu cocedis ista pri
 incipiet ee ita qd hec aia necessario erit qd hec aia necessario
 erit: quare igitur no cocedis ista silr prius desinet ee ita qd
 hec aia cotingeter erit qd hec aia cotingeter erit. dico qd ratio
 e dicta: qd aliqn erit ita qd hec aia necessario erit et tuc hec
 aia no necessario erit sed post illud istans: mo no e simile
 de alia qd nuqua hec aia cotingeter erit: lo non prius desi
 net esse ita et. Contra ista respotionem arguit sic per duo
 media: primo noto illud istans in quo erit ita qd illa anima
 necessario erit: et sit illud istas vt sup; ponebat tuc. c. sit i. c.
 instati no erit aliq ca pductina i aliq pportione fortior: qd i/
 mediate an. c. igit qd rone an. c. poterit illa ipediri ab aliq
 agete debili eaderone et in. c. poterit ipediri ab aliquo age
 te fortiori vel sequit qd in infinituz difficilius erit ipedire in
 .c. instati illa aiam fore qd imediate an. c. Secundo diffi
 cilius arguitur sic. Si in. c. instati erit ita qd illa aia necessa
 rio erit in. a. ergo ia ee ita qd illa aia necessario erit in. a. pro
 bo pnam et sig; vnu istas qd tñ distet a. c. paise sic. c. distet
 ab. a. qd sit. d. et qd. e. paise tñ distet. a. d. sicut. d. a. c. et pfi
 militer dicat de. f. respectu. e. et. g. respectu. f. et sic continue
 vsq; ad hoc instans pns: tuc sic in. c. instati erit ita qd illa aia
 necessario erit i. a. ita i. d. instati erit ita qd ista ca necessario erit
 in. d. Et in. f. instati erit ita qd ca alterius cae necessario erit i
 .e. Et sic continue vsq; ad hoc istas pns: Et tuc fiat ista pse
 queta: illa ca erit i. g. igit ista ca erit i. f. igit ca imediate se
 quens erit i. e. illa ca erit i. e. igit altera ppinqna erit in. d. il
 la erit in. d. igitur imediata erit in. c. Tunc vltra illa ca erit i
 .c. igit hec aia necessario erit: ergo a primo ad vltimum
 supposito qd iam .g. instas eet sequit qd illa aia necessario

erit. Et p pns no p i. c. instati erit ita qd b aia necessario erit.
 rideo. Et prio. Ad pmiu dicedo qd in. c.
Ad ista instati erit ita qd b anima necessario erit et
 nuq an: et pcedo qd in. c. instati erit ita qd hec anima non
 poterit ipediri qn erit. vñ e in pposito valde aduertens
 dnz de ly erit. ita qd tu debes concedere qd in. c. instati erit
 ita qd b anima necessario erit: et tñ in. c. instati poterit im
 pediri qd illa nuq erit: sed in. c. instati erit ita qd illa no pote
 rit ipediri qn erit: qd sicut dixi prius: tuc erit ita qd omnia
 agentia sut ita ppinq et omnia impedieta ita remota vt de
 billa qd no pnt in ta modico tpe applicari vel fortificari: s;
 tñ in. c. illa poterit ipediri: qd ia hem? ips satis magnu ad
 ponedu ipedieta sufficieta p. c. instati. Et tuc ad argumē
 tu qn arguit qd i. c. instati no erit aliq ca pductina illa aie i
 aliq pportioe fortior: qd imediate ate. c. ergo qd rone poter
 rit prius ipediri p idem in. c. instati poterit ipediri pcedo con
 sequetia et psequens: s; tñ in. c. instati erit ita qd hec anima
 no poterit ipediri. Et si hoc cocludat: negat pna: sicut
 supposito qd puer huerit ane in manu sua qd ia pmo euor
 let ab eo: tuc ille puer lz sit fortior: qd imediate an fuerit et
 auis multo debilior: tñ no seqt qd si imediate an hoc suffe
 cit detinere illa qd ia sufficiat. ita e in pposito dicedu. Et tuc
 ad coclusionem adducta qd in infinitu difficiliter erit ipedire hac
 anima fore in. c. instati qd imediate an: dicitur negado: qd
 ita bn poterit ipediri hac anima fore in. c. instati sic ate
 no igit in infinitu difficiliter et. Si tñ cocludat qd in. c. instati
 erit ita qd in infinitu difficiliter e ipedire hac anima fore qd
 imediate an. c. itex nego illa pnam: qd in. c. instati erit ita
 qd hec anima no pot nec poterit ipediri igit tuc erit ita
 qd no aliquat; facilliter nec aliquat; difficiliter pot hec anim
 ma ipediri: igit tuc no erit ita qd in infinitu difficiliter e im
 pedire hac anima fore qd imediate ante et. Ad scdm
 argumetuz quado arguit signado omnia ista instantia eq
 distatia ab inuice sicut. c. distat ab. a. admitto. Et quando
 arguitur a primo ad vltimum: nego omnes psequetas in
 ter medias imo illa psequeta no valet. ista causa erit in. c.
 igit illa anima erit in. a. qd iam ista pot ipediri hem? enz
 latis de tpe ad ipediendu eam. Sed hec consequeta al
 quando bene valebit. Ista causa e i. c. igit hec anima erit
 dato enim qd eem? in. c. dicerem illaz consequentiam esse
 bonam: quia nemo pot ipedire illaz anima fore pp remo
 tionem et debilitate ipediendum que non possent applicari
 in tam modico tempore. Ad. n. pcedo tale consequentiam
 nec psem de forma sed solam gratia me: qd non vt quo
 nalter possit fieri anis ee vey sine pnte. vnde e notanduz
 qd aliq sunt res pducende et ateq; ille erunt erit ita qd ille ne
 cessario erunt sicut hoies et animalia. Et aliq sunt future
 et tamen nunquaz anteq; ille erunt erit ita qd ille necessario
 erunt. Sic posito qd ego eras mouebo digituz meuz vel
 faciam aliquē actum qd depedet de voluntate mea nunq;
 erit ita qd necessario mouebo digitum meuz vel facias ali
 que tale actum. Cōsilis e respōtio totaliter ad argumen
 tum vnum qd solet fieri de molaris descēdēte ad centz sup
 posito qd aliqs molaris descēdet ad cētrum terre adeq; te
 in illa hora: tunc arguitur qd ille molaris necessario des
 cendet ad cētrum: sit. a. punctus centri ad quez vltimo
 et finaliter erit. Et arguitur sicut prius signando vnum
 puctu v; b. ita p opinquu. a. qd p illo instati erit ita qd ille
 molaris necessario erit i. a. deide assigno. c. puctu eq dista
 stem. a. b. sicut. b. ab. a. Et alius simlr. f. d. eq distate. a. c.
 sicut. c. a. b. et sic continue vsq; ad b istas pns. T sic arguit
 sic: ille molaris erit ad. b. igit erit ad cētrum. Et per idem
 si erit ad. c. erit ad. b. Et si erit ad. d. erit ad. c. igit si erit ad
 .d. erit ad cētru: sed ia forte n poterit ipediri qn erit i. d. et
 go et n poterit ipediri qn erit ad cētru: et si sic ille molaris
 necessario erit in cētro. Cōduic rideo negado pnam illa a
 prio ad vltimu et oēs pnam iter medias. Est. n. cōsili dicē
 du sicut ad pcedēs v; qd i. b. erit ita qd ille molaris neces
 sario erit ad cētru et tñ i. b. poterit ipediri: sed in. b. no erit
 ita qd poterit ipediri quare et. Et p dictis correla
 rie seqt qd si absolute ponit anxp; no ee sed fore no e ime
 diate negada b ppositio pposita: b aia necessario erit: sed

dubitanda quia forte id est verum quod illa necessario erit: quod forte est tempus ita prope suum primum esse quod non poterit amplius impediri quoniam erit: ubi tamen ponatur longa distantia et temporis magnitudo iter hoc istud et suum primum esse sicut in quoniam principio ponebatur esse illa prope immediate opposita neganda: hec autem quod dicta sunt: quod antequam hanc aia erit, et ita quod hanc aia necessario erit volo nunc dicitur esse secundum expositionem modi necessario philosophice tentum ut superius declaravi: quod de potentia dei suum certum quod continue antequam hanc aia erit, erit ita quod hanc aia poterit impediri quod nunquam erit: quod omnem effectum futurum poterit impedire cum non necessitate ad extra: sed inere et libere libertate dicitur quod dicitur tale agere vel producat. Sicut exponendo modum necessarii philosophice potest et non posse non esse dicitur negari quod antequam hanc aia erit: erit ita quod hanc aia necessario erit: quod si in .c. istam et probabo quod hanc aia poterit non esse. Aliquando hanc aia non erit: igitur hanc aia poterit non esse. Ista propositio est bona: et antequam probatur: quod tunc hanc aia non erit demonstrando secundum proportionalem huiusmodi temporis iter .c. et a. et tunc erit aliter: igitur aliter hanc aia non erit: propositio a resolutione ad resolutionem propositio quod non sequitur: .i. c. istam erit ita quod hanc aia non poterit impediri quoniam erit: ergo .i. c. istam erit ita quod hanc aia non poterit non esse: quod si nunquam iter .c. et a. erit ita quod hanc aia impediri quod non erit: tamen continue iter .c. et a. erit ita quod hanc aia non est: quare etc.

Amplius ad principale arguitur sic: necessario hec aia erit dum antequam propositio erit: igitur necessario hanc aia erit: propositio a tempore ad alteram partem et antequam probatur: hanc aia erit dum antequam propositio erit et non poterit esse quoniam hanc aia erit dum antequam propositio erit igitur necessario hec aia erit dum antequam propositio erit: propositio a expositione ad expositionem et maior: sicut sed minor: probatur: quod si non datur oppositum quod poterit esse quod hanc aia non erit quoniam antequam propositio erit. Et ponatur necesse quod hanc aia non erit quoniam antequam propositio erit et statim sequitur dicitur: versus quod hanc aia erit et hanc aia non erit: quod si antequam propositio erit hanc aia erit et si hanc aia non erit quoniam antequam propositio hanc aia non erit quare etc. **S**ecundo arguitur sic. Et signo oia quod poterit promovere ad productionem illius aie et oia quod poterit impedire eius productionem. Tunc quero magis ista promouentia sunt fortiora quam illa impedientia vel debilitiora. Aut eque fortiora precise. Si fortiora sequitur quod hanc aia necessario erit: quod non poterit impediri cum iam assignata sunt oia quod poterit impedire. Si debilitiora: igitur ista aia nunquam erit cum iam assignata sunt oia quod poterit promovere. Si eque fortiora sequitur quod ratione ista erit eadem ratione ista non erit. **T**ertio arguitur sic. Antequam propositio non erit igitur hanc aia non erit et propositio nec necessario nec contingenter. antequam probatur. Antequam propositio non generabitur: igitur non erit. Antequam probatur quod si antequam propositio generabitur: et non est maior ratio: quare magis ab uno hodie quam a reliquo: igitur a quolibet hodie poterit generari: et sic ab illo quod non erit poterit suum poterit generari imo a seipso poterit generari. Et eodem modo sequitur quod ipse poterit seipsum generare: prope suum: minus suum: et plures quos nunquam generabit. Et quod non erit maior ratio de uno hodie quam de reliquo probatur: quod ita bene poterit coniungi et commisceri nisi antequam propositio vult hodie sicut aliter et e contra: quare etc.

Ad ista argumenta respondetur. **C**um ad primum nego illam propositio de forma: necessario hec aia erit dum antequam propositio erit: igitur necessario hanc aia erit. Nec arguitur a temporali ad alteram partem sed a propositio de temporato extremo: imo nec a temporali ad alteram partem est bonum argumentum: versus non sequitur: dum oia aial fuit in archa noe oia aial fuit in archa noe: igitur oia fuit in archa noe: propositio propositio sit falsum: et quod antequam sit verum propositio: tunc oia aial fuit in archa demonstrando istas pro quo fuit verum quod oia aial fuit in archa noe et tunc fuit dum oia aial fuit in archa noe: igitur dum oia aial fuit in archa noe oia aial fuit in archa noe: propositio consequentia a resolutione ad resolutionem: et maior propositio minor: probatur: quod tunc fuit in illo istam in quo oia aial fuit in archa noe. Sicut non sequitur: dum antequam propositio erit hanc aia necessario erit igitur hanc aia necessario erit: propositio est falsum ut propositio et antequam est verum quod .i. a. istam hanc aia necessario erit. et .a. istas erit dum antequam propositio erit: igitur dum antequam propositio erit: hanc aia necessario erit. **N**on obstante quod propositio illa non valeat nego tamen antequam versus necessario hanc aia erit dum antequam propositio erit. Et tunc ad probationem nego quod non poterit esse quoniam hanc aia erit dum antequam propositio erit: imo bene poterit esse quod hanc aia non erit dum antequam propositio erit: quod sequitur hanc aia non erit: igitur hanc aia non erit dum antequam propositio erit: et antequam est possibile: igitur et propositio: quod propositio sit bona: propositio: quia oppositum propositio repugnat antequam: versus hec aia non erit et tamen hanc aia

erit dum antequam propositio erit: admitto: et nego quod ex illa sequatur dicitur: sed bene sequitur quod hanc aia non erit: sed non sequitur quod hanc aia erit: quod non sequitur quod antequam propositio erit cum ex negatiua non pregnantem si sequitur affirmatiua. Et si arguitur sic: hanc aia non erit dum antequam propositio erit: igitur hanc aia non erit et antequam propositio erit: nego propositio. Et si dicitur quod arguitur a tempore ad copulatiua verum est: sed ex hanc aia non sequitur quod propositio sit bona: quod non semper a tempore ad copulatiua est bonum argumentum: sicut non semper a quacumque categorica ad unam copulatiua sit bonum argumentum. versus non sequitur. Chymera non legitur currere: igitur chymera non legitur et chymera currere: antequam .n. est verum et propositio falsum. Et si dicitur quod hanc aia similitudo non est ad propositio: quod hanc aia arguitur ex una categorica propositio autem arguebatur ex una tempore. Dico quod hanc aia arguebatur ex una tempore non tamen obstat quoniam arguebatur ex una categorica: quod quilibet tempore est categorica et non hypothetica: ut in tractatu hypotheticarum distinge clarabit quare etc. **A**d secundum argumentum solet responderi dicendo quod illa non sunt fortiora nec debilitiora nec eque fortiora: quod non sunt nec est possibile illa esse demonstrando oia quod poterit promovere ad productionem illius aie. Sed hec non est verum: quod iam sunt oia quod poterit promovere ad productionem illius aie: quod iam sunt aliqua quod poterit promovere ad productionem illius aie: et nulla sunt que poterit promovere ad productionem illius aie quoniam illa sunt iam igitur etc. propositio propositio cum maior et minor: sicut: quod sunt oppositum aie quod iam non sunt. Sicut concedo quod iam sunt oia quod poterit impedire illam aiam quod iam sunt aliter quod poterit impedire istam aiam et nulla sunt quod poterit illam aiam impedire quoniam illa iam sunt: igitur etc. propositio cum maior et minor ut propositio: quod dicitur et est falsum: dato enim quod precise duo essent promouentia ipsius aie concedere quod illa sunt oia promouentia illius quod poterit: esse: quoniam illa sunt ista assignata igitur etc. **U**nde non sequitur aliqua poterit esse promouentia quod non sunt ista igitur ista non sunt oia promouentia illius aie. Concedo ergo quod aliqua sunt oia promouentia possibilis et imaginabilia et tamen aliqua sunt possibilis promouentia quod non sunt illa nec hanc aia inuenies scientiam ampliationem. **P**otesse tamen responderi ad id quod tangit argumentum sine sophismate assignando oia promouentia isto modo et oia impedientia .i. si aliter poterit promovere ad productionem illius aie quod illa iam sunt. Et si aliter poterit impedire illam productionem quod illa iam sunt. Iste posito fiat argumentum ut propositio nunquid illa promouentia sunt fortiora vel debilitiora quam illa impedientia vel eque fortiora. Et certum est quod casus isto modo positi est impossibilis: quod nihil quod non est et poterit esse poterit in hoc istam propositio esse ut plures dicebat: verum tamen quod casus non implicat contradictionem: solummodo poterit bene admitti. Et tunc dico quod stat satis bene illa promouentia esse fortiora quam illa impedientia. Et tunc cum concluditur quod hec aia necessario erit nego propositio. et ad probationem quod non poterit impediri quoniam hec aia erit: nego. Et cum dicitur quod iam assignata sunt oia quod poterit promovere: concedo: sed ex hoc non sequitur quod aia poterit impediri: quod si omnes ille cause promouentes sunt iam fortiores poterit tamen tamen debilitari et esse opposite fortificari quod hec aia nunquam erit. **C**onsumitur dico quod stat cum eodem casu quod ista impedientia sunt fortiora. Et tunc sequitur quod hec aia nunquam erit: quod si sunt iam fortiora poterit tamen debilitari et esse promouentes fortificari in tamen quod sufficienter hanc aiam producere. **I**tem dico quod cum eodem casu stat quod oia illa impedientia et oia illa promouentia sunt eque fortiora et ex hoc non sequitur quod ratione hec aia erit quod eadem ratione hec aia non erit: quod si illa sunt iam eque fortiora possibile est tamen quod promouentia incipiant fortificari et fortificabuntur versus ad antequam productionem et quod impedientia continue debilitabuntur versus ad idem istas. ex quo propositio quod hec aia erit non obstat quod illa oia si sunt eque fortiora. Sicut est possibile quod impedientia illa iam incipiant fortificari et fortificabuntur continue versus ad .a. istas. Et quod promouentia continue debilitabuntur versus ad dictum istas quare sequitur quod hec aia non erit non obstat quod ista promouentia et impedientia sunt eque fortiora. Et sic propositio ratio ad argumentum. **A**d tertium cum dicitur quod antichristus a quolibet hodie poterit generari: nego. dico .n. quod si generabitur a platone nunquam ab alio hodie poterit generari. Et tunc cum dicitur quod non erit maior ratio de uno hodie quam de reliquo quod ita bene poterit coniungi versus hanc aia mo sicut alius nisi antichristus: nego propositio: quod si ex ipse antichristus ex alio homine deberet aliquid generari nunquam

antich: istus generaretur: s; alius homo vel aliquid aliud
 q; ad variatione me vl forme subalis copositi totu variat
 copositum: q; h copositu nuq; erit ide variata ei pte itri/
 seca: r pncipali. Ad o certu e q; si cu mfe anxyi couigeref
 ali? a platone alia pducet mam disposita q; pla. r p pns i
 troduceref alia forma: eo q; varietas dispoñu i nuero in
 ma variat forma subale. Et sic seqt q; anxyi a nullo alio
 gnari poterit q; a platone: q; variatis formis intrinsecis ua
 riatur copositu. Ex q; oñr seqt q; anxyi ex nulla alia mu
 liere q; ex illa q; erit mfe sua poterit gnari: q; dato q; ex alia
 tuc ex alio semine r si sic ex alia ma r p pns no erit ide: i/
 mo nec poterit an. a. istas gnari: r h pp cotinua successio/
 ne huanoz. Si. n. alia hora poterit gnari ponat. Et tuc se/
 quit statim q; illa ma nulla hora i alqb? pñb? erit resoluta
 r i alijs restaurata. Ex quo sequit q; no erit eade ma r p
 pns no ide anxyi q; eade forma gnanda no pot ex qlibet
 diuersa: mern totalia gnari: q; no esde nuero dispoñibus
 pñt me diuerse ee dispoñite: q; tuc seqret q; eade forma
 posset bis gnari: q; dato q; sit gnata ex. a. ma pot gnari ex
 .b. cu. b. sit eque i potetia ut pus: q; no videt qre ma pñia
 .b. pdiderit sua potetia respectu illi? forme. I; talis forma
 sit educta de potetia. a. cu potetia. b. sit idifferes penit? ad
 dicta potetia. a. seqt ergo q; si aia anxyi no pducet ex sua
 ma i q; genita erit nuq; apli? ex alia ma poterit generari.

Contra istam rñsione arguit sic: si anxyi n
 poterit a duob? hoib? pñdes
 nec aliq; ali? effect? poterit a plib? agētib? gnari: pñs e sal/
 sum: q; cadauer pot a plib? hoib? gnari: q; a plib? hoibus
 pot iterfici q; no videt magis ab vno q; a reliquo. Sily
 ide ignis a duob? ignib? pot gnari posito q; abo applicetur
 ad lignu. Et etiā ide ho a plib? agētib? totalib?. v; ab hoie
 sole itelligētib? r alijs multis eñtialr o: dinatis. Ad istd
 d; q; no negant qn anxyi poterit gnari a duob? hoib?: q;
 poterit gnari a pte suo r mfe sua q; erit duo hoies s; ne/
 gant q; anxyi ab alio hoie q; ab illo q; erit pñ suus poterit
 gnari: deide cu isertur q; p ide null? effect? poterit a plib?
 agētib? gnari nego pñam: q; licet anxyi a nullo hoie alio
 a platone poterit generari tñ bñ poterit gnari a plib? agē
 tib? sil? cōcurrētib?. s. a pte celo deo: r itelligētib?. Sic
 etiā ignis pot a plib? agētib? gnari sil? cōcurrētib? ad sui p/
 ductione: verūtamē sicut nego q; anxyi pot a plib? agētib?
 bus gnari no siml? cōcurrētib? ad pductione illi?. Ita dico
 q; null? ali? effect? a quolib? plim agētib? de pse no sil? cō
 currētib? pot gnari. Id; q; e notadu q; pductiū aliqñe
 effectū aliqñ agit de pse ad effectū illū qd. s. a sua nā ina/
 tum e talem effectū pducere vt calor: calozē r ignis ignē.
 Aliqd agit de paccis. s. agēs pducēs aliqñ effectū r non
 ex sua nāli r propria dispoñe. ut iterficiēs bonē i gnatioe
 cadaueris. Ex q; distinctioe isero istā pclusionē q; h a quo
 libet plim agētib? de paccis no simul concurrentium
 ide effect? nuero possit gnari no tñ a quolib? plim agen/
 tib? de pse no sil? cōcurrētib? pot ide effectus pducē. Id; i/
 ma pars satis p; . I; agēs de paccis no pducit effectū
 sua vtute s; solū e cā q; alie qlitates q; sūt i ma ipsū effectū
 pducāt. Ergo seqt qd quodcuq; aliud agēs eode modo
 eās actu moueret: eundē effectū pducet. sicut p; de appo
 nēte ligna ad ignē r de gnatione cadaueris p intersectionē
 bonis ad dispoñibus qlitativis existētib? i ma q; dispoñes
 eque bñ pot applicatiue mouere qdlibet agēs. C; scda
 p; cōclusionis p; q; dato opposito sequit vt prius eudē
 effectū bis posse generari: q; .c. effectus semel ab. a. agēte
 r iterū. a. b. q; nulla i potetia e in. b. generata ergo si prius
 fuit i potetia ad generadū. c. effectū r iā est: eo q; nulla po
 tetia e frustra: imo necessario ē reducibilis ad actū: nec pos
 set aliq; illud icōueniēs reducere de agēte paccidēs: q; q;
 hmōi cadauer poterat gnari ab hoc erat per virtutē qlit
 atiuā que iā corrupta e que erat i materia bonis: r q; illa
 no pot redire eade i numero corrupto effectū. c. iō illū ef
 fectū no poterit generare. a. Et si dñ. a. pus fuit i potentia
 ad generationē cadaueris sicut. b. igit videt q; adhuc re/
 maneat illa potetia: negat cōsequētia: q; sicut prius. a. fuit
 i potetia de paccidēs ad generationē cadaueris. Ita iā de

paccidēs illa potetia e corrupta: sed no potest sic dici de
 agentibus in potetia de perse: q; talis potetia corrupi non
 pot de paccidēs imo pus debet reduci ad actū rē. patet
 ergo q; sicut anxyi a pluribus agētib? de pse non simul
 cōcurrētib? generari non poterit sic nec illud cadaueris:
 solū a pluribus agentibus de paccidēs non simul cōcurrē
 tib? sicut dictū est quare p; solutio argumētū. C; Ex his
 ergo p; sequi q; illā caliditate quā. a. ignis pduxit i manu
 mea no potuit aliquis alius ignis pducere: r manus fr/
 gida no potest calefieri eade caliditate numero a quolibet
 plurim agētib? no simul cōcurrētib?. Similiter ignis qui
 est generat? nuq; poterat generari ab alio igne. C; Conse
 quēter dicitur q; pullus q; nascetur ex ovo posito sub vna
 gallina nuq; ide numero nasci poterit ex eode ovo posito
 sub alia gallina: qm dato q; sit agens pncipale ide. s. semen
 galli: verūtm diuerse forme ex materia eductur necessa
 rio pp diuersas nuero dispoñes cātas a diuersis galinis q;
 dispoñes ad formā generadā necessario requirūt. C; Itē
 dato q; videas aliquod ouū r auferatur te. latēte r silē ap
 ponatur dico q; secūdū ouū poze vñsione no conseruat: sed
 aliā generat de nouo que non est prima: quia prima desit
 esse ad remotionem pñmi obiecti cōseruātis eandē: verū
 est tñ q; no hāc fieri mutationē sentis imo credis hanc vi
 sionem esse pñ: em sicut credis hoc ouū ee illud qd pñ
 vidisti r i hoc deciperis rē. C; Dico etiā q; ide cōcept? si
 ne eade spēs itelligibilis numero no ē pducibilis a fantas
 mate so: r a fantasmate platons sed bene silis: r ide vñ
 repñtans. Et notāter dico cotinue de effectu i numero: q;
 ide effect? i spē pot pducē a diuersis agētib? i spē vt p;
 de igne producto ab alio igne r de igne producto p reflex
 ionē radiōū solarium: q; ide e ignis i spē s; sit duo in nu
 mero: r cause etiā sūt diuerse in spē. Stat bene q; cāe di
 uerse in spē sūt cōsimilis virtutis in spē qd sufficit ad ide
 pñficam productionē i spē. sed nulle cause totales nume
 raliter diuerse sūt eiusdem virtutis. pot ergo pñr ex his
 elici dictis q; no sequitur: ide effectus nuero a plurib? agē
 tib? de perse no cōcurrētib? pot cōseruari: igit r pñ
 ci vel generari: q; stat eundē ignē a duobus ignibus con
 seruari eandē caliditate vel frigiditatez caloribus vel frigi
 ditatibus conseruari: sed nullū illorū a pluribus pot gene
 rari vt dictum ē. Itē no sequit ide effectus pot ee a pluri
 bus causis finalibus: igitur r efficiētib? cū non sit silim
 do: q; finis simplr frequēter nihil agit ad productionē de
 perse. Agēs aut semp coagit: verūtamē q; qñq; finis gra
 tia cuius r agens conincidūt r sūt idez: ut ignis generās
 ignē imediate intendit se pmanere r imediate pfectionēz
 mūdi. Ideo de tali fine pot dici q; ex diuersitate finū ta
 lium arguitur diuersitas effectus in numero. C; Itē no se
 quitur: cause agentes sūt extrinsece: igit ab eis non d; di
 uersificari effectus cū ab extrinseco effectus no capiat vñ
 tatē. Dico q; h ab extrinseco effectus no capiat vñtatē ca
 pit tñ vñtatē ab intrinseco quod qdem intrinsecum variat
 ad variationem causarum extrinsecarū pductionē aliam r
 aliam in numero dispositionem. C; Item non sequit: oēs
 cause pter primā sūt instrumētales: ergo pp earum diuer
 sitatem no debet effectus variari: q; h oēs cause pter p
 mam respectu pñme sūt instrumētales sūt tamē cause p
 se agētes respectu effectuum. iō ad earum variationē va
 riatur effectus: vbi tamen essent cause no de perse agētes
 verum est q; ad diuersitate ipsarū no deberet cōcludi di
 uersitas effectus: sicut patet de fabro faciente cultellū pro
 posita enim mā artificiali eadem posset faber cum diuer
 sis instrumentis puta cū diuersis maleis eudē cultellum
 pducere: no obstante q; instrumenta fuissent diuersa:
 q; de pse concurrētia non variantur ad fabricationem cul
 telli sed mere instrumentaliter p hoc ergo r similia pote
 rit valēs respōdēs se defendere r suis oppositiōib? ple
 narie satisfacere: quare rē.

Amplius ad pncipale arguitur sic. Aia anxyi
 non erit ergo nec necessariō nec con
 tingenter erit: p; psequētia r antecedēs probatur: aliqua
 anima antich:isti non erit: igitur anima antich:isti non erit.

patet consequentia a particulari ad suam indefinitam: antecedens probatur anima tua antichristi non erit et anima tua est vel erit aliqua anima: ergo aliqua anima antichristi non erit: per consequentia ab inferiori ad suum superius negatione postposita et cum debito medio: minor est vera ut per et maior similis: quia suum contradictorium est falsum: vix omnis anima tua antichristi erit. **Secundo** arguitur sic. quod hec anima non contingenter erit: quod si hec anima contingenter erit: ergo hec anima potest contingenter esse: consequens est falsum: igitur et animus: et consequentia per quia in alijs terminis bene sequitur ut tu eris homo igitur poteris esse homo. Tu eris omnis homo: igitur poteris esse omnis homo: antichristus erit homo qui est igitur antichristus potest esse homo qui est. Et sic in omnibus alijs valet consimilis consequentia: et quod animus sit falsum per quod si hec anima potest contingenter esse ponatur ergo quod ipsa contingenter sit: et statim sequitur dictio: quod sequitur: illa anima contingenter est. igitur ipsa est igitur illa est eterna et incorruptibilis igitur necessario est et non contingenter. **Tertio** arguitur sic. Hec anima non potest incipere esse: ergo hec anima nunquam erit: per animam et animus probatur: quod si non: datur oppositum. Et arguitur sic: hec anima poterit incipere esse et aliquando non poterit incipere esse igitur dabitur primum instans in quo poterit incipere esse vel ultimum in quo non: patet consequentia et consequens est falsum: igitur et antecedens: non pro secunda parte ergo pro prima: quod consequens sit falsum probatur. nam quod non sit dare ultimum instans in quo hec anima non poterit incipere esse. per quia hec anima non potest incipere esse per remotionem de presenti vix nunc non est et immediate post istas presentis erit: quod si ipsa nunc non est igitur modo adhuc non est disposita: igitur deficit aliquis excessus vel latitudo dispositionis: quod cum sit vel erit dimissibilis sequitur quod introducitur per partem post presentem. Et sic non immediate post istas presentis introduceat tota illa latitudo et per presentis hec anima non immediate post istas presentis erit: quare sequitur quod hec anima non potest incipere esse per remotionem de presenti: et per presentis non dabitur ultimum in quo non est. Nec etiam poterit dari primum instans in quo hec anima poterit esse quod quocumque dato ante illud illa poterit esse cum precise contingenter erit et poterit non esse in illo.

Ad primum respondet dubitatio illa animam antichristi non erit: igitur nec necessario nec contingenter erit: quod ly antichristi in genitivo casu tenetur potest a parte subiecti et regi ab illo termino anima vel teneri a parte predicati. Si tenetur a parte subiecti concedo animam et nego antecedens. Et tunc ad probationem. Aliqua anima antichristi non erit. ergo anima antichristi non erit: concedo consequentiam tenendo in mente ly antichristi ut prius et nego animam. et tunc ad argumentum: anima tua antichristi non erit et anima tua est vel erit aliqua anima igitur aliqua anima antichristi non erit: nego animam: nec arguitur cum debito medio: quod deberet sumi pro minori quod anima tua est vel erit anima antichristi quod est falsum. Si autem ly antichristi teneat se a parte predicati in antecedente illo nego animam: sicut non sequitur: aliquid anima non erit antichristi ergo nec necessario nec contingenter illa anima erit. Ex quo per ista conclusio quod precise una erit anima antichristi et tamen omnis anima antichristi erit: et anima antichristi non erit: per presentis pars: quod anima antichristi erit et non erit anima antichristi quoniam illa erit. Et se contra per similitudinem: quod anima tua antichristi non erit et anima tua erit anima et si dicitur quod concedo dictoria: nego tenendo genitivum casum in prima a parte subiecti et in secunda a parte predicati. vix concedo in simili quod omne animal risibile est et aliquod animal nullum risibile est: ovis animal rationale est aliquid animal nullum rationale est tenendo ly risibile et rationale in primis puta vilibus affirmatiuis a parte subiecti et in particularibus negatiuis a parte predicati. Et sic patet quod illa non sunt contradictoria cum non sint sinonimorum predicatorum: quare etc. **Ad secundum** argumentum nego istam animam. Anima antichristi contingenter erit: igitur anima illa potest contingenter esse: quod impossibile est quod ipsa contingenter sit: ut argumentum probavit. Et tunc ad probationem presentis quod dicitur quod in alijs terminis bene valet consimilis modus arguendi: dico quod verum est in quibusdam gratia matris: quod si in omnibus vix. vix si sequitur: hec anima erit anima que non est igitur hec anima potest esse quod non est: animus est verum ut per et presentis falsum: quod impossibile est hanc animam esse animam que non est: ergo hec anima non potest esse anima

que non est: patet consequentia: quia ly anima non potest facere sophisma id sensus duplicis convertit cum sensu composito: veritatem si concluderet quod hec anima potest contingenter fore concederem: consequens: quod possibile est quod hec anima contingenter erit: concedere est quod hec anima contingenter potest esse: quod hec anima potest esse et potest esse quod illa non potest esse: quod potest esse quod illa non erit in a. instanti modo eo ipso quod illa non erit in a. instanti illa non poterit esse per hoc ergo per responsio ad tertium argumentum. cum arguitur quod si hec anima poterit incipere esse vel dabitur primum instans in quo poterit incipere esse vel ultimum in quo non dico quod dabitur primum instans in quo illa anima poterit incipere esse et illud est a. istas quod i. a. instanti illa non poterit incipere esse. et nunquam ante. Et tunc ad argumentum illa anima potest contingenter erit in a. instanti. igitur poterit non esse in illo: concedo consequentiam et presentis. Et ex hoc postmodum non sequitur quod hec anima poterit esse ante a. vel ante a. poterit esse quod mutatio illa que fiet pro a. instanti nunquam ante a. instantis potest fieri eadem in numero. Si concedo quod a. instantis erit ultimum in quo hec anima poterit incipere esse: quod hec anima in illo instanti poterit incipere esse et nunquam post: quod mutatio que fiet pro a. instanti nunquam post a. instantis poterit esse. Et ut hec responsio clare intelligatur presuppono tria: primo presuppono omnia dicta in primo principali precedente in ratione facta ad tertium argumentum: quod idem numero a pluribus agentibus non simul concurrentibus de parte generari aut produci non potest. Secundo suppono quod dato aliquo motu facto vel fiendo in aliquo tempore impossibile est ipsum fieri vel fuisse factum in alio tempore: probatur motus importat moveri in tempore per primum principium philosophorum igitur a. motus factus in tempore b. importat moveri in tempore b. Sed moveri in tempore b. non potest esse in alio tempore quam i. b. igitur suppositio vera: per presentis et minor probatur: quod moveri in tempore b. includit tempus b. modo tempus b. non potest fuisse nec fore in alio tempore: quod tunc sequeretur de possibili quod aliquid est presentis et potest non esse presentis supposita illa veritate quod nihil potest bis generari. Item arguitur sic. impossibile est motum celi qui est in uno tempore esse in alio ergo nec aliquis aliorum poterit esse in alio quam in illo in quo erit: presentis patet per primum octavo philosophorum: quod omnis alter motus dependet ex motu celi. Et ex alio quod remotio principalis cause et variatio facit variationem in effectibus ut dicebatur sed motus celi est principalis causa omnium motuum corporum inferiorum primo methaphisicorum .12. methaphisice .2. de generatione: igitur si ille non poterit esse in alio tempore nec aliquis alter: animus principale per vix quod motus celi factus in uno tempore non potest nec poterit esse in alio: quia idem motus celi non potest reddere cum non possit reddere tempus idem. Si enim ille motus celi posset esse in alio sequitur quod idem posset bis fieri quod est falsum. Ex hac ergo suppositione sequitur quod eundem cursum numero quem antichristus faciet in prima die sui esse non poterit in secunda die producere. Si enim expectabit antichristus currere usque ad secundam diem eundem cursum numero non faciet sed unum alium. Itaque sequitur ex eadem suppositione quod illud quod acquiritur per unam mutationem seu motum totale est terminus intrinsecus et proprius impossibile est acquiri per aliam mutationem totalem seu alium motum totalem: quod mutatio acquisitiva habet distinctionem naturalem et etiam specificam a termino ad quem vadit: igitur quodocumque esset alia mutatio numero terminus esset aliter et per consequens productum per unam mutationem vel producendum per aliam produci non potest. Et notatur dicitur illud quod acquiritur tanquam terminus proprius et intrinsecus: quia diversi motus locales possunt attingere eundem locum quare locus non est terminus proprius et intrinsecus motus locali. sed potius sua pars est terminus eius sicut habet videri tertio philosophorum secundo capitulo. De etiam in conclusione totale: quod forme possibilis: possibile est quod idem terminus acquiratur per unum motum totalem et per alium qui est sua pars: ut totali calefactione acquiratur caliditas et eadem localiter acquiratur medietate eiusdem calefactionis quare etc. **Secunda** suppositio est ista quod omnis mutatio inferior dependet a celo tanquam a causa sui principali et influente principaliter ad suam generationem patet primo methaphisicorum capitulo secundo et duodecimo methaphisicorum

te octavo philosophorum et secundo de generatione. Ita ergo quod celum agit in ista inferiora per aspectus quibus influunt et ex hoc dicitur causa agens de perse ad generationem effectus et etiam sui influentia. Ex ista suppositione et aliis sequitur quod anima antichristi ante .a. instanti produci non poterit: probatur et ponitur quod in .a. instanti produci per mutationem .b. Si ergo poterit produci ante .a. ponatur ergo quod produci per mutationem .c. in .d. instanti: et arguitur sic .b. mutatio non poterit esse in .d. instanti: sed anima non poterit esse nisi per .b. mutationem: igitur hec anima non poterit esse nisi per .b. mutationem: patet consequentia et maior: similiter per suppositionem secundam: minor patet: quia si hec anima poterit esse per .c. mutationem: ergo poterit produci in alia materia disposita quod in illa in qua produci per .a. instanti patet consequentia de se eo quod ubi est alia mutatio est alia dispositio prima: modo consequens est falsum et per primam suppositionem. Secundo arguitur sic. In quolibet instanti motus celi erit alius et alius et eius influentia alia et alia ita quod nec motus nec influentia poterunt esse in aliis instantibus quod erunt per dicta et cum ipse sint cause principales de perse agentes: ut habetur ex tertia suppositione sequitur quod si illae cause non poterunt esse eodem in diversis instantibus nunquam poterit idem effectus numero in aliquo instanti produci quod in illo in quo produci. Aliter si ad variationem cause de perse variaretur effectus quod est per primam suppositionem. Et sic patet quod hec anima non poterit primo produci in aliquo instanti ante .a. nec in aliquo instanti post .a. Tertio sequitur quod idem effectus postquam bis generari consequens est impossibile et consequentia probatur: quia si antichristus potest ante .a. generari ponatur ergo quod in .b. et quod ipse sit iam corruptus antequam erit .a. et tunc statim sequitur quod ipse poterit iterum generari: quia manet eadem materia eodem cause agentes tam universales quod particulares ut supponitur et non est ablata potentia in materia: quia non videtur a quo sit corrupta illa potentia quare sequitur vel quod antichristus poterit bis generari vel in eum intentum propositum. Idem ergo ex his elici hanc consequentiam non valere: hec anima contingenter generabitur in .a. igitur in alio instanti quod in .a. poterit generari sed bene sequitur quod poterit non generari ex quo poterit non esse: imo post .a. poterit non generari in .a. cum nunquam post .a. generabitur in .a. dato enim quod antichristus in multis instantibus interfici poterit et ex consequenti cadaver generari non tamen in diversis instantibus potest idem numero cadaver generari quia corruptum non fit aliud et aliud propter diversam actionem corruptentis: sic generabile fit aliud propter diversam actionem generantis. Concedo ergo quod si hec anima erit in .a. instanti vel poterit esse transacto .a. instanti in quo hec anima non fuit nunquam amplius poterit esse: Et si dicitur nulla est facta mutatio ex parte rei ergo adhuc eius generatio est possibilis sicut prius: dico quod facta est mutatio in his que debuissent esse cause illius anime .s. in motu celi in influentia eiusdem et sic de aliis. Item concedo quod infiniti ignes desunt posse generari ex ligno .a. in aliquo tempore .a. b. per impedimentum liberi arbitrii: quia aliquis homo illud lignum in infinitis instantibus potuit ponere super ignem in quorum quolibet potuit generari ignis alius et alius. Si ergo non sic potuit lignum illud ad ignem sequitur intentum. Consimiliter dico quod eadem mulier pregnans infinitos potest producere filios in octavo mense sui partus: quia in quolibet instanti potest unum producere et ubi pro una vice pareret infinitos filios desineret posse generare. Et si in hoc allegatur medici dicentes quod puer potest generari in septimo vel octavo mense dico quod ipsi loquuntur de partu et de generatione proprie dicta: que fit in utero. Et si arguitur quod cause principales possunt manere in diversis instantibus: igitur etiam puer ille poterit generari in diversis instantibus. dico quod aliquae cause principales possunt manere in diversis instantibus ut homo celum intelligentie: aliquae autem principales et de perse agentes non sic possunt manere in diversis instantibus ut motus celi vel eius influentia: quare et.

Amplius ad principale arguitur sic. hec anima nunquam erit: igitur nec necessario nec contingenter: antecedens probatur: quia si hec anima erit igitur postquam erit ipsa erit necessario eterna et incorruptibilis consequentia tenet et consequens est falsum: ergo et antecedens: quod consequens sit falsum probatur: hec anima bis incipiet esse. igitur postquam erit primo non erit eterna: antecedens probatur: hec anima incipiet esse postquam ipsa incipiet esse: igitur hec anima bis incipiet esse: patet consequentia et antecedens probatur: nam in .a. hec anima incipiet esse et cetera. quia in .a. hec anima non erit postquam incipiet esse et immediate post .a. erit postquam incipiet esse: igitur et cetera. patet consequentia cum maiori quia suum oppositum est falsum: videlicet in .a. instanti hec anima erit postquam incipiet esse: quia tunc primo incipiet esse: et minor etiam: quia quodcumque hec anima erit post .a. ipsa erit postquam incipiet esse sed immediate post .a. erit igitur immediate post .a. erit postquam incipiet esse ergo et cetera. Secundo arguitur sic qualitercumque antichristus potest esse taliter hec anima erit: sed necessario antichristus potest esse: igitur necessario hec anima erit: patet consequentia cum maiori et minor probatur: antichristus potest esse et non potest esse quin poterit esse: igitur necessario ipse erit antecedens probatur: antichristus bis poterit generari ergo per idem ter quater milies et infinites poterit generari et per consequens non poterit esse quin ipse poterit esse patet consequentia et antecedens probatur. istam commentator dicit octavo metaphysice quod si materia est eadem et agens idem et potentia similiter generum erit idem: modo possibile est quod post corruptionem antichristi erit idem agens: quia pater suus et eadem materia: quia materia est incorruptibilis et eadem potentia: quia eadem potentia: quia eadem materia cum materia non distinguitur a sua potentia nec e contra. Tertio arguitur sic. Antichristus non poterit esse igitur hec anima nunquam erit: antecedens probatur. quia si antichristus poterit esse et non eternaliter poterit esse igitur dabitur maximum tempus per quod poterit esse vel minimum per quod non vel maximum per quod non vel minimum per quod sic: consequens est falsum: igitur et antecedens: non pro minori: ergo pro maiori: quod non dabitur maximum tempus per quod antichristus poterit esse probatur: quia dato opposito sequitur quod antichristus poterit dari ultimum instans esse: Consequens falsum et consequentia probatur: quia dato illo maximo tempore per illud poterit esse et non per minus. Nec etiam dabitur minimum per quod non quia quodcumque finito dato per minus illo antichristus potest. Nec etiam maximum per quod non: quia si per aliquod tempus antichristus non potest esse nec per minus sequitur statim quod nec per minus: nec etiam potest dari minimum per quod sic: quia quodcumque tempore dato per antichristus poterit esse per minus illo antichristus poterit esse. Et sic patet falsitas consequentis.

Ad hec respondetur Ad primum nego quod hec anima bis incipiet esse. Et ad probationem: hec anima incipiet esse postquam ipsa incipiet esse. igitur hec anima bis incipiet esse nego consequentiam antecedens enim est verum ut arguitur est et consequens falsum: quia si hec anima bis incipiet esse: igitur hec anima aliquando erit et postea non erit et iterum alia vice erit quod est possibile: quia non videtur quare desinet esse postquam erit. Juxta hoc correlativum concedo quod antichristus desinet esse antequam ipse desinet esse quia signo primum non esse sui per .b. tunc patet quod in .b. antichristus desinet esse antequam ipse desinet esse: quia in .b. non erit antequam desinet esse et immediate ante .b. erit antequam ipse desinet esse igitur et cetera. patet consequentia cum suis premissis: non ergo est inconueniens quod tu incipies esse homo vel animal postquam incipies esse homo vel animal. Tu de fines esse homo vel animal antequam defines esse homo vel animal. et sic de aliis. Circa hoc dubitatur ponatur iam quod antichristus desinat esse: isto posito videtur quod antichristus iterum incipiet esse et per consequens iterum desinet esse: quia per se in primo de generatione ponit istam propositionem

generatio vnus est corruptio alterius modo patet q̄ generatio nō ē nisi res generata & corruptio res corrupta. Si ergo generatio cadaveris est corruptio antichristi videtur q̄ cadaver sit antichristus. Ad istud respondetur q̄ generatio capiatur tripliciter sicut & corruptio. vno modo pro materia subiectiua forme substantialis. Et sic habet propositio aristotelis veritatem: quia materia generata in vno est materia corrupta in reliquo. Alio modo capiatur generatio aut corruptio pro forma cōpositi. Et isto modo non est propositio vera. Aristoteli q̄ generatio vnus sit corruptio alterius: q̄ forma substantialis cadaveris nō est anima intellectiua que fuit antichristi imo non est corrupta illa sed p̄fecto a corpore separata i quo introducta ē forma cadaveris. Non tamen nego quin eadem forma i eodem instanti generatur & corrumpitur & hoc p̄ tā de forma accidentali successiua q̄ permanente. Certum est enim q̄ idem motus continue generatur & corrumpitur: quia motus generatur & non anteq̄ est igitur quando est: & ē corrumpit̄ quādo ē quia postq̄ desijt esse non corrumpitur: sed habet corruptum esse: hoc idem patet de caliditate posito q̄ continue dum generatur aliquid illius corrumpitur: imo hoc d̄ concedi de forma substantiali: posito q̄ magna forma ignis postq̄ est generata s̄m aliquas p̄tes & continue generatur vterius corrumpatur s̄z partes genitas per corruptionem insequens generas. Tertio modo capiatur generatio & corruptio pro composito ex materia & forma q̄ generatur vel corrumpitur. Et isto modo dico q̄ propositio aristoteli est falsa de virtute sermonis vt argumentum probant non tamen est falsa ad hominem intellectum: quoniam intellectus aristoteli fuit iste: q̄ ad generationem vnus compositi substantialis sequitur corruptio alterius & e contra: quia cum generatio fiat per introductionem noue forme iam esset noua forma in materia. & si prius compositū non corrumpere tunc remaneret prior forma in materia. Et sic essent due forme substantiales totales in materia quod est impossibile. Similiter dum compositum p̄ corruptionem desinit esse sua forma desinit eē i materia: tunc vel alia introducitur per generationem & habeo propositū vel materia remanebit nuda sine forma substantiali quod est impossibile. Et si dicitur q̄ falsum est ad generationem compositi sequi corruptionem alterius: patet q̄ ad generationem cadaveris sequatur corruptio antichristi: quia corruptio antichristi precedit generationem cadaveris non ergo sequitur illam generationem: dicitur q̄ non capiatur in proposito sequi pro sequela reali sed pro sequela consequentie. Ita q̄ semp̄ sequitur aliquid generat̄ igitur aliquid corrumpitur & e contra patet igitur ex his diuisis quomodo generatio est corruptio & e contra tam pro modo q̄ secundo modo. Et si dicitur q̄ nō: quia generatio & corruptio sunt mutationes oppositae: dicitur q̄ nō. id dicitur oppositae q̄ non possunt de se inuicem aut de eodem predicari: sed quia sunt ad cōtrarios terminos: vt generatio ad esse & corruptio ad non esse. Item patet q̄ ex corruptione antichristi ex qua generatur noua forma cadaveris generatur etiā noua forma corporeitatis a priori vnde h̄z appareat similis & eadem cum prior: quia est eiusdem figure q̄ntitatis & situs non tamen est eadem p̄pter diuersitatem proportionis qualitatum primarum ex qua contingit formam diuersificari quare &c. Ad secundum argumentum nego q̄ antichristus poterit bis generari. Et tunc ad propositionem cōmentatoris dicitur vno modo q̄ cōmentator intelligit per agens idem agens eodē modo se habens: modo hoc nō est possibile in diuersis temporibus: h̄z bene consimili modo se habeat. Et hoc loquēdo d̄ agere totali generatione h̄ inferius. Et sic patet q̄ h̄z post corruptionem antichristi erit idem agens totale materiale pura pater sanguis: nunq̄ tamen amplius poterit ipsum generare q̄ nunq̄ amplius eodem modo se habebit quomodo se habuit ad generationem eiusdem. Itē non manet eadem potentia respectu antichristi: quia iam corrupta est illa potentia non q̄ corrupta sit illa materia. Sed illa materia desinit esse in potentia ad hanc formam antichristi. vt me-

lius dicatur q̄ illa potentia non est materia prima sed accidens in ea & in quolibet puncto eiusdem: que quidem desijt esse in generatione vel corruptione antichristi. Vel potest dici q̄ illa potentia non est sic in quolibet puncto in se sed est accidens extensum vel accidentia extensa puta dispositiones naturales & alie cause instrumentales generantes & concurrentes ad productionem talis forme. Corrupta ergo forma nunq̄ posset amplius esse potentia vna & eadem numero: quia de his potentijs sunt motus celi & i fluentie eiusdem que eodem numero reddere non possunt quare &c. Et si arguatur sic. Illa sunt eadē numero quorū materia est eadē per p̄m septimo methaphisice s̄z mā remanebit eadē numero sub forma antichristi & sub forma cadaveris igitur antichristus erit suus cadaver: dicitur negando de virtute sermonis q̄ omnia illa sunt eadem numero quorū mā ē vna: albedinis. n. & dulcedinis: caliditatis & humiditatis materia est vna & tamen qualitates nō sunt eodem numero. Et tunc ad philosophum dico q̄ ipse loquitur de formis substantialibus. & de presenti & nō de preterito nec de futuro. i. si alique essent forme substantiales quarum materia esse vna numero ille forme esset idē numero. Arguitur. n. conditionaliter ex impossibili: q̄ non est possibile eandem materiam numero habere plures formas substantiales. vnde non sequitur: possibile est plures formas accidentales esse in eadem materia numero ergo etiam possibile est de formis substantialibus. q̄ ex p̄m haberetur idē h̄re p̄ta eē substantialia & eē i diuersis speciebus que non habentur ex antecedente: q̄ ex diuersitate qualitatum in specie non variatur specificē cōpositum. Ex his patet istam consequentiam non valere materia prima est in potentia ad formam generandam s̄ nulla est differentia inter formam generandam & formam corruptam ergo materia est in potentia ad formam corruptam. Causa autem quare nulla est differentia inter formam generandam & formam corruptam est quia iter nō est differentia. Si enim illa forma valeret p̄ idē probarem materiam potentialiter se habere ad chymeram quia materia est in potentia ad formam generandam: sed nulla est differentia inter chymeram & formam generandam: igitur materia est in potentia ad chymeram. Itē non sequitur: deus prius potuit generare antichristum & iam est eque potens sicut prius igitur iam potest ipsum producere nego consequentiam: quia cum omni potentia desinat ipsum non posse producere q̄ impossibile est produci: h̄z enim deus non potest producere antichristum & prius potuit: non tamen sequitur q̄ sit factus ipotens vel minoris potentie q̄ prius: q̄ licet non possit producere antichristum potest tamen similem sibi producere q̄ includit tantam potentiam sicut antichristi productio: quare &c. Ad tertium argumentum dico q̄ dabitur minimū tēp̄ per q̄ antichristus non poterit esse. Et tunc ad argumentum quocūq̄ tempore finito dato per maius tempus poterit esse: nego: dico enim q̄ species humana determinat sibi certā p̄iodum quā nullum individuum illius speciei preterire potest & illam p̄iodum nōcō minimum tempus per q̄ antichristus non poterit esse: quia per illud tēp̄ antichristus non poterit esse & per q̄cūq̄ minus vel tantū poterit eē probatur quia si esset homo aliquis t̄p̄atus ad instāta optime rectus & i medio convenientissimo q̄d ynq̄ & vsq̄ inueniebatur vel posset inueniri s̄m cursum nature decretus talis non semper videret quia materia appetit aliam formam ex p̄mo phisico. Ad d̄ appetitus ille naturalis nō potest esse frustra: igitur illa materia alia actuabitur forma & per consequens iste homo datus non semper vincet. Capiatur ergo totum tempus medium inter primum instans sui esse & primum instans vel totum tempus sui nō esse: hec est p̄iodus speciei humane & minimum tempus per quod antichristus non poterit esse: q̄ per illud nō poterit esse: quia iste homo datus optime rectus & temperatus ad instātam per illud non poterit esse. igitur a fortiori nec antichristus sed bene per quolibet minus illo vel tantum antichristus poterit esse. Et licet poterit esse. p̄ illud

quodcumq; minori dato non tamen sequitur qd erit per illud quia forte non erit temperatus ad iustitias nec optime reatus nec in medio optimo & convenientissimo quod potest esse pro duratione hominis. Et sic patet qd tempus infinitum non erit minimum per quod antixps non poterit esse futurus: qd nec per tempus infinitum poterit antichristus esse futurus nec per quodcumq; finitum poterit ipse esse futurus ut pluries e exp:essum. Sed de anima antichristi e aliud dicendum dabitur enim maximuz tepus p qd ipsa poterit esse: quia per totum tepus infinitum post. a. ipsa poterit ee & p nullu tps maius illo ipsa poterit esse: qd nullu tep infinitum poterit ee alio infinito maius: qmuis enim bec anima per aliquod infinitum tps poterit ee: imo p infinita tpa infinita poterit ee non tñ per omne tps infinitum poterit ee: qd per illud tps infinitum quod incipit ab hoc istati no poterit esse: qd si p illud poterit ee: igitur p qualibet ei? pte poterit ee. Et sic an. a. poterit ee: qd e naturaliter impossibile & falsu ut probatum e: vnde no seqt: p infinita tepora infinita bec anima poterit esse: igitur p omnia tepora infinita bec aia poterit ee: sicut non sequit: infinite sunt partes pportionales i hoc continuo ergo oes ptes pportionales snt i hoc continuo quare &c. ¶ Juxta dicta i his tribus pncipalibus pcedentibus e notadu: qd ea nequaqs asseruisse volo similiter: sed solum via nature loquutus ut pn nali satisfieri possit. si enim argumenta tacta peteretur fm veritate & fidem disfolui no oporteret tantam ampliare vboru multitudinem imo imediate deberet dici qd antichristus p quodcumq; tepus finitu posset esse: & qd ipse bis ter quater & infinities poterit generari & corruipi icipere ee & desinere ee. Et qd ipse ab alio homine qd ab illo a quo generabitur poterit generari imo ab infinitis hominibus poterit produci: & patrem suum poterit generare: & matrem suam similiter: n tamen poterit generare patrem suum nec matrem suam cum hoc sit impossibile ta de potetia dei qd naturaliter. Si mulier cocedit qd antixps an. a. & post. a. indifferenter poterit incipere & desinere ee. Et sic anteqs gnabitur poterit generari: ateqs corrupet poterit corruipi: ateqs generabit poterit corruipi. Sed antixps non poterit corruipi ateqs generabit. Et sic de alijs infinitis quoz qdlibet cocedit vl negatur fm alia modu rndendi a priori.

Amplius ad pncipale arguit sic: & pono qd mater antixpi sit omnis homo pregnas cum fetu antichristi. Tñ sic: qualitercuq; h mulier e taliter bec anima erit: demonstrado animam antixpi. Sed necessario bec mulier e: igitur necessario bec aia erit. p3 pna cu maior & minor pbatur: qualitercuq; homo est taliter h mulier est. Sed necessario ho est igitur necessario h mulier est: p3 pna & maior pbatur: qualitercuq; ho est taliter ois ho e sed ois ho e: bec mulier p casum igitur taliter bec mulier e. ¶ Secdo arguit sic. Et pono qd antixps ia sit & pmo gnatus ex illa muliere: tunc p3 qd aia antixpi necessario erit fm seplus dicta. Arguitur ergo sic: bec aia necessario erit: igitur i aliquo istanti vel i aliquo tempore finito necessario erit: notet ergo illud p. a. & sequit qd in. a. bec anima necessario erit qd e falsu: qd bec aia no necessario erit in. a. imo poteri no ee i. a. qd aliam no erit i. a. ¶ Tertio arguit sic & pono qd antichristus fuit & p magnu tps: tñ ppono bec aia necessario fuit. Si negat: h bec aia fuit & no pot ee qd bec aia fuerit: qd pteritu no pot no ee pteritu: igitur bec aia necessario fuit patet consequentia ab exponentibus ad expositum. Si concedatur illa contra bec anima non potuit non fuisse.

Ad hec respondetur Ad pmut nego qd bec mulier necio e. Et nego qd qlitercuq; ho e vel qlitercuq; ois ho e taliter illa mulier e. Et no seqt h mulier e ois ho ergo qlitercuq; o. ho e taliter bec mulier e: qd h mulier ia sit ois ho alias no erit ois ho. Sz h mulier no pot no ee & e igitur necio e. malo: pbat: qd si pot no ee ponat ergo qd ipsa no sit: & statim sequit spes huana deficere. Et sic h no eet necessaria ho e: qd e cotra tota loycā & phiam. Et pna pbat. qd si h mulier no est vel igitur antixps n e vel est

Si no e: seqtur qd null' homo nec aliq ho e. Si est: seqt qd spes huana deficiet cu no sit aliqua mulier ex qua poterit ho generari. ¶ Rñdeo qd h mulier ptingeter e & pot no ee. Et cu dicitur ponat qd no sit: admitto: & nego qd spes huana definat esse. Et tñ ad argumetu vel antixps e vl no e: dico qd stat vtruq;. Et cu dicitur antixps no e nec mater sua est: igitur null' ho: nec aliq ho e: nego phiam. imo concedo qd ho e & qd hoies snt. Et si dicit qd hoies snt: dico qd forte filij & filie antixpi & mris ei. Et si dicit qd genuit istos dico qd anteqs desineret ee. Similit' dico qd stat antixpm esse. Et cu dicit qd no e aliqua mulier ex qua possit ho generari. Dico qd imo qd filia vel filie matris antixpi: forte iteru fieret dubitatio ponatur qd h mulier sit ois ho: & qd ipsa corruipetur an productione alicui. Et sic itez seqtur qd spes huana definet ee: dico qd iste casus p nra nae e impossibilis: vñ si bec mulier e ois ho seqt qd bec mulier e pregnas cu fetu masculino & generabit filium & filia an. morte suaz: qd no pot paise generare filiu: qd tñ ille ho subm ex quo aliqd pduceret no heret. ¶ Et si arguat sic. h mulier in isto casu no h sumum regimē sanitatis nec e sume pndes ergo an ista pductione infirmari poterit & tade mori. Similit' oē qd e causale imaginabile pot isti mulieri enenire an istaz pductione: vt iterucl a leone vel lupo: vel p via pietē sup ipsam cadere: seipsam iterficere: igitur iste casus non e naturaliter impossibilis. ¶ Rñdeo qd vez e qd h mulier n hēt sumu regimē sanitatis & poterit graniter infirmari leoni obviare partes sup ipsa pot cadere: no tñ poterit mori an pductione filij & filie. vnde sicut tota na cocurrēt ad pbibendum ne fieret vacuu. ita tota natura cocurreret ad impedidum ista morte: p3 ergo qd h mulier contingenter e i casu illo: poterit no esse: & contingenter gnabit antixpm: qd poterit no gnare ipm: & hoc postqz antixps erit: imo etiā anteqs erit: qd dato qd anis prio gnabit i nono mense tñ p3 qd h mulier poterit pturire i octavo mense & p phis poterit generare unu hominem qd no erit antixps gnabilis i noho mēse iuxta superius dicta &c. ¶ Ad secudu argumetu concedo admisso casu illo qd bec aia necessario erit: & qd in quolibet tpe futuro & istati futuro necio erit: qd quocumq; dato i illo erit & i illo no poterit no ee. Et vteru? cocedo qd i. a. istati vel tpe h aia necio erit: sz no necia erit in. a. istati nec i. a. tēpore. Ex quo no seqt qd i. a. istati h aia no necessario erit. Et si pponit bec aia necio erit i quolibet istanti futuro cocedo: qd bec aia erit i quolibz istati futuro: & no pot ee qd bec aia erit i quolibet istati futuro. Et si arguitur sic: h aia erit i quolibet istati futuro: igitur bec aia i aliquo instanti erit i quolibet istati futuro cocedo psequetia. Et si assignatur illud p. a. admitto. Et ulterius non sequitur: h aia i. a. istati erit i quolibet istati futuro: igitur nullu erit istas sumy qd i illo erit bec aia i. a. istati. Sz bn seqtur qd nullum erit instans futurū in. a. istati qd i illo erit h aia. ¶ Tñ si arguitur sic: h aia necio erit i quolibet istati: sz. a. istas erit aliqd istas igitur h aia necio erit i. a. istati. Ar. n valet. Et si dicit qd ibi arguit sub termino state cofuse & distributive: vez e sz pp h n seqt illa pna e bona: qd terminu ille supponit pna se & distributive immobili: sicut n seqt: necessario ois ho e aial: sz. e ho: igitur necio sz. e aial. pot alr dici negado illaz h aia necia erit: i quolibet istati. Et ista snt: h aia erit i quolibet istati. Et et ista h aia i. a. istati erit i quolibz istati: quia statiz seqt qd nullu erit istas qd h aia i. a. istati erit i illo qd e falsu: sz bn pce qd h aia necio i quolibz istati futuro erit. qd h aia i quolibz istati futuro erit: & n pot ee qd h aia in quolibz istati futuro erit. Et n seqt h aia i quolibz istati futuro erit: igitur h aia erit i quolibet istati futuro: qm anis est vez vt p3 p exponentes & phis falsu. Et n seqt: h aia erit i aliquo istati futuro & nullu erit istas futuz qd h aia erit i illo qd h aia erit i quolibz istati futuro nec arguit ab exponentibus ad expositu: qd phis n e expōibile sz respectu vbi substantiū de futuro e resolvable p demfativa istatis ut sup dicebatur sed ex illis exponentibus solū sequitur qd bec anima in quolibet instanti futuro erit qd verum est & concedendum. Et si queritur que differetia e iter istas i. a. istati bec aia necessario erit. Et bec aia necessario erit i. a. istati

habet q̄ bec differentia est: q̄ prima est vera ratione cuiuslibet sue exponētis v̄e. Et sc̄da ē falsa p̄ alterā exponētēz fallam: prima. n. p̄uertibiliter significat q̄ in. a. instāti b̄ aia non hēbit potētā ad nō eē q̄d ē v̄ez. Et sc̄da significat q̄ bec aia nunq̄ hēbit potētā ad nō eē in. a. instāti: q̄d ē fallam: q̄ q̄n bec aia non erit in. a. instāti tunc hēbit potētā ad non eē in. a. instāti sed nunq̄ q̄n erit in. a. instāti hēbit potētā ad nō eē: eo q̄ ipsa sp̄ necio erit. Consiēz d̄fiam facio in his p̄pōnibus. In. a. loco bec aia necio erit ⁊ bec anima necio erit in. a. loco dato. n. q̄. a. loc⁹ erit locus proprius an̄xp̄i in quo bec aia erit l̄z de p̄ acc̄s. Tūc dico q̄ in. a. loco bec aia necio erit: q̄ in. a. loco bec aia non hēbit potētā ad non eē: sed nego q̄ bec aia necio erit i. a. loco: quia bec aia hēbit potētā ad non eē in. a. loco: ⁊ bec q̄n canq̄ non erit in. a. loco.

Contra istam responsionē arguit sic: seq̄ i .a. instāti bec aia necio erit: igitur i. a. instāti bec aia necio erit in aliquo instāti: p̄ns ē fallam igit̄ ⁊ an̄s: q̄ p̄ns sit fallū: probat̄: q̄ seq̄: bec aia in. a. instāti necio erit in aliquo instāti igit̄ in. a. instāti bec anima necio erit in aliquo instāti q̄d erit. a. vel bec aia necessario erit i aliquo instāti q̄d nō erit. a. p̄ns est fallū ergo ⁊ an̄s: q̄d p̄ns sit fallū p̄: q̄ bec aia poterit non eē in aliquo instāti q̄d non erit. a. ⁊ poterit non eē in aliquo instāti q̄d erit. a. **Ad istō r̄ideo ⁊ dico** q̄ bec aia necio erit i aliquo instāti: ex quo non seq̄tur q̄ bec aia necio erit in instāti q̄ erit. a. vel necio erit in instāti q̄d non erit. a. Sic non sequitur: necio alterum istoz est v̄ez dem̄fatis duobus contradictozis: p̄tingentibus ergo necio alterū istoz quod est affirmatiū est v̄ez vel necio alterū illoz q̄d non est affirmatiū est v̄ez. Sed bene seq̄t disunctis q̄ necio alterum illoz q̄d est affirmatiū vel q̄d non affirmatiū est v̄ez. **Sic** non sequit̄: bec aia necio erit in aliquo instāti sed non necio erit in aliquo instāti q̄d erit. a. ergo necessario erit in aliquo instāti q̄d non erit. a. sicut non seq̄t: alterum illozum est v̄ez sed non necio hoc ē v̄ez demonstrato affirmatiū igit̄ necio hoc est v̄ez demonstrato negatiū. **Concedo** ergo disunctis q̄ necio bec aia erit i aliquo instāti q̄d erit. a. vel q̄d non erit. a. sicut concedo q̄ necio rex sedet v̄ null⁹ rex sedet. Et sic nō seq̄t: necio rex sedet vel nullus rex sedet sed non necio rex sedet igitur necio nullus rex sedet. Ita non seq̄t bec aia necio erit in aliquo instāti q̄d erit. a. vel q̄d non erit. a. sed nō necio erit i aliquo instāti q̄ erit. a. ergo necio erit in aliquo instāti q̄d nō erit. a. l̄z. n. negē p̄ns de for⁹ n̄ tñ nego p̄ns: q̄ p̄cedo q̄ bec aia erit in aliquo instāti q̄ non erit. a. ⁊ nō poterit eē quin erit in aliquo instāti q̄ non erit. a. q̄ non poterit esse quin erit post. a. igit̄ non poterit eē q̄n erit in aliquo instāti q̄ non erit. a. Et tunc ad ar̄m q̄d bec aia poterit non esse in aliquo instāti q̄ nō erit. a. nego: q̄ bec p̄pō est impossibilis. **Hec aia** non est in aliquo instāti q̄ nō erit. a. q̄ suū oppositū ē neciam: b̄ aia est i aliquo instāti q̄d nō erit. a. q̄ si bec aia non ē in. a. ipsa est i aliquo instāti q̄ nō erit. a. Et si est in. a. adhuc ē in aliquo instāti q̄ non erit. a. q̄. a. instans si est nunq̄ amplius erit. **Et notandū** q̄ p̄. a. instans i telligo p̄uertibilr̄ vnū instās singule q̄d aliq̄n erit postq̄ b̄ aia erit: q̄ si ponat̄ eē: p̄cedo q̄ i. a. instāti bec aia necio ē: quia in. a. instāti bec aia potētā nō h̄z ad nō eē: sed b̄ aia non necio ē in hoc instāti: q̄ bec aia h̄z potētā ad non eē in hoc instāti. **Sic** si p̄ponit̄ in hoc instāti bec aia necio ē i hoc instāti. nego: q̄ in b̄ instāti h̄z bec aia potētā ad nō eē in hoc instāti: q̄ certū ē q̄ b̄ aia in b̄ instāti h̄z eandē potētā quā imediate post b̄ instās hēbit s̄z imediate post b̄ instans hēbit potētā ad non eē in hoc instāti: igit̄ et in b̄ instāti h̄z potētā ad nō eē in hoc instāti. Itē seq̄t: bec aia h̄z potētā ad nō eē in b̄ instāti s̄z b̄ aia nō est i aliquo instāti nisi in isto ergo b̄ aia i hoc instāti h̄z potētā ad nō eē in hoc instāti. **Et si p̄ponit̄ bec aia necio ē in aliquo instāti q̄d ē .a. nego:** b̄ aia ē necio i aliquo instāti q̄d n̄ ē. a. nego: q̄ pot non eē in aliquo instāti q̄d nō ē. a. q̄ bec p̄pō ē polis b̄ aia non ē in aliquo instāti q̄ nō ē: q̄ iā suū oppositū ē fallū bec anima est in aliquo instāti q̄ non est. a. quare ⁊c. **Ad**

tertū admissō casu nego q̄ b̄ aia necio fuit. Et tūc ad ar̄m bec aia fuit ⁊ nō pōt eē q̄n bec aia fuit igit̄ b̄ aia necio fuit nego p̄nam. S̄z b̄n sequit̄: necē ē h̄c aiam fuisse v̄ necio est bec aia p̄terita: ⁊ rō ē: q̄ ly necio aliq̄n determinat v̄bū p̄ntis t̄pis aliq̄n p̄teriti ⁊ aliq̄n futuri temporis: q̄n. n. de terminat v̄bū p̄ntis t̄pis n̄ restrictū p̄ ter̄m apliativū sp̄ exponēs negatiua d̄z eē de b̄ v̄bo pōt p̄ntis t̄pis: vt necio b̄ aia ē: exponit̄ sic: bec aia ē ⁊ n̄ pōt eē q̄n b̄ aia ē. Ecce quō ly pōt ē v̄bū p̄ntis t̄pis cū v̄bo exposite q̄n at ly necio de terminat v̄bū futuri t̄pis tūc exponēs negatiua d̄z eē de b̄ verbo poterit futuri t̄pis: vt b̄ aia necio erit exponit̄ sic: b̄ aia erit ⁊ bec aia n̄ poterit nō eē. Q̄n v̄o ly necio determinat v̄bū p̄teriti t̄pis v̄bū p̄ncipale exponētis negatiue d̄z esse ly poterit p̄teriti t̄pis: vt b̄ aia necio fuit exponit̄ sic: b̄ aia fuit ⁊ bec aia nō poterit nō eē. Q̄d b̄ exponēs negat⁹ ē falsa: q̄ aliq̄n bec aia nō fuit ergo ipsa poterit nō eē. Et no tanter dixi nō restrictū p̄ aliq̄n terminū apliativū: q̄ b̄ p̄positio bec aia necio ē p̄terita ē falsa sicut ista: b̄ aia necio fuit. Itē nō d̄z exponi p̄ ly pōt: s̄z p̄ ly poterit de p̄tō: sicut alia: sic d̄do: b̄ aia ē p̄terita ⁊ nō poterit eē q̄n bec aia ē p̄terita: vel bec aia nō poterit n̄ eē p̄terita q̄d ē fallū. **Sic** illa: bec aia necio ē futura sic exponit̄: b̄ aia ē futura ⁊ bec aia non poterit nō eē futura. Sicut ergo dico de ly necio i sensu diuiso ita cōm̄deter volo dicere de eodē i sensu cōpositō suo mō q̄r ⁊c. **Patet** ergo q̄ non seq̄t: necē ē q̄ b̄ aia fuit in. a. instāti vel i. b. instāti igit̄ bec aia necio fuit i. a. instāti vel i. b. instāti. S̄z de futuro b̄n seq̄t: necē eē q̄ illa aia erit igit̄ necio illa aia erit: ⁊ b̄ sine determinabili: q̄ nō seq̄t: aliq̄n p̄tingēs ē q̄ bec aia erit igit̄ aliq̄n p̄tingēt̄ bec aia erit: an̄s. n. ē v̄ez ⁊ p̄ns fallū: q̄ an̄s sit v̄ez p̄: q̄ n̄c est p̄tingēs q̄ bec aia erit dato q̄ ipsa nō sit sed erit ⁊ n̄c ē aliq̄n igit̄ aliq̄n p̄tingēs ē q̄ bec aia erit. Et q̄ p̄ns sit s̄m̄: patet q̄: si aliq̄n p̄tingēt̄ b̄ aia erit igit̄ q̄n erit vel q̄n non erit quoz q̄d ē fallū vt sup̄ius ē oñs̄z. Est. n. b̄ d̄z sicut sup̄ius dicebat̄: p̄cedo q̄ in. a. instāti bec aia necio erit: quia in. a. instāti bec aia nō h̄z potētā ad nō eē. Et negādo q̄ bec aia necio fuit in. a. instāti: q̄ h̄bit potētā ad non esse in. a. instāti: q̄ p̄tine post. a. instās nō fuit in. a. instāti: v̄nde si iā sedes nō necio sedes in hoc instāti: nec in hoc instāti necio sedes: imo i hoc instāti potes nō sedere. Et si arguit̄ sic: in hoc instāti sedes ⁊ in hoc instāti potes nō sedere igit̄ potes simul sedē ⁊ nō sedere: negat̄ p̄na: q̄: ipossibile est te sedere ⁊ nō sedere: sed b̄n seq̄t ex illo ante q̄ tu potes non sedere ⁊ sedes q̄ p̄cedo.

Amplius ad p̄ncipale arguit sic. Aliqd̄ asseruit q̄ an̄xp̄s erit ⁊ nihil asseruit q̄ anti christus erit nisi de⁹ igit̄ an̄xp̄s erit: p̄na ē bona ⁊ an̄s ē necessariū ergo ⁊ p̄ns: q̄d an̄s sit neciūz p̄bo: p̄na ps ē necia quia va nō de p̄dēs a futuro: v̄n̄ n̄ seq̄t. Aliqd̄ asseruit q̄ an̄xp̄s erit igit̄ an̄xp̄s erit. Stat. n. q̄ aliqd̄ asseruit q̄ anti christ⁹ erit ⁊ tñ an̄xp̄s nūq̄ erit: nec ē nec fuit. Et sic p̄z q̄ p̄na ps ē necia: Et q̄ sc̄da ps cōpulative sit necia p̄batur. Ipsa est vna negatiua va de p̄tō igit̄ ē necia: p̄z p̄na: quia nulla talis dep̄det a futuro: q̄ n̄ seq̄t: an̄xp̄s erit igit̄ nihil asseruit q̄ an̄xp̄s erit nisi de⁹: q̄ stat q̄ tu asseruisti q̄ anti christus erit: nec et seq̄t: an̄xp̄s nō erit ergo non nihil nisi deus asseruit q̄ an̄xp̄s erit: q̄ oppositū p̄ntis stat cū ante dato q̄ an̄xp̄s nō sit s̄z fuerit. **Sec̄do** arguit sic: de⁹ eq̄l̄r vult aiaz tuā fore ⁊ aiaz an̄xp̄i fore. Sed aiaz tuā vult necessario fore ergo aiaz an̄xp̄i de⁹ vult necio fore: p̄z p̄na: ⁊ maior: p̄bat̄: p̄tine an̄ hoc de⁹ equalr̄ voluit aiaz tuā fore ⁊ aiaz an̄xp̄i fore: dato q̄ nūc p̄ sis: igit̄ ⁊ iā equalr̄ vult aiaz tuā fore ⁊ aiaz an̄xp̄i fore: p̄z p̄na: q̄: dei volitio non ē variata. **Tertio** arguit sic. Si aia an̄xp̄i erit de⁹ scit illā esse futurā. S̄z de⁹ n̄ pōt decipi nec scia sua pōt eē incerta: ergo nō pōt eē q̄n ista aia erit: ⁊ p̄ p̄ns ipsa necio erit: v̄l sequit̄ q̄ de⁹ pōt decipi ⁊ scire aliquā p̄pōnē quā ab eterno scuit ⁊ tamen modo potest esse q̄ ipse nunq̄ scuit illam quod videtur impossibile.

Ad ista respondetur. **Ad** p̄m̄m nego illam consequentiam. Aliquid asseruit q̄ anti christus erit ⁊ nihil nisi de⁹ asseruit q̄ anti christus erit igit̄

antichristus erit: posito q̄ antichristus nō sit s; fuerit q̄
 nunq̄ aliquid asseruit q̄ an̄xps erit p̄ter deū: Tunc p̄ q̄
 antecedens est vez: q̄ p̄ns falsū. ¶ Et si d̄r s; bene seq̄t:
 aliquid asseruit q̄ aia an̄xpi erit q̄ nihil nisi deus igitur aia
 an̄xpi erit igit̄ per idē aia est bona: dico q̄ nec ista valet:
 quia āns est vez in eodē casu q̄ p̄ns falsus: q; seq̄t an̄xps
 non erit igitur aia an̄xpi non erit. ¶ Cōtra seq̄t aliqd asse
 ruit q̄ hec aia erit dem̄tando aiam an̄xpi q̄ nihil nisi de^o:
 igitur hec aia erit: q̄re igit̄ nō p̄ma q̄ sc̄da valet. Dico q̄
 p̄ma nō valet: q; arguebat respectu termini h̄ntis signi
 ficatū corruptibile v̄puta respectu illius termini an̄xps:
 secunda non valet: q; arguebat respectu termini defini
 bilis verificari de isto termino aia: q; aliq̄n fuit v̄a illa pp̄o
 aliqua aia est an̄xpi q̄ iā non ē vera dato vt p̄ius q̄ an̄xps
 fuerit q̄ non sit: sed non ē s̄s̄tudo in 3^a p̄na: q; ibi arguitur
 respectu termini h̄ntis significatū neciūz sicut ē ille termi
 nus hec aia. ¶ Tercū si sic argueret: Aliqd asseruit q̄
 antichristus erit q̄ non ē nec fuit: q̄ nihil nisi de^o sic asseruit
 igitur an̄xps erit p̄cedere p̄nam: q̄ dicere q̄ āns non ē ne
 cessarium imo p̄tingēs. Certū est q̄ p̄ma p̄s s; sit v̄a de p̄
 terito non dependens a futuro nō tñ est necia: q; ē de ter
 minis cōplexis vel cōpositis. S̄llr sc̄da p̄s dependet a fu
 turo: q̄ cum d̄r q̄ non seq̄t: nihil nisi de^o asseruit q̄ an̄xps
 erit igitur an̄xps erit: nec ē ex opposito seq̄tur opposituz.
 Dico q̄ vez est v̄n non voco pp̄onē de p̄to verā depen
 dere a futuro pp̄ hoc q̄ ex ip̄a sola debeat sequi aliq̄ pp̄o
 de futuro: q; sic non foret aliq̄ pp̄o v̄a de p̄to dependens
 a futuro nisi fieret respectu termini h̄ntis significatū neces
 sarium: sicut hec deus sc̄uit q̄ hec aia erit igit̄ hec aia erit
 quod est falsū: q; cōter dicimus q̄ iste depēdet a futuro:
 deus sc̄uit q̄ an̄xps erit: deus reuelavit dies iudicij fore:
 deus voluit se iudicaturū mundū. Adodo iste nō depen
 derent a futuro: si ex eis deberet seq̄ aliq̄ pp̄o de futuro
 cōndens: q; nō seq̄tur: deus sc̄uit q̄ an̄xps erit ergo an
 tichristus erit: dato q̄ an̄xps non sit sed fuerit: deus reue
 lanit die iudicij fore igit̄ dies iudicij erit: supposito q̄ dies
 iudicij nūquā erit s; fuit. Et p̄llr dicat de velle: posito q̄
 deus iudicauerit mūdū q̄ nunq̄ aplius iudicabit. ¶ Uo
 co ergo pp̄onē de p̄to verā q̄ affirmatiuā depēdere a fu
 turo q̄ ex illa pp̄onē de p̄to cū debito medio negatio v̄o
 presentis q̄ p̄teritū t̄pis seq̄tur illa de futuro sibi cōndēs.
 Ita q̄ bñ seq̄tur: deus sc̄uit illū an̄xpm fore q̄ ille an̄xps
 non est nec fuit ergo ille an̄xps erit: nunq̄. n. poneret āns
 eam depositione p̄ntis. ¶ Et iā seq̄tur deus voluit se iudi
 caturū mundū q̄ iāz nō indicat nec indicauit illū igit̄ in
 dicabit eū. S̄llr seq̄tur: deus reuelavit dies iudicij fore q̄
 dies iudicij non ē nec fuit igit̄ dies iudicij erit: Et sic p̄nter
 in alijs. ¶ Et notanter dixi medio vero: q; bñ seq̄t deus
 sc̄uit te fore q̄ tu nō es nec fuisti igit̄ tu eris: q̄ tñ illa de p̄
 terito affirmatiua non depēdet a futuro q; necia ē de^o enī
 sc̄uit te esse q̄ non pōt eē quā sc̄uit te eē. Cā aut̄ q̄ nō de
 pendet a futuro q; mediuz debitū est falsum: p̄z igit̄ q̄ b
 prop̄o. a. fuit vez dato q̄. a. sit illa mētalis hec aia erit nō
 propter hoc dependet a futuro q; ex ip̄a seq̄tur illa de fu
 turo hec aia erit: q; tunc semp̄ erit dependēs qd ē falsuz:
 vnde postq̄ hec aia erit nunq̄ erit illa amplius ita depen
 dens a futuro. a. fuit vez: imo semp̄ necia: sed iō ē depē
 dens: q; seq̄tur bñ cū tali medio vero. a. fuit vez q̄ b aia
 non est nec fuit igit̄ hec aia erit. Et sic pōt r̄s̄deri ad argu
 mentum: q̄ hec pp̄o: nihil nisi deus asseruit q̄ an̄xps erit
 dependet a futuro non pp̄ eam dictā: sed q; bene sequit̄
 eam medio v̄o: nihil nisi deus asseruit q̄ an̄xps erit q̄ an
 tichristus non ē nec fuit igit̄ an̄xps erit. ¶ S̄llr eā sequit̄:
 antichristus non erit nec est nec fuit cū eodē medio sc̄itur
 deus non sc̄uit an̄xpm fore. ¶ Ad sc̄dm̄ argumentū q̄
 arguit: deus equaliter vult aiam tuā fore q̄ aiaz an̄xpi fo
 re: sed aiam tuā vult necio fore igit̄ aiaz an̄xpi vult necio
 fore: dubito istā p̄naz pp̄ diuersas significaciones maioris
 quas p̄uertibilr̄ inclndē pōt. n. p̄no significare q̄ de^o
 vult ita bñ aiam tuā fore sicut aiaz an̄xpi q̄ eē. Et isto mō
 nego p̄nam. ¶ Sc̄do mō pōt significare q̄ eadē volitōe
 deus vult animam tuam fore q̄ animam antichristi fore.

Et sic itez p̄cedo illam maiorē: q; deus volitōe que est
 ipsemet vult aiam tuā fore q̄ aiam an̄xpi. ¶ Tertio mō
 potest intelligi q̄ deus omni mō quo vult aiam tuā fore:
 vult aiam an̄xpi fore ideo omni mō quo vult vñū vult ē
 reliquum: Et sic itez nego p̄nam q̄. ¶ Quarto mō pōt
 intelligi per illā maiorē q̄ qualitercūq; deus vult aiaz tuā
 fore taliter vult aiam an̄xpi fore. Et itez nego p̄naz: q̄ cō
 cedo āns: q; deus p̄tingenter vult aiam an̄xpi fore: Et sic
 contingenter vult aiam tuā fore: q; vult aiam tuā fore q̄
 potest esse q̄ non velit aiam q̄. Seq̄tur. n. tu nō eris igit̄
 anima tua non erit: ista p̄na ē bona volita a deo eē bona q̄
 āns pōt esse volitū a deo igitur q̄ p̄ns q̄. Et iā p̄cedā q̄
 deus p̄tingēter vult aiam tuā fore non tñ p̄cedo q̄ aiam
 tuam deus vult p̄tingenter fore: sicut nec p̄tingenter vult
 hanc aiam fore: dem̄tata aia tua. Ideo nego q̄ qualiter
 cūq; deus vult hanc aiaz fore aia tua dem̄tata taliter ve
 lit hanc aiam fore: aia an̄xpi dem̄tata: q; necio vult istam
 fore q̄ precise p̄tingenter vult aliā fore. Sit aia tua. a. q̄ aia
 antichristi. b. tunc non v̄z ista p̄na. Continue añ hoc quali
 tercūq; deus voluit. a. fore voluit. b. fore igit̄. q̄ iam q̄liter
 cūq; vult. a. fore vult. b. fore: q; iā volitōe dei nō sit va
 riata nec mutata a volitōe priorī tñ aliter vult respectu. a.
 q̄ p̄ius voluit: non rōne sue mutationis sed rōne muta
 tionis in. a. de non eē ad eē neciūm sed non ita est. a. b. q;
 eque p̄tingens est. b. fore sicut vñq̄ fuit. ¶ Et si queritur
 nunq̄ imediate ante hoc volitōe respectu. a. fuit necia: di
 co q̄ sic: q; imediate añ hoc volitōe dei fuit necia que ime
 diate ante hoc fuit volitōe respectu. a. Non tñ seq̄t q̄ ne
 cessario deus voluit. a. fore: sicut iā de p̄nti volitōe. b. ē ne
 cessaria: q; volitōe dei est necia que est volitōe. b. nō tñ vo
 litōe. b. necio ē volitōe. b. iā bene necio sit volitōe: sicut etiaz
 causa an̄xpi necio erit sed non necio erit aliq̄ cā an̄xpi: licet
 eadem cā necio erit cā q̄. ¶ Contra istā r̄nsionē arguitur
 sic. Tu necio voluisti. b. fore sed tā realiter voluit deus. b.
 fore sicut tu voluisti q̄ ita certa q̄ inenitabilis est voluntas
 ipsius dei sicut alicuius creature igit̄ deus necio voluit q̄
 antichristus erit: vel seq̄t q̄ deus voluit idē q̄ tu voluisti:
 q̄ tamē in hoc instāti non pōt eē q̄ tu voluisti illud q̄ in eo
 dem instāti bñ pōt esse q̄ deus nunq̄ voluit illud. ¶ Ad
 illud r̄nde negando q̄ tu necio voluisti. b. fore: posito q̄
 volueris. b. fore: imo precise p̄tingēter voluisti. b. fore: q;
 potuit esse q̄ tu noluisti. b. fore. Si tñ p̄ponit̄ q̄ necesse ē
 te voluisse. b. fore p̄cedo: q; hec pp̄o est necia. Tu voluit̄
 sti. b. fore cum ipsa sit v̄a de p̄to non depēdens a futuro:
 quia non seq̄tur. Tu voluisti. b. fore: q̄. b. non ē nec fuit igit̄
 tur. b. erit: q; possibile est q̄ tu volueris falsū q̄ impossibile:
 non tñ p̄cedo q̄ necesse ē deū voluisse. b. fore: q; hec pp̄o
 non est necia: deus voluit. b. fore: q; depēdet a futuro: seq̄
 quitur. n. deus voluit. b. fore: q̄. b. non est nec fuit igit̄. b.
 erit: vñ iā volūtas dei sit in infinitū certio: q; volūtas alicui
 us creature: non tñ seq̄t q̄ si velle de p̄to alicui^o creatur
 re sit neciūm q̄ ē velle eiusdē dei respectu effectus creati
 esse vel fuisse sit neciūm: q; quelz creatura pōt voluisse fal
 sum deus aut̄ nunq̄ potuit voluisse falsū: vltimis ad con
 clusionē adductā p̄cedo eā q̄ necesse est te voluisse. b. fore q̄
 contingēs est deū voluisse. b. fore quare q̄. ¶ Ad 3^m ar
 gumentū q̄ arguit sic: aia an̄xpi erit: deus sc̄it illā eē futu
 ram sed de^o non pōt decipi nec sc̄ia sua pōt eē incerta igit̄
 hec aia necio erit: nego p̄nam: q; deus nō necio sc̄it istam
 animā eē futurā sed precise p̄tingēter nō tñ deus pōt deci
 pi: q; decipi ē credere falsū. Ad d̄ de^o pōt credē falsuz:
 sed bñ p̄cedo q̄ deus eternalr̄ sc̄uit aliquā pp̄onē q̄ sc̄it
 ipsam q̄ tñ in hoc instāti pōt eē q̄ ipse nunq̄ sc̄uit illā: q; i
 hoc instāti pōt eē falsa absq; v̄itate p̄terita: mō bñ seq̄
 tur: ipsa ē falsa q̄ nunq̄ fuit vera igit̄ deus non sc̄uit eā i
 mo p̄cedo q̄ deus sc̄it q̄ eternalr̄ sc̄uit aliquā pp̄onē q̄ tñ
 tu in hoc instāti potes facere q̄ ipse nūq̄ sc̄uit illā: q; de^o
 sc̄it q̄ sc̄uit illā pp̄onē. Tu eris p̄ totā. a. horā: dato q̄ fu
 tura hora sit. a. q̄ tamen tu potes facere q̄ nunq̄ sc̄uit: q;
 potes facere q̄ non eris per totam. a. horam. Item seq̄
 quitur q̄ postq̄ christus dixit petro ter me negabis in tē
 pore inter medio inter dictūm christi q̄ petri negationem

possibile fuit ipsum non negaturum xpm: & sic precise co-
 tingenter petrus negavit xpm lz iam sit necium petru ne
 gasse xpm: non tñ sequitur qd xps potuerit dicere vel asse-
 ruisse falsum. Sicut facta reuelatione gabrieli de vbo qd ip-
 sum erat incarnandũ in tpe medio inter reuelatione & vir-
 ginis salutatione fuit possibile ipsũ non salutare virginẽ de
 presenti nec de futuro: & sic contingenter salutauit eã lz iã sit
 necesse ipsũ salutasse eaz. Hoc idẽ pz in alio exemplo: qñ
 christus in cruce fuerit reuelauit latro in suam saluatione
 dicens hodie mecum eris in paradiso. Ad odo certũ e qd
 illa ppõ imediate a xpo prolata fuit vera & tñ latro dum
 fuit in cruce potuit facere qd xps nuq̃ dixit nec ptulit illa:
 quia tunc potuit negare xpm sicut & alius latro ex parte si-
 nistra: & sic mori in negatione illa: mō sequitur: iste latro ne-
 gat xpm & moriẽ in negatione igit̃ xps nuq̃ dixit hodie
 mecum eris in paradiso. Ex hoc ergo pz qd si deus reue-
 laret ubi qd tu es predestinatus tu potes facere qd nuq̃
 reuelabit illud: qz mō sequitur tu es prescius ergo deus
 nuq̃ reuelabit te fore p̃destiatũ. De asseruit voluit & re-
 uelauit qd asxps erit prescius & dānabit & tñ anxps pot
 facere qd deus nuq̃ asseruit nec reuelauit ipsũ fore pre-
 scitum vel dammandũ qz pot mori in gr̃a. Ad odo sequit̃
 iste moritur in gr̃a igit̃ deus nuq̃ voluit nec asseruit ip̃s
 esse prescitũ vel dammandũ: qz oppositũ p̃ntis aĩtũ repu-
 gnat: pz ergo fore p̃cedẽdũ quõ p̃destinatus pot eẽ p̃scit̃
 & contra: posito qd tu sis predestinatus ad vitã eternam:
 tunc tu potes eẽ prescius: qz potes mori i pctõ mortali &
 iaz es predestinatus igitur &c. Similiter antichristus po-
 test eẽ predestinatus: qz pot mori in gratia & caritate & iã
 est prescius ergo. Non tamen p̃cedo in sensu cõposito qd
 possibile sit predestinatu eẽ prescitũ nec eẽ: qz iste ppõnes
 sunt impossibiles & iplicantes contradictoria: predestinatus
 est prescius: p̃scitus est predestinatus: sicut iste: deus vo-
 lens istum saluari vult istũ dānari: moriens in gr̃a moriẽ
 in pctõ mortali. Et non sequitur: possibile est istũ presciri &
 iste est predestinatus igit̃ possibile est predestinatu p̃sciri:
 sed bene sequitur in sensu diuiso predestinatu possibile e pre-
 sciri: sic non sequit̃: possibile est hoc eẽ album & hoc est ni-
 grum igit̃ possibile est nigz eẽ albũ: lz bene sequit̃ igitur
 nigrum possibile est esse albũ. Concedit igit̃ qd aia xpi po-
 test damnari vel reprobari: qz aia xpi pot non eẽ aia xpi:
 immo pot esse diuisa a vbo qua diuisa posset decedere in
 peccato mortali & per p̃ns dānari. Sed non e possibile qd
 anima xpi damnet̃ vel reprobet̃: qz non est posibile qd aia
 christi sit non vnita vbo: eo ipso. n. qd est anima christi vni-
 ta verbo & beatificata quare &c.

Contra quedam superius dicta arguit̃ sic. Et primo per vnã
 propõnẽ Arist. pº posteriorũ vbi dñ qd maxime pp̃ie sci-
 tum est necium: sed cũ qcqd deus scit sciat pp̃issime igit̃
 quicqd deº scit est neciũ lz ipse scit hanc aiaz fore igit̃ hãc
 animaz fore est necium. Secõdo sic: sequit̃ deus prescit
 & p̃cedinat sic fore igit̃ nihil mundi faciet venire p̃ntz &
 hoc sine illa potentia sit sine non sit sine sit finita sine infini-
 ta: & cũ nulla potentia sit nisi que est vel que non est finita
 vel infinita igit̃ nec aliqua potentia pot esse potẽtia que fa-
 ciet oppositũ euenire & per p̃ns nihil poterit causare op-
 positũ huius effectus futuri. Tertio arguit̃ qd deº pot
 credere falsũ qz deus credidit falsũ ergo pot credere fal-
 sũ: aĩs pbat̃: deº credidit hãc ppõnẽ: b instãs erit demõ-
 strato instanti p̃nti & b ppõ e falsa igit̃ credidit lz qre &c.

Ad primum nego quicqd p: op̃issime scit̃
 illud est necium sed vult intel-
 ligere Arist. qd pp̃issime scimus p̃clusionẽ illatam expe-
 missis neciis. Ad. n. loquebat̃ Arist. de scia dei sed p̃ise
 de scia creature: qz in scia creature repit̃ intensio & remis-
 sio p̃fectio & ip̃fectio firmitas & infirmitas que in scientia
 dei nequeunt repiri qz dei scia & nra specificẽ dñt quare
 potest esse qd bec aia non necio erit: nec necẽ e ipsam fore.
 Sed forte arguit̃ sic: Deus sciet hanc aiam fore & pot
 esse qd bec aia non erit igit̃ vel pot esse qd bec aia non erit
 quando deus sciet hanc aiam fore: vel anteq̃ vel postq̃

sciet hanc animam fore: qdlibet illorum est falsum: proba-
 tur: qz si pot esse qd bec aia non erit qñ deus sciet hãc aiaz
 fore: ponat̃: & statz sequit̃ qd bec aia erit & non erit: qz si
 deus sciet hanc aiaz fore bec aia erit: nec eẽ pot dici qd po-
 test esse qd bec aia non erit anteq̃ deus sciet ipsam esse fu-
 turam: qz seqt̃ bec aia non erit igit̃ deus nuq̃ sciet ipsaz
 esse futurã. Nec etiã dici pot̃ tertiu v3 qd possibile e aiam
 illam non eẽ futurã postq̃ deus sciet ipsam esse futurã:
 qz sequit̃ ipsa non est futura igit̃ deus non scit neq̃ scitit
 nec sciet ipsã esse futurã. Ad istud dñ cõcedẽdo qdlibet
 illorũ: sequit̃ bec aia nō erit igit̃ bec aia nō erit qñ deus
 sciet ipsam esse futurã: p̃ntis est bona: aĩs e possibile igit̃ &
 p̃ns: qd p̃ntis sit bona pz: qz oppositũ p̃ntis repugnat aĩti.
 Ista. n. repugnat bec aia nō erit & bec aia erit qñ deº sciet
 ipsam esse futurã. Sicut seqt̃: bec aia non erit igit̃ bec aia
 non erit anteq̃ deus sciet ipsaz esse futurã: nec postq̃ sciet
 hanc aiam esse futurã: p̃ntis bona aĩs est possibile igitur &
 consequens. Ad argumentũ aut̃ pz qd nō arguit aliqd
 cõtra rñsonẽ. Itẽ si pponeret̃ mibi sine casu aliquo qñ
 deus sciet hanc aiam esse futurã bec aia non erit: concedo
 quia tunc bec aia non erit demonstrato vno instanti aĩ p̃i
 mmi esse illius aie. Et tunc deus sciet ipsaz eẽ futurã igit̃
 quando deus sciet hanc aiam esse futurã bec aia non erit.
 Non tñ dico qd qñ deus sciet hanc aiam eẽ futurã bec aia
 non erit futura: qz suũ oppositũ est vez: v3 qñcunq̃ deº
 sciet hanc aiam esse futurã bec aia non erit futura: qz suũ
 oppositũ est vez: v3 qñcunq̃ deus sciet hanc aiam eẽ fu-
 turã bec aia erit futura. Ad scõm argumentũ qñ dñ
 deus prescit sic fore igit̃ nihil mundi faciet euenire oppo-
 situm: nego p̃ntis: qz deus prescit anxpm fore & tñ aliqd
 mundi faciet anxpm non fore: qz qualitates p̃ime facient
 anxpm non fore: qz corũpent ipsũ. Si tñ arguit̃ sic: deº
 prescit anxpm fore in. a. instanti igit̃ nihil faciet oppositũ
 euenire in. a. instanti: p̃cedo p̃ntis. Et vltimis: si conclu-
 ditur qd nulla potentia pot facere oppositũ euenire in. a. i
 stanti: p̃cedo p̃ntis & p̃ns: dato qd. a. p̃uertibiliter se hẽat
 ad p̃mũ instans eẽ anxpm: qz non est possibile qd aliqua po-
 tentia in. a. instãti faciat hanc ṽtatẽ: anxps post nō erit: qz
 sequit̃ in. a. instãti facit hanc ṽtatẽ: igit̃. a. instans e: gº
 p̃mũ eẽ anxpm e ergo bec veritas anxps non erit non e &
 per p̃ns nihil facit illã ṽtatẽ euenire. Sed bñ p̃cedo qd
 in. a. instanti aliqua potentia pot facere oppositũ euenire:
 quia in hoc instanti dem̃rato. a. vñ possibile est qd in hoc i-
 stanti dem̃rato p̃iori fiat bec veritas anxps nō erit ṽtũ-
 tam en non sequit̃: nulla potentia faciet oppositũ illi effe-
 ctus euenire igit̃ nulla potentia pot facere oppositũ illius
 effectus euenire. Et sic stabit cum antecedente quia preci-
 se contingenter iste effectus eueniet.

Sed forte iterum qd dubitaret: deus p̃scit an-
 tichristũ eẽ futuz & iste effectus po-
 test ipediri igit̃ a deo vel ab aliquo alio. Non a deo: quia
 deus non pot mutari de velle ad non velle. Nec etiã ab
 alio: qz si ab alio igit̃ aliud a deo pot suaz p̃uidentiã imo
 suaz p̃destinationẽ destrũere qd est impossibile. Dico
 qd iste effect̃ pot idediri a deo & ab alio a deo. Et ñ seqt̃
 deus non pot mutari de velle ad nō velle igit̃ ille effect̃
 non pot idediri a deo: qz cũ toto aĩte stat qd deus velit an-
 tichristũ fore & possit nō velle ipsũ eẽ: fore: vel fuisse. Nec
 etiã sequit̃: nihil aliud a deo pot suã p̃uidentiã & p̃de-
 stinationẽ destrũere igit̃ nihil aliud pot illũ effectũ ipedire:
 qz si tu ipedires istũ effectũ qd nō erit: dicerẽ qd deº nuq̃
 p̃destinavit nec p̃uidebat istũ effectũ fore. Nec eẽ seqt̃:
 deus vult & determinat anxpm fore & aliq̃ potẽtia creata
 pot facere qd iste effectus nō e nec vnq̃ fuit nec vnq̃ erit
 igit̃ aliq̃ potẽtia creata pot eẽ maioris vigoris vel poº qz
 deus: qz sic aliq̃ poº creata pot b̃ facere ita deº pot facẽ in
 infinitũ potẽtĩs qz aliq̃ creatura data: deº. n. vult illũ effe-
 ctũ fore & pot non velle ipsũ eẽ fore vel fuisse futuz: qua-
 re &c. Ad 3º arºm cũ arguit̃ qd deº pot credere falsũ:
 quia credidit falsũ: nego: & nō seqt̃: deus credidit illã pro-
 positionẽ hoc instãs erit: & ipsa e falsa igit̃ credidit falsũ: lz
 bene sequitur qd falsum credidit qd concedo. Ad inferẽdũ

ergo illud consequens d3 sic argui continue de preterito: deus credit hanc propositionem: hec propositio fuit falsa quando deus credit eam igitur ipse credit falsum: pcedo qd iam: et nego minore: qz qn deus credidit illa illa no fuit falsa sed vera. **C** Itē pcedo qz falsū erit creditū a deo et tñ deus nunq̄ decipiet: qz nūq̄ credet falsū: p̄ma ps pbat: hoc erit creditū a deo demfando illā an̄xps erit et hec est falsa vel erit falsa igit̄ rē. **C** Sillr falsum pōt credi a deo: quia dies iudicij fore pōt credi a deo et dies iudicij fore est vel pōt esse falsū. Et sicut dico de ly credidit ita possū dicere de alijs v̄bis: qz falsū sciebat a deo: determinabatur ab eo: erat volitū ab eo. Consihr est dōm de pphētis dato qz pphētia nō sit nisi ppō v̄a de futuro plata a prophe- ta per reuelationē et inspiratiōez spūs sc̄i: dico qz aliq̄ pro- phētia pōt eē falsa: qz hec ppō dies iudicij erit pōt eē falsa et ipsa ē vel pōt eē prophecia igit̄ rē. **C** Sillr hec ppō pōt esse falsa: deus iudicabit mundū et ipsa ē pphētia vel pōt esse prophecia igit̄ rē. Et non solū verificant̄ hec conclusio- nes de possibili in mo de futuro: vt aliqua prophecia erit falsa: qz hoc erit falsū demfando qdlibet illor̄ an̄xps erit: dies iudicij erit: deus iudicabit mundū et hec ē pphētia vt erit prophecia igit̄ rē. **C** Itē de preterito: Aliqua pphē- tia fuit falsa: hoc fuit falsum demfando illā spūs icarnabi- tur: qz postq̄ xps icarnabatur ipsa cōtinue fuit falsa. Et hec est prophecia vel fuit prophecia et hoc anteq̄ christ⁹ incarnaret̄ igit̄ aliq̄ prophecia fuit falsa. Ubi tñ nō tibi pla- ceret concedere illas cōclusiones: potes habere modū re- spondendi dicēdo qz ly falsa a pte predicati est adiectiuz illius termini pphētia: ideo d3 negari quolibet illarum: qz cum dicitur prophecia fuit vel erit falsa denotatur qz p: o- phētia fuit prophecia falsa vel erit prophecia falsa qd iclu- dit contradictionem. Ideo non sequitur: hec ppositio erit falsa hec propositio est vel erit prophecia igit̄ pphētia erit falsa. Nec concluditur maio: extremitas de mino: i pro- pter diuersam significationē et determinationē: determi- nabat. n. in antecedente illum terminū propositio et in cō- sequente illum terminū prophecia: propterea deberet cō- cludi qz prophecia erit propositio falsa qd conceditur. Si- militer non sequitur: hoc fuit falsum et hoc est vel fuit pro-

phētia ergo prophecia fuit falsa: sed bene sequitur qz pro- phētia fuit falsum concludendo maiorem extremitatem de mino: qz iterum est concedendū. **C** Ex dictis potest correlarie iserri qz aliquis pro sola veritate est damnatus: et aliquis pro sola falsitate ē saluatus: p: obo: et pono qz ali- quis solum crediderit et semper qz xps nō est homo: qui- iam sit mortuus: tunc p3 qz iste est damnatus. Et qz iste p- veritate est damnatus p: obo. Iste propter hoc est dam- natus demonstrando illam propositionē: xps nō ē homo: vel suum significatum et hoc ē veritas vel fuit veritas an- teq̄ xps esset homo igitur rē. Consimiliter probatur pro- positio aliter ponēdo qz dies iudicij fuerit et nūq̄ erit et qz anteq̄ dies iudicij fuit crediderit qz firmiter qz dies iud- cij nō erit ratione cuius crediti ipse sit damnatus: et p3 cō- clusio. Secūda ppō pbat: et pono qz aliquis mortuus sit credendo qz xps sit homo: tunc p3 qz pro falsitate iste est saluatus: qz ppter hoc qz iste credit xps esse hominēz ipe est saluatus sed xpm esse hominem aliquando fuit falsus vel falsitas ergo pro falsitate iste est saluatus. Et sic p3 qz multi martyres pro quibus festiuitas celebratur pro falsi- tate fatenda fuerūt mortui: qz plures martyres p̄cise pro- pter hoc mortui sūt qz credebāt xpm esse filiū virginis sa- ctorem celi et terre: Adodo xpm esse filiū virginis aliquā- do fuit falsum Et hec ppō xps est filius virginis tunc fuit falsitas v3 ante incarnationē xpi: non tamē concedo qz ali- quis sit saluatus pro falsitate nec aliq̄s dānatus pro veri- tate nec martyres xpi fuerūt interfecti pro falsitate s3 pro veritate: qz non sequitur iste moriebat̄ vel interficiebat̄ vel est saluatus ppter hoc et hoc ē vel fuit falsitas: igit̄ iste mo- riebat̄ interficiebat̄ vel saluabat̄ pro falsitate. Sed be- ne sequitur qz pro falsitate ille interficiebat̄. Ad concluden- dum ergo primū op3 sumere talem minorē hoc fuit falsi- tas qn iste pro hoc moriebat̄: mō hec mino: pposita de- beret negari: qz falsa et contradicens fidei rē.

C Prima pars Logice magne Clarissimi viri Magistri Pauli veneti ordinis fratrum heremitarum sancti Augustini feliciter explicit.

Incipit secunda pars summe totius logice Admagistri Pauli Veneti.

Propositio est enuntiatio congrua: et perfecta veri aut falsi significatiua. parte huius descriptionis declaratur. Dicitur enim primo enuntiatio: et non oratio. quia omnis propositio est enuntiatio sed non omnis propositio est oratio. ut patet de propositione mentali: que proprie loquendo non est oratio: cum non sit oratio ratio: nec dictionum ordinatio: non enim proprie sunt dictiones nisi in voce vel in scriptura: in mente vero actus anime aut ymagines entium. Secundo dicitur congrua: ad denotandum quod oratio aut enuntiatio incongrua propositio nominari non debet: nec ab ipsa duz proponitur responderi congruit ut verba est albus non obstat quod veri vel falsi sit significatiua: potest enim quis apprehendere per ipsam quod verba est homo albus: et si sic apprehendatur apprehenderetur verum vel falsum: non tamen propter hoc dici deberet propositio: cum incongruitatem quolibet patitur. Et si arguitur sic. omnis homo est albus. verba est homo: ergo verba est albus: ista propositio est bona: anima est propositio: igitur et anima et si sic enuntiatio incongrua est propositio: cuius oppositum est dicendum. Ad istud respondetur negando istam propositioem esse bonam: cum ista non sit propositio eo quod non infert aliquod propositum: sed ex illis premissis tale deberet propositum inferri: ergo verba est homo albus. sicut enim si albus in maiori erat adiectiuum istius termini homo ita et in conclusione oportet esse. Dicitur tertio perfecta. Quia enuntiatio duplex est quedam perfecta: quedam imperfecta: Enuntiatio perfecta est illa que perfectum sensum in animo auditoris primarie generat seu concipiens: et tunc perfectum sensum generat quasi apprehendens non expectat ulteriore determinationem: sed in mente assentit vel dissentit. ut scilicet currit plato mouet. Enuntiatio imperfecta est que imperfectum sensum generat in animo apprehendens: ut puta. quasi concipiens enuntiationem propositionis non assentit nec dissentit sed ulteriore expectat determinationem. ut homo albus vel scilicet niger. aut deum esse. Dico ergo quod nulla talis oratio aut enuntiatio nomen propositionis assumere debet. Sed precise enuntiationes perfecte de quibus dictum est supra. Sed forte quis argueret sic quod si deum esse est verum vel falsum et hec oratio deum esse significat primarie deum esse igitur hec oratio est vera vel falsa et per propositio. Ad istud respondetur negando propositioem primam: sed oportet addere in minori quod ista oratio deum esse significat primarie deum esse perfecte et quiescenter: modo hoc est falsum: eo quod intellectus audiens vel apprehendens istam orationem infinitas deum esse non quietat. sed continue ulteriore determinationem expectat. Ultimo dicitur in descriptione: veri vel falsi significatiua: et non significans: quia quod enuntiatione aliqua non aequaliter significet: non propter hoc propositioem nomine primarie deberet. quia forte sine noua impositione: veri aut falsi foret significatiua. ut patet de multis enuntiationibus in biblia aut in alio libro clauso. que propositiones existunt: non obstante quod iam actualiter non significant: mirabile foret quod quis posset propositiones solo visu formare quicunque sibi placeret in quocumque libro ex sola aptione eiusdem. et easdem facere non esse propositiones claudendo eundem. Ex isto ergo patet quod non sequitur a propositioem vera vel falsa. igitur significat verum vel falsum: patet de ista propositione: deus est in libro clauso de qua nullus considerat ipsa. non est vera vel falsa. et tamen non

significat verum vel falsum sed sufficit quod veri aut falsi sine noua impositione sit significatiua. Circa predicta forte quis dubitaret cur in predicta descriptione non ponitur iste terminus indicatiua sicut coeter sit dicendo: propositio est oratio indicatiua et cetera. Dicitur quod causa huius est quia non solum indicatiua enuntiatione propositio dicitur: verum et imperatiua: Deprecatiua: optatiua et subiectiua. quia cuiuslibet istarum intellectus assentit: vel dissentit. modo intellectus non assentit: nec dissentit nisi vero vel falso igitur quales talis enuntiatione vera vel falsa est: et per propositioem anima habetur per experientiam. Et primo de imperatiua dicendo. non petre lege intellectus assentit vel dissentit et non expectat ulteriore determinationem: hoc idem patet de deprecatiua: ut miserere mei deus. Item de optatiua: ut vtiua legerem. non queritur cum ista opto quod legerem et hoc est propositio igitur et alia. Item probatur de subiectiua: hec enim aditionalis est vera et bona: si antechristus esset albus antechristus esset coloratus igitur homo anima et propositio: sed non homo alium anima nec alium propositio nisi antechristus esset albus: et antechristus esset coloratus igitur ille due sunt propositiones et sunt enuntiationes diuinctiue igitur enuntiatione coniuunctiua est propositio. Et si dicitur quod ista antechristus esset albus non est propositio cum non sit intelligibilis: dicitur negando: licet enim per se sumpta non intelligatur. tamen cum alio bene intelligitur: sicut hec mouetur de se non intelligitur: sed cum alio bene dicitur si scilicet currit mouetur: hoc idem patet de ista quilibet homo est iste: tenedo si iste relative que per se sumpta est non intelligibilis tamen est propositio: sed cum alio satis est intelligibilis: dicendo. alius homo est: et quilibet homo est ille. patet ergo quod non solum enuntiatione indicatiua propositio dicitur: verum et et alie orationes. Et si hoc allegatur Aristoteles in primo phisice. dicitur deprecatiua oratio quod est: sed neque vera: neque falsa. Dico quod ipse sumebat propositionem strictius quam ego in proposito summa: ac et verum et falsum: sicut patet et in definitione nominis: dicens nomen est vox significatiua ad placitum. certum est enim quod multa nomina sunt que non sunt voces nec significatiua ad placitum. ut patet de nominibus mentalibus. Ita in proposito est dicendum de enuntiatione. Et si queritur quod est subiectum vel preteritum istius lege petre et quanta vel quibus est: dico quod est singularis affirmatiua et eius subiectum explicitum nec est nec preteritum: sed implicite subicitur littera et predicatur littera legens et littera petre: nec est pars subiecti nec copule aut preteriti: sed pars totius propositionis: sicut hec est particularis legit aliquis homo: et hoc indiffinita currat asinus: et hec vltis disputet omnis homo. Consiat dicatur de optatiua: ut vtiua ego esse homo quod est singularis affirmatiua et subicitur littera ego et predicatur littera homo: et littera vtiua non est pars alicuius extremi. sed est nota optandi existens pars totius propositionis: sicut hec est optatiua indiffinita: ut vtiua homo disputaret. et hec est particularis vtiua aliquis asinus curreret: et hoc est vltis affirmatiua: ut vtiua omnis homo diliget deum: et hoc vltis negatiua: ut vtiua nullus homo peccaret et sic de alijs. Non obstantibus his potest probabiliter dici quod huiusmodi enuntiationes superius recitate sunt indicatiue: et si non explicite sufficit quod implicite: quia subordinantur indicatiuis mentalibus. huiusmodi enim lege petre: subordinatur huic. volo: improprie quod legas petre: et huiusmodi. miserere mei deus: subordinatur isti: deprecor deus quod miserere mei. Adhuc patet quod quales talium mentalium est indicatiua. hoc idem dicitur de optatiua quod est indicatiua implicite: ut vtiua legerem. dico quod non homo nec subiectum nec preteritum explicitum: sed bene implicitum in littera vtiua. unde subiectum est littera ego copula est littera sum. et preteritum est totum hoc cupiens quod legerem. Sicut dicatur de ista lege petre quod non homo subiectum nec preteritum nec copulam explicite: sed bene implicite per subordinationem: ut dicitur est: unde non est inconueniens quod aliqua sit propositio que non habeat explicite subiectum nec preteritum nec copulam. hec enim est vna copulatiua. omnis homo est animal et econuerso. igitur homo duas cathegoricis: quia vna est littera omnis homo est animal et reliqua est littera econuerso: quia non vltima alia danda: modo patet quod in ista dictione econuerso non explicite ponitur subiectum nec preteritum nec copula: sed solum implicite per subordinationem: quia subordinatur isti mentali: animal est omnis homo. Secunda istum modum loquendi debet propter dici quod omnis impatiua aut optatiua est singularis simplicite: quia simplicite subicitur ter

Appositis relationibus termino: in cuius apendens eorundem que in prima parte mee orationis sophisticè censui fore dicenda: nunc secundam partem aggreiens que de propositionibus tractat: melius quo scilicet nemo intendo procedere De eisdem plene tradendo notitiam: Sine ergo verborum multiplicatione sit hec propositio nis in cōi descriptio.

minus singularis: s; si proponit utinam legerem n; quid sit alicuius quantitatis. dicatur q; non: q; op; aliquid explicite subici. Et si d; est iplicate alicuius quantitatis igitur est alicuius quantitatis nego ar^m. quia est distractio i ante p istu terius im- plicite & no in pnte. sequitur. n. bñ apud me h; ppõ est alicuius quantitatis. igitur est alicuius quantitatis explicite. p hanc eniz ppõnez. a. est alicuius quantitatis iplicate denotat q; a. subor- dinaat immediate alicui ppõni alicuius quantitatis q; non denotat p istaz. a. est alicuius quantitatis. de hoc inferius cla- rius dicitur. Et si queritur n; quid hec sit affirmativa vel negativa utinam no legerem. dico q; s; in primu modu est negativa: s; s; in aliu moduz iam dictuz est affirmativa: sicut ista opto q; no legerem. Eodemodo est ddm ad istam no studeas petre. Et si ptra hoc instat adducendo regu- las gramaticoz; dicat q; logicus h; aliu modu loquendi q; gramaticus: sicut p; in multis.

Contra quedam dicta arguit: & pmo s; descriptione ppõnis. naz aliqua est enuciatio pgrua & pfecta veri aut falsi signifi- cativa. que non est ppõ igitur. a; probat: & signo istaz ofo- nem. bu est ba. tuc p; q; est enuciatio pgrua q; no v; que incongruitas sit ibi. & si r pfecta: veri vel falsi significativa: q; p eam qescenter apphendi q; ista vox bu est ista vox ba. & hoc est vey vel falsuz igitur. Et q; ista no sit propõ pbat: q; si e ppõ: aut cathogorica: aut ypothetica: no ypo- thetica. vt p; nec et cathogorica. pbatur: q; qro qd subici- tur. & si d; q; li bu. vel igitur supponit maliter vel psonaliter non maliter nec simplr: q; ibi no ptur terius scde intentio- nis. nec li bu. p signuz aliqd maliter deterioratur: igitur & c. nec et supponit psonalr: q; no supponit pro aliquo signifi- cato distincto a se & a quocuzq; cõsili quod tñ oporteret si deberet psonaliter supponere sicut p; in alijs. vt hõ currit vel aial mouet. Et scdo arguit probado. q; no ois ppõ est enuciatio pgrua: q; in hac propõne for. currit. & moue- tur li mouet est propõ: & tñ no est enuciatio pgrua: q; no v; que pgruitas: non erit adiectivi cu suo substantivo nec nois cum vbo: nec sic de alijs. Et tertio arguit pbando q; ofo infinita est ppõ: q; ofo veruz est ppõ deum esse est vey igitur deuz e est propõ: s; deum esse est ofo infinita. igitur ofo infinita est propõ: pma pna p; eo q; e discursus in tertio pme figure. Et confirmat q; si deuz esse no e ppõ igitur deum esse no est vey nec falsum: & si sic stare aliquẽ dicere: deũ esse asinum no ddo vey nec falsuz. Et tertio pfirmat. q; ofo infinita sit vera vel falsa p Euclides & per ocs scriptores q; suas pclusiones ponit nudas ofones infi- nitas. Et quarto pfirmat ides est significatu pmaru illaz enuciationu deus e & deũ esse igitur. iste enuciationes puer- tuntur: s; li deus e est ppõ igitur. & li deum esse.

Ad ista argumeta rñdet ad primu substinendo: q; no est suppõ malis sine signo malr p- cedente: pcedo q; bu est ba no est propositio: & nego q; sit enuciatio pfecta. Et tunc ad argumetu; nego istaz pnam. ista ofo bu est ba est veri vel falsi qescenter significativa. igitur est enuciatio pfecta. sed o; addere in ante q; est prima- rie & adeqte sine noua impõne sic significativa. mo hoc est falsum in pposito: q; h; p istam ofonez apphendaat veruz vel falsum non tñ est eius significatu pmaruz & adequa- tum. vñ per ista ofonez apphendi q; ista vox bu e ista vox ba. vel q; li bu est li ba. s; hoc certe no est significatum adeqtu istius cu non corñdeat toti signo adeqte s; istius li bu est li ba: vbi totu significatu: toti propõni correspõdeat. Vñ per hanc ofonez impfecta hõ albus possum pcpere hoiem esse albus: Ex quo postmodu non sequitur q; illd sit pmarium & adeqtum significatu istius: q; non sibi adeqte corñdet: cu non corñdeat toto signo s; huc hõ est albus. Et aliter d; s; via in supponibus declarata q; hmoi ofo est propõ & no expedit addere signu maliter. Et ad sed; arg^m dico q; in ista for. currit & mouetur li mouetur e pro- põ: & est enuciatio pgrua: no obstate q; sibi no sit pgruitas adiectivi cu suo substantivo vel nois cuz verbo & sic de ali- is: sed sufficit q; ista subordinet in mēte vni propõni mēta- li in qua e hmoi pgruitas. vt ista for. mouet. Et ad 3^m ar-

gumentu nego istaz pnam ofo veruz est ppõ deum e est vey. ergo deum esse est ppõ: nec est syllogismus in tertio pme: q; id quod subicit in maiori non ptur in minori nec si- bi p simile: q; in maiori subicit li vey noialiter sumptuz & resoluie pp deteriorationez adiectivi noial & in minori ptur li vey aduerbialr sumptu vel modalr no p aliquid deter- minatu; sed deteriorans enuciatione infinitaz. Ad pcluden- dum ergo illaz deum esse est propõ d; sumi pro minori: deũ esse est aliquod vey qd est falsum: q; deuz esse no est ppõ. Unde li vey qñchq; per adiectivum nois deteriorat noialiter sumitur & est resolvable: & solimõ pro propõne vera supponit s; qñ non deterioratur per id. & deteriorat ofo- nem infinita supponit pro significato propõnis vere. Con- cedo ergo q; deuz esse est vey: & veruz est deuz esse: non tñ aliquod vey est deũ esse: nec deuz esse est aliqd veruz: nec iste sumi d; dicitur. nulluz vey est deuz esse. & veruz est deũ esse. Unde pcedit. q; ofo veruz & deũ esse differunt: & q; deũ esse differt ab oi vero vel ab aliquo vero: & q; deũ esse differt a vo. Ex quo no sequitur q; deũ esse non sit vey nec arguit ab exposita ad altera exponētis: q; li vero in ex- posita sumitur noialiter & resolutorie tenet: cum sit ablativ- ui casus & in pnte modaliter vel aduerbialr. Sed ex isto ante bene sequitur q; deũ esse non est aliqd vey. Et his p; q; non sequitur. ofo veruz & deum esse differunt. deuz esse est vey. igitur deuz esse & deũ esse differunt: nec sequitur: deũ esse & deũ esse non differunt & deũ esse est vey. igitur aliqd vey & deũ esse no differunt: s; deberet ita sumi in minori: deũ esse est aliqd vey quod sepe est negatu. Terutame bñ sequitur deũ esse est vey vel falsuz. & deũ esse e ofo infinita igitur ofo infinita e va vel falsa: pna e bona: s; mio: est ipolis: q; sicut dens non pt esse ofo infinita: ita nec deũ e q; deũ e est de?: s; bñ pcedo q; li deũ e e ofo infinita: no tñ li deuz esse est vey nec falsum cu non sit propõ. Et ad pfirmationem nego istam pnam: deũ esse non est. ista pro- põ. igitur deum esse no est vey nec falsum: s; bene sequitur q; deũ esse non est aliqd vey nec aliqd falsuz. Et vterius cu pcluditur: q; stat aliquẽ dicere deuz esse asinu non dicendo vey nec falsum: nego pnam: q; impole e aliquem dicere deũ esse asinu; sed bñ pole est aliquẽ dicere istaz ofonem deũ esse asinu; si tñ concludit q; stat aliquẽ dicere li deuz esse asinu non ddo vey nec falsuz pcedo pnam. Ad aliam pfirmationez dico. q; iste ofones infinita e euclidis vel alio- rum pspctuo; no sunt ppõnes nec vere nec false: nec itel- lectus assentit vel dissentit eisde: sed vni propõni metaliv- tellecte p ipsas ofones infinitas. Et ad vltima cõfirma- tionẽ qñ d; ides est significatu pmaru & adequatu illaz duaz deus est & deũ esse: & prima est propõ igitur & scda. negat pna: q; h; deũ esse sit significatu pmaruz vtrinq; per pnam tñ significat pfecte & qescenter & p reliqua no: Unde audies ista deus est immediate quietat: s; audies ista deũ esse cõtinne expectat vteriore deteriorationez quousq; p verbuz hant: ddo deuz esse est vey vel falsuz & c. Et his oibus p; istos falsum asserere ddo deũ esse e est propõ- nem: & no soluz deũ esse. vey etiaz: ofo ens mouens aliqd ad cõprehendendu vey vel falsum: ipsi. n. bñt cõter cõce- dere q; iste hõ sit opinans depto vno eozuz q; h; caput ca- thegoricu impole cui dicit totuz residuu a capite ex qui- bus cõponitur hõ ypotheticus qui e copulativa impolis pbatur & pono q; aliqs apphendaat p cap istius q; hõ est asinus & p totu residuu a capite q; nullus hõ est asinus: & p totuz hoiem illaz copulativa: & sic sequitur pclio. Et ite sequitur q; iste hõ sic opinas & sua opinio sunt d; dicitur & p- pns non bñ põt substinere opinionẽ illam cu sit d; dicitur istius probat pclusio: & pono q; aliqd pprehendaat per ho- minem sic opinantem q; homo est asinus & per opinionẽ suam q; nullus homo & sequitur conclusio.

De propositione cathogorica.
Post predicta sequitur propõnez in cathogorica & ypothetica diuidẽ: de ypothetica nihil ad p- sens explicare sed solimõ de cathogorica ipsi- us ponẽdo descriptione. Propõ ergo cathe- gorica est illa q; implicite vel explicite h; sub;

ptum & copulā p̄ncipalē ptes sui: vt hō est aīal. particule
hui⁹ descriptōis declarant. Df. n. p̄o ip̄licite: qz ad hoc q̄
ppō aliq̄ sit cathégorica nō o3 ipsaz h̄re explicite extrema
vel copulā: s3 sufficit q̄ ip̄licite. i. q̄ ista tal' s̄bordinet in mē
te vni mētali h̄nti h̄mōl extrema explicite siue copulā: sicut
p3 i ista si for. currit. vbi li ē est ppō & tñ non h3 explicite
extrema s3 ip̄licite: p̄ subordinatōne: qz subordinat in mē
te huic mētali for. ē ens i q̄ satis explicite apparēt extrema.
Et si allegat A2. p̄o p̄hyer. dicēs: q̄ noīa & vba cū silia
sunt: s̄ sine ppōne vel diuisione itellectui: vt hō vel albus
qñ vō addit aliqd. neq3. n. adhuc vey vel s̄m ē df q̄ no/
mē: vbnz ē ppō: vt si for. currit ē. q̄s est al' rōnale: homo:
tā li est q̄ li hō ē ppō: nec p̄ dīctā ē A2. s3 itelligit de noīe
& vbo ip̄licite & explicite tali: q̄r nō est i p̄posito: hoc idēz
app3 de ppōne q̄ nō soluz extremis caret imo & coplā p̄n
cipali: sic dōo oīs hō est al' & e3. certū ē q̄ li e3 est ppō
cathégorica: & tñ nō h3 explicite extrema nec copulā: imo
nō h3 simplr. vñ nō seq̄: li e3 h3 ip̄licite sub3 p̄tuz & co
pulā. Igit̄ li e3 h3 sub3 p̄tum & copulā: qz i ante distrahit.
illud vbi h3 a sua p̄marie significatōe rōe hui⁹ teri ip̄lici
te distrahētis: sic in ista hō ē motu' illd vbnz ē: & nō sic di
strahit in p̄nte: p̄ carētiam cuiuscūq3 ip̄m distrahētis. vñ
cū d̄r li e3 h3 extrema vel copulā d3 itelligi q̄ explicite
h3 illa: s3 cū d̄r li e3 h3 ip̄licite extrema vel copulā denota
tur q̄ in li e3 itelligit sub3 p̄tum & coplā: vel q̄ li e3 sub
ordinat in mēte vni mētali h̄nti extrema & copulā: mō sic
nō seq̄tur i li e3 itelligit extrema & coplā. ergo h3 extre
ma & copulā. ita nō seq̄ li e3 ip̄licite h3 extrema vel copu
laz igit̄ h3 illa: p̄ cāz sup̄ius dcāz. Df vltio p̄ncipales
ptes sui. ad denotādūz q̄ nō seq̄: tal' ppō h3 subm p̄tum
& copulāz igit̄ est cathégorica: sic p3 de ista for. est hō & tu
es asin⁹: q̄ h3 duo suba & duo p̄ta & duas coplās & p̄ p̄ns
s3 & p̄tuz & copulā: & tñ nō est cathégorica s3 ypothetica:
qz talia extrema vel copule n̄ s̄ ptes p̄ncipales isti⁹ s3 p̄cise
iste due cathégorice i ea existentes: cū nota copulationis.
Et nō seq̄ tal' ppō h3 solūmō vnicū sub3 vnicū p̄tuz
& vnicā copulā igit̄ ē cathégorica: h. n. ē h̄mōl. Oīs hō est
aīal & e3. & tñ nō est cathégorica: s3 ypothetica. vt p3: sed
h̄n seq̄ tal' ppō h3 sub3 p̄tuz & copulā p̄ncipales ptes sui
igit̄ est cathégorica: tenēdo p̄tinue li sui i masculio vel feio
genē relatiue ad li ppō cathégorica qz vbi tenere i neut̄
genē substitūato posset h̄n p̄cedi q̄ aliq̄ ppō ypothetica
h3 sub3 p̄tuz & copulā p̄ncipales ptes sui. i. rei sue v3 p̄me
vlt' cathē. vbi grā. tu es hō & tu es al' hec coplatina. h3
sub3 p̄tum & copulā nō p̄ncipales ptes sui. i. ip̄i coplatiue
s3 p̄ncipales ptes sui. i. rei sue v3 p̄ aut 2' cathē: qz q̄s ē
res isti⁹ coplatiue cū sint ptes isti⁹ sūmendo large istū ter
minū res. Et ista seq̄ ista p̄cedo q̄ aliqd ē tui qd nō ē tu
n3 p̄bat. & pono q̄ tu hēas vñū sūū q̄ sit tu. & iste sūus
hēat vñū asinū q̄ nō sit tu. tūc p3 q̄ ille asinus ē tui qz ē rei
tue v3 sūi tui. & tñ iste asin⁹ nō ē tuis p̄ casuz: vbi tñ li tui n̄
sūmeret sic i neutro genē substitūato s3 i masculio n̄ posset
p̄o vificari. Et seq̄ q̄ oīs asinus tui currit: & tñ nō oīs
asin⁹ tuis currit. p̄bat. & pono q̄ nullus tu⁹ asinus currit
& q̄ qz asin⁹ sūi tui currit q̄ asin⁹ nō sit tu. Tūc p3 q̄ nul
lus asin⁹ tuis currit p̄ casuz: & tñ oīs asin⁹ tui currit. qz oīs
asin⁹ sūi tui currit. Et s̄llr e3 seq̄. q̄ oīs asin⁹ tuis currit
p3: supposito q̄ oīs asinus tu⁹ currit: & nullus asinus sūi
tui currit: & sic de multis alijs que sequunt̄ tenendo li tui in
neutro genere substantiāto &c.

Contra diuisionē ppōnis arguit̄ p̄bādo q̄ aliq̄ ē
ppō q̄ nec ē cathégorica nec ypothetica.
& pono q̄ tu icipias p̄ferre illā ppōne vlt' ptes ei⁹ hō ē al'
q̄ sit. a. s̄llr q̄ iā n̄ h̄ p̄feras isti⁹ s3 imēdiate post hoc p̄fe
res aliqd isti⁹: & sic p̄tinuabis quousq3 erit totalr plata: s̄
posito arguit̄ sic a ppō imēdiate post hoc erit cathégorica
vlt' ypothetica. ergo &c. p̄a pars asitis: p̄batur: q̄ cito erit
aliq̄ ps. a ppōnis tā cito erit a. ppō: s3 imēdiate post hoc
erit aliq̄ ps. a. ppōis igit̄ imēdiate post hoc erit a. p̄pō:
p̄na p3 cū mōi & maior: s̄llr: qz i successiuis q̄ncūq3 ps ē
& totū ē. vt posset de tpe exēplīcari: s3 q̄ a ppō non imē
diate post hoc erit cathégorica vlt' ypothetica. p̄bat: q̄ nō

ypoethetica p3: & q̄ nō cathégorica arguit̄ sic: nō p̄ns erit
cathégorica q̄ hēbit sub3 p̄tum & copulā ip̄licite vlt' expli
cite s3 imēdiate post hoc nō hēbit sub3 p̄dicatū & copulāz
aliquo istoꝝ mōꝝ: qz p̄ prius s3 q̄ p̄tuz & copulā. igit̄ &c.
Secōdo arguit̄ sic. oīs hō est al' tu es hō igit̄ tu es al': ista
p̄na ē bona. ḡo asis ē ppō: s3 si cathégorica nec ypothetica
igit̄ &c. q̄ nō cathégorica p3: qz h3 duas cathégoricas p̄n
cipales ptes sui: nec ypothetica: qz nō p̄iungunt cathēgo
rice iste p̄ aliquam notam coplationis. vt p3 igit̄. Ter
tio arguit̄ sic hō currit & nō currit ē ppō. & tñ nō ē cathē
gorica nec ypothetica. igit̄ &c. Qz nō sit cathégorica: p3: qz
in ea p̄iungunt due cathē p̄ncipales ptes sui: nec ē ypo
thetica: qz si ēēt ypothetica nō vlt' q̄ ēēt nisi coplatina mō
hoc ē s̄llm: qz tūc ēēt vā qd ē s̄llm: eo q̄ ambe ptes s̄ vey
v3 hō currit & altera s̄llr: nō currit: qz subordinat huic i mē
te hō nō est currēs: q̄ est vera.

Ad ista arguit̄ r̄r ad p̄m p̄cedo q̄ oīs ppō aut
est cathégorica aut est ypothetica: & tūc
ad iprobationēz admitto casuz & dico q̄ sic a. nō imēdiate
post hoc erit cathégorica nec ypothetica: ita nec imēdiate
post hoc erit ppō: & tūc ad ar̄m q̄ cito erit aliq̄ ei⁹ ps tā cī
to illa erit: nego: & tūc ad ar̄m: q̄ncūq3 in successiuis ps ē &
totū s̄llr: ē: df p̄cedēdo: s3 nego q̄ i successiuis q̄ncūq3 pars
erit: & totū erit. Tñ imēdiate post hoc erit aliq̄ ps isti⁹ hō
future & tñ nō imēdiate post hoc erit hec hora futura: s3 i
tota hora erit tota hora: & i pte hore ps hore. Terūtiū h̄n
p̄cedo q̄ imēdiate post hō erit ita q̄ hora ē & ēt imēdiate
p̄ hoc erit ita q̄ ista ppō ē: s3 p̄ p̄ns erit s3 q̄ p̄tum vel
copula: qz h̄ erit explicite & n̄ ip̄licite: qz imēdiate post hoc
erit ita q̄ a ppō s̄bordinat in mēte vni mētali in q̄ nō est p̄
p̄ns s3 q̄ p̄tuz cū aīa p̄ponit vlt' dicit in istāti imo anq̄ a
ppō icipiat p̄ferri 2^m se vlt' p̄t ei⁹ iā est mētalis p̄ducta in
aīa cui a. imēdiate subordinat. Ad 2^m p̄cedo q̄ asis illi⁹
sylogismi ē ppō: & ē p̄pō ypothetica coplatina & n̄ seq̄tur
ibi. n. ē nota copulationis igit̄ ista n̄ ē coplatina: vñ aliq̄ est
coplatina q̄ nō solū nō h3 notam coplationis imo & cathē
goricis partibus p̄ncipalib⁹ caret: sic dōo: for. currit. & mo
uet: & ēt e3. Tūc li e3 ē ppō ypothetica coplatina: quia
s̄bordinat i mēte huic mētali for. ē mot⁹ & idē for. ē currēs
& tñ nō h3 ptes p̄ncipales. S̄llr si hō currit risibile currit:
& e3: li e3 est ypothetica p̄ditional: qz subordinat in mēte
huic si risibile currit hō currit: & tñ li e3 vt p3 caret p̄ibus
p̄ncipalib⁹. nō ḡo ē incōueniēs q̄ li oīs hō currit tu es hō
sit ppō. & tñ nō hēat notā coplationis: qz h3 nō hēat explicite
h3 tñ ip̄licite p̄ subordinatōne imēdiate huic. s. oīs hō ē cur
rēs & tu es hō & hoc sufficit ad hō q̄ sit coplatina. Tñ sic
ad cathégoricā nō requir̄ subm p̄tuz aut copulā. vt dcm ē
ita nec ad ypotheticā requir̄ cathégorica aliq̄ aut nō p̄iun
ctionis s3 sufficit q̄ in cathégorica sint implicite cathégorice
due cū nota p̄iunctōis q̄re &c. Ad 3^m dico: q̄ ista hō cur
rit & nō currit ē coplatina s̄llr: & 2^a ps ē li nō currit que non
subordinat in mēte huic hō nō currit: s3 huic idē hō q̄ currit
nō ē currēs: vlt' nō def cui s̄bordinat in mēte quousq3 facta
sit resolutio resp̄cū hui⁹ teri hō: dōo hoc currit & nō currit
& hoc ē hō ḡo hō currit & nō currit. Et tūc dicat q̄ subor
dinat in mēte huic mētali hoc nō currit & p̄ p̄ns poterit in
mēte vlt' imēdiate videri istā coplatinā ip̄licare p̄dictōez.
S3 forte p̄ hoc arguit̄ dōo q̄ ex his seq̄ istā eē cathē
goricā hō currit & nō currit q̄ negatū: & p̄na p3 eo q̄ est
cathégorice p̄babilis p̄ modum resolutionis. Ad illud
df q̄ nō est incōueniēs ypotheticā aliquā cathégorice p̄ba
ri dūmō p̄lungat̄ cathégorice qz vna ē depēdēter vera
vlt' s̄llr sic est i p̄posito hō currit & nō currit. vbi vītas vel
falsitas 2^a p̄tis a p̄a pte inscrip̄t depēdētiaz regulare: eo q̄
p̄ se ip̄az seorsuz vñz vlt' s̄llm p̄marie significare nō posset:
s̄ hac mā plen⁹ dicebat i p̄a pte i tractatu d̄ rlatiō q̄re &c.

Amplius s̄ sup̄ius dcā arguit̄ p̄bādo q̄ i hac
ppōne oīs hō ē al' & e3. nō est
ppō: qz si nō: sit ergo a ppō: & tūc arguit̄ sic. a. ē ppō vel
igit̄ in mēte: in voce vel in scripto: non i mēte: qz nō h3 ex
trema explicite: nec i voce: qz si. a. ppō est in voce vlt' igit̄
in voce q̄ est a. vel q̄ ē ps a. aut que nec ē a. nec ps a. nō in

voce q̄ est a. q̄: nihil est in seipso nec i voce q̄ est pars a. q̄: nihil e in pte sui ipsius: nec et i voce q̄ no est a. nec ps a. q̄: eēt extra se ip̄s: et p idē p̄t p̄bari q̄ a no est i scripto q̄: anti scripto q̄ d̄ a. anti i scripto q̄ no d̄ a. **S**ecūdo arguit sic. a e ppō ant igif idicativa: impatiua: optatiua: vel subiectiua nullus istoz mōz. eo q̄ ibi no est copula idicativa impatiui optatiui et sic de alijs. **T**ertio arguit sic qm̄ sequitur ex d̄cis q̄ aliqs sylls e optim⁹ et tñ maior: extremitas no p̄tur de miori in p̄lone nec e q̄ d̄ e falsuz: q̄ tūc no regrerent tres teri ad p̄pōnez sylli q̄ d̄ tñ ab oib⁹ negat: et p̄na p̄z sic arguēdo: ois hō est tu es hō igif tu es: vbi p̄o est de 2° ad facente non habens p̄tum quare et.

Ad primū r̄ideo p̄cedēdo q̄ a e ppō metal: vocal: v̄ scripta: nūq̄ tñ p̄cedo q̄ a sit i voce vel i scripto. imo nulla ppō m̄di e in voce nec in scripto nisi sit ps vocis vel scripti. **U**ñ hec ppō. ois hō e al. plata vel scripta no e in voce nec i scripto nisi sit ps alterius: d̄do: necio ois hō e al: mō si ois hō est al est in voce v̄ i scripto cū sit ps isti⁹ necio ois hō e al: s̄ vbi no eēt scripta vel plata aliq̄ ppō nisi ista vel ps isti⁹. ois hō est al: d̄ceret q̄ ista nec e in voce nec in scripto: s̄ vbi ista: hō est al: cū sit ps akeri⁹: nec d̄z d̄ci q̄ ista e in scripto posito q̄ scribat in vna carta: q̄ ista carta no e scripta cuz nūq̄ scribat: s̄ ista carta e aliqd in quo e aliq̄ scriptura vel aliqd scriptū: p̄batio. n. vel terius s̄ scripti et no carte: vel q̄cūq̄ alia ab h̄ijs distincta. **E**x h̄ijs tñ nūq̄ poterit p̄sci q̄na. ppō sit metalis vocal scripta. **A**d 2m̄ dico q̄ a ppō e indicatiua no obstat q̄ careat extremis v̄ copula idicadi q̄: s̄ si habeat explicite h̄z tñ implicite et hoc sufficit. **L**ōstr̄ e d̄d̄z in alijs mōis. vñ in ista: legat petr⁹ et e p̄o li e p̄o e n̄ficiatio impatiua et subordinat in mēte huic metal: legēs sit petr⁹. **S**ilr̄ i ista v̄tinā legerē et e p̄. li e p̄o optatiua: et subordinat huic v̄tinā legēs eē ego vel huic cuplēs q̄ legerē suz ego: et sic de alijs mō suo. **A**d 3m̄ p̄cedo p̄lone. vñ ad bonuz sylogismū non requir̄ maior: extremitas nec regrun̄ tres teri explicite: s̄ sufficit q̄ implicite. **I**ste. n. syllus ois hō e. tu es hō ḡ tu es: h̄z implicite oēs p̄ditioēs boni sylli. eo q̄ subordinat in mēte huic metal: ois hō e ens. tu es hō igif tu es ens. in quo syllō s̄ tres teri et maior: extremitas p̄tur d̄ miori in p̄lone. **A**d ulta circa syllm̄ forēt d̄ba q̄ oia dimitto quousq̄ ad p̄p̄iū deuenero capm̄. **J**uxta p̄dicta sequunt̄ q̄daz d̄iones p̄ntes ppōnez cathegoricā. **P**rima e q̄ ppō cathegoricaz q̄dā s̄ de subo ampliatō et p̄to ampliativo vt hō e mor⁹: an̄p̄s e futur⁹: q̄daz q̄ nec de subo ampliatō nec de p̄to ampliativo vt hō e al: q̄daz de subo ampliatō et no p̄to ampliativo: vt chy⁹ itelligit q̄: no h̄z p̄tuz q̄dā d̄ extremo ampliativo et n̄ s̄bo nec p̄to. vt iste teri⁹ hō si gnificat hoiez li hoiez e extremū isti⁹ vbi significat et apliat no tñ e subz nec p̄tum. **S**ecūda diuisio ppōm̄ cathegoricā r̄si de subis apliativis q̄daz s̄ de p̄nti. vt chy⁹ e intelligibil vel adā e p̄terit⁹ q̄dā de p̄to vt hō s̄uit vel monebat: q̄dā de futuro vt hō currit v̄ gnābil. **T**ertia d̄io ppōm̄ cathegoricaz q̄daz s̄ de extremis incōplexis. vt hō vel asin⁹ est hō vel asin⁹. q̄dā de extremo p̄plexo: et no extremis. vt hō vel asin⁹ e: q̄dā nec de extremis nec d̄ extremo vt li e p̄o. **I**n hac ppōne ois hō e al et e p̄o et et li e in hac p̄ditio nali si for. erit: est. **Q**uarta d̄io ppōm̄ cathegoricaz d̄ extremis p̄plexis q̄dā s̄ sine iterpōne aduerbij vel p̄ficiōis q̄dā cuz iterpōne eiusdē. **E**t illaz que s̄ sine iterpōne. **Q**uedā s̄ de extremis p̄plexis et adiectiua et substantiua. vt hō albus currit: et for. niger disputat. q̄daz ex recto et obliquo vt fill⁹ for. currit. et h̄ alq̄n̄ recto p̄cedēte obliquo: vt asin⁹ hois currit. vel obliquo p̄cedēte rectū vt alicui⁹ p̄s̄ctiōnis altera ps e v̄a. **I**te ppōm̄ de extremis p̄plexis: cū iterpōne aduerbij v̄ p̄ficiōis. q̄daz s̄ de extremo disūctiua. vt for. vel asin⁹ currit: q̄daz s̄t de extremo coplato. vt duo et 3 s̄ q̄ncz. q̄dā de p̄dictiōato extremo. vt oē al si e r̄ndit̄ile e asinus. q̄dā de locali extrēo: vt ubi tu curris. tu disputas. q̄daz de t̄pali. vt nullū al d̄ū do: mit v̄igilat. q̄daz de cōli. vt q̄: tu es hō tu es animal.

Alcuna diuisio e q̄ ppōm̄ cathegoricaz q̄dā s̄t de 2° adiacēte q̄daz de 3°. q̄dā nec de 2°

nec de tertio. **P**ropō cathegoricā de sc̄bo adiacēte e illa q̄ solūmō h̄z s̄bz et copulā p̄ncipales ptes sui. vt tu es. **P**ro pō cathegoricā de 3° adiacēte e illa q̄ h̄z subz p̄tuz et copulam p̄ncipales ptes sui. vt hō e al. ppō cathegoricā que n̄ est nec de 2° nec de tertio adiacētib⁹ e illa cathegoricā q̄ caret subo et p̄to et copula vt suztes: est. sic li e in illa ppōe. ois hō est al et e p̄o: et ista for. currit. nec e de sc̄bo nec d̄ tertio. cū careat v̄bo substantiua. no obstat q̄ h̄eat v̄bū p̄ncipale. **E**x h̄ijs p̄z q̄ h̄z multe ppōnes vocales. vel scrip̄te de 2° vel 3° adiacēte repiant nūq̄ tñ possēt inueniri p̄ pō metalis q̄ no eēt de tertio adiacēte vel sine tertio adiacēte. q̄: nūq̄ p̄t p̄ponere nec d̄idere nisi p̄ponat vel d̄ividat subz cū p̄to mediante actu affirmadi v̄ negadi. d̄f. n. i p̄o p̄hyer. q̄ hoc v̄bū est significat quādā p̄pōnez quā sine extremis no est itelligē et. oppo^m tñ isti⁹ in voce vel in scrip̄to cōit̄ regit. **I**te seq̄ q̄ nūq̄ in mēte a tertio adiacēte ad 2m̄ adiacēs v̄z ar^m. cū in mēte no poss̄z p̄cludi propō de sc̄bo adiacēte. s̄ i voce vel i scripto sepe v̄z ar^m. v̄z affirmatiue sine terio distrahēte vel ampliatiua et sincathegorematice distributiua p̄cedēte copulā. et ico. n. affir^c. q̄: negatiue no v̄z. **U**ñ no seq̄. nullus hō e asin⁹. igif nullus hō e. et sine terio distrahēte vel ampliāte. q̄: no seq̄ an̄p̄s e futurus igif an̄p̄s e. adā e mor⁹: igif adā e. **U**ltio d̄f sine sincathegorematice distributiua. q̄: si seq̄ tñ hō e hō igif tñ hō est. et si seq̄ ois hō p̄ter for. e currit igif ois hō p̄ter for. e. **I**n q̄l̄z. n. istaz p̄naz p̄z asis in actu vel i casu esse v̄z sine p̄nte. vbi tñ no argueret aliquo istoz mōz satis eēt p̄na bona. seq̄. n. h̄z tu es hō igif tu es: s̄ arguendo a sc̄bo adiacēte ad tertiu sp̄ e p̄na bona. vñ h̄z seq̄. tu es igif tur tu es ens. nullus hō e igif nullus hō e ens. tñ hō e igif tur tñ hō est ens. et sic de alijs. **S**z forte qs argueret q̄ h̄ d̄do q̄ no seq̄ dom⁹ est igif dom⁹ e ens. q̄: asis e v̄z et p̄ns s̄m. q̄: si dom⁹ e ens. tūc suba vel accēs q̄ d̄ falsū. **S**ilr̄ nūerus binari⁹ duoz hoīuz e et tñ no est ens. cuz no sit aliqd. nec vñ imo duo. et ppō est et no est ens. q̄: no e aliqd s̄z plura. **A**d istd̄ r̄ides cuz arguit dom⁹ est igif. dom⁹ est ens. dubitādo p̄naz nūqd li ens teneat p̄ncipialit̄er vel noialit̄er si p̄ncipialit̄er p̄cedo p̄naz et p̄ns. q̄: si significat nisi q̄ dom⁹ e exis. et tūc h̄z ista p̄na dom⁹ e ens igif domus e suba vel accēs: q̄: ens p̄ncipialit̄er sūptū no h̄z d̄uidi in subaz et accēs. **S**i at li ens noialit̄er sumit. **Q**uero v̄z: large vel stricte. **S**i large p̄cedo itez p̄naz et p̄ns. ex quo ad huc no seq̄ q̄ dom⁹ sit suba vel accēs. nec sic didit̄ li ens large sumptū. **S**i v̄o stricte sumat. nego p̄naz et p̄ns: nec sic d̄z inferri ppō de tertio adiacēte. s̄ solūmō sumendo li ens p̄ncipialit̄er vel noialit̄er large. **S**tricte v̄o d̄z inferri li ens i singulari vel plali n̄sero d̄do igif dom⁹ est ens vel entia. **E**andē distinctionē facto de isto terio aliqd q̄ p̄t sumi large vel stricte. large p̄cedēduz e q̄ dom⁹ est aliqd ex quo si seq̄ q̄ dom⁹ sit suba vel accēs: s̄ sufficit q̄ sit sube vel accētia: s̄ stricte sumendo deberet eadē ppō negari q̄: tūc h̄z seq̄ q̄ dom⁹ e suba vel accēs: **E**odē mō e d̄d̄z de alijs teris trāscendētib⁹: vñ: res. p hoc p̄t r̄ideri ad aliū cū d̄f nūerus duoz hoīuz e et no est ens. dico q̄ imo sumēdo li ens p̄ncipialit̄er vel noialit̄er large. et sic et p̄ceditur q̄ ppō est aliqd et vñ large sumēdo terinz trāscendētez. et vbi alias negatū fuerit ppōnem esse aliquid hoc solū factuz est tenendo li aliquid proprie et stricte. quare et.

Secūda d̄io p̄ncipal̄ est ista q̄ ppōm̄ cathegoricaz q̄dā e affir^a q̄dā negatiua. ppō affir^a est illa in q̄ v̄bū p̄ncipale vel copula implicite vel explicite affirmat. vt hō e aial. et notāter dico implicite vel explicite q̄: ad affirmationez alicui⁹ cathegoricē no requir̄ v̄bū affirmari sic p̄z in ista tu es al et e cōuerso. li e cōuerso. e ppō affir^a. et tñ nec v̄buz p̄ncipale nec copula p̄ncipal̄ affirmat. cū nulluz illoz in ista ppōne repiat. **T**erū tñ ista ppō e affir^a. s̄ q̄: copula p̄ncipal̄ implicite affirmat. eo q̄ subordinat vñ metalī in mēte in q̄ copula p̄ncipal̄ affirmat. vt aliqd al est tu. **P**ropō negatiua e illa in q̄ v̄bū p̄ncipale vel copla implicite vel explicite negat p̄ negationē ex̄ntez aliqd illi⁹ p̄pōnis. vel ip̄a copula e actus negadi. vt hō no est asinus.

Dico hic et ipse: pp quasda ppones negativas in qbus nec vbi principale nec copula negat: sicut i ista nullu al e la pis r e^o li e^o: est propo categorica negativa. r tñ nihil negat s3 sufficit qd ipse copula principal negat p subordi natione. Subordinat. n. huc negative nullus lapis e aial in q copula principal negat. Et de et vbu3 principale vel copula: qd si negat vbum ipeditum vel scdaru r no pnci pale sine explicitu sine implicitu no pp hoc pp negatiue vo cari deberet sic p3 in ista sor. q no currit mouet: q affirm^o est r no negatiua: s3 hec e negatiua sor. q currit no mouet: r b s3r sor. q si currit no mouet. Et si dñ ibi snt due negatio nes pcedetes pncipale vbi igit ista e affirm^o vlt salt equalis affirmatiue: negat pna: qd iste negatiues no cadit sup ver bu pncipale s3 sola scda vniformit nec tenet. q: p^a tñtur cathe^o. scda vo finca^o. vñ nego cathe^o tenet qñ aliquid negas vbi pncipale iplicite vel explicite subseqtur vlt eidē restrictiue pponit. Exēplū pmi vt tu es no hō vel sor. mo net q no currit. Exēplū secūdi. vt aliquid no hō currit. Sor. q si legit disputat. Vñ restrictiue sumit qñcūq; inf ptes ex tremi ponit: vt exēplificatū e vel qñ mediat iter adiectiuū r substantiuū. vt aliq; no hō currit vel hō no albus currit. Tenet aut finca^o qñcūq; vbu3 vel copulā pncipalem iplicite vlt explicite negat: r hoc ptingit qñcūq; aliqd negas toti ppōni pponit vel copule: absq; restrictiōe supi^o dca: vt nullus hō est asin^o: hō no currit. hō no al: s3 nego pona tur iter li hō r li al. no tñ restrictiue ponit: q: mōis pdcis no aliq; collocat. est. n. pñr dñ de negatione sic de sig^o vlt affirm^o qd cathe^o sumit qñ copulā vbalē nec implicitē nec explicitē deteriat: r hoc ptingit qñcūq; a pte pti ponit vel copule pponit restrictiue. vt tu es ois hō: vel videns ois hoiem e al: r s3 sic cathe^o sumit non tñ pp hoc seqtur qñ beat ita bñ exponi sic qñ finca^o sumit. vt tu es ois hō. tu es hō r nihil e hō qñ tu sis illud: voco. n. signuz cathe^o sumi qñ in copulā pncipale nullo mō cadet pt. r hoc ptingit modis dca. Signū vlt affirmatiuū finca^o sumi tur: qñ copulā vbalē iplicite vel explicitē deteriat: r hoc euenit qñ simplr pcedit vel copule pponit sine restrictiōe vt ois hō currit: vel sic ois hō ois hō est: aut tu oē aial es: vbi taz pmiū qd scd3 signū finca^o sumit. Eodē mō e dñm de signo vlt negatiuo: nullus: nulla: nulluz: de terio negati uo pgnate q non e terius categoric^o nec fincathego rematicus. vt nihil. r dnegatiōe trāscendēte nō. Ex qbus seqt q frustra ponit dño illa ne^o aut tñ infinite aut negati ue. Qñcūq; infinite tenet: r negatiue. s3r: vt hic e nō hō nā li hō stat ibi distributiue: q: ptingit descendere r no affir mare: q: non p signū affirmatiuū igit negatiue. Seqt. n. b e non hō sor. e hō igit b e non sor. arguit. n. a superiori di stributo negatiue ad suum inferius: vnde a superiori distri buto affirm^o ad suum inferius p accis seu ptingēter vel pting gens non v3 arguitū sine medio. r tñ bñ seqt sine medio hoc e non hō igit hoc e non iste hō. igit li hō stat distribu tiue negatiue rē. pcedo tñ q qñcūq; ne^o infinite tenet ca^o sumit r ecouerso. Et pcedo q i eadē ppōe nego tñr categoric^o infinite r fincathegorematic^o. si tñ respēu eiusdē. vt sor. q non currit mouet tñr rōe total ppōis ca^o r infinite i ordie at ad ppōez subī fincathegorematic^o teneri p bibet rē. r vbi alias loquutus sum penes distinctionē reci proca b erat sim opinione cōez expectās deteriorationē vita tis i hoc caplo. Datet et ex dca q b ppō nō hō currit si pōt eē affirm^o: q: nego si pōt teneri infinite nec categoric^o. cū toti enūciatōi pponit s3 solū fincathegorematic^o sumit: nō. n. vñ qre ista ne^o. non: q e ne^o trāscendēs supra oēs al3 negationes plus posset idefinite teneri in ista nō hō currit qñ in ista nullus dñ e ista ne^o nullus: s3 li nullus i ista nō pōt infinite teneri igit nec li nō in alia: pna p3 cū maiori r mior pbat: q: si li nullus possz indefinite teneri ibidē tūc hec p pō eēt dubitāda nullus dñ e: distinguēdo de li nullus vtz categoric^o vel fincathegorematic^o tñr: r p pñs hset dubitari ista eē dñcto^o dñ e r nullus dñ e: q: pñt sil eē ve re. hec. n. est vā dñ est. s3 alterā pbo v3 nullus dñ e: tenen do li nullus infinite q: tu es r tu es nullus dñ. imo seqt: q deberet dubitari tal pna tu es igit nullus dñ est q: ex tibi

dubio pñs est necin3 pvertibile cū3 ista aliqd nullus dñ e. Et si si li q3 i ista: q3 hō currit si pōt categoric^o tene ri igit nec li nullus in ista: nullus dñ e: asis p3 q: dato oppo sito seqrent incōueniētia pōra r infinita alia q non si in vsu imo ab oibus falsa reputari deberent. Et si arguit sic: b currit r hoc est nō hō igit non hō currit: negat pna: q: li: nō: i ante tñr categoric^o r in pñte fincathegorematic^o s3 bene seqtur qd aliquid non hō currit. Et si dñ q ma ior extremitas non pñtur de minori extremitate in cōclōne nec de sibi pñli. dico q vex est: nec hoc requit: sed sufficit q maior extremitas pñdicere de minori extremitate vel cō fili in pclōne: cū3 appōne teri trāscendentis: sic in pposito factū est. Et per hoc p3 q ista pna non v3: aliqd non hō currit. igit non hō currit: q: li non in ante tenetur infinite r categoric^o i pñte ideo fincathegorematic^o: nec e^o: seq tur non hō currit igit aliqd non hō currit: q: ex negatiua si seqtur affirm^o: nec seqtur tñ non ois hō est al igitur non ois hō est al: asis est vex r pñs s3m: nec seqt. oē non hō e aliqd a sor. igit non hō e aliqd a sorte. q: itex asis est vex r pñs falsuz. cū ipm pñtatur cū3 ista nihil q e hō est aliqd a sorte qd e falsuz. Et si dñ in qñlibz istaz pñaz pñdit placens anis vlt pñle igit pna bona. dico q nō pñdit placēs nec pñle pñcenti alicui istaz anis: q: in quoz istoz anis te netur li nō infinite pp ea q dca si r in pñte tenet pure fin categoric^o: s3 ex p^o ante seqt qd aliqd nō ois hō e al et ex scdo seqt qd aliqd non hō e aliqd a sor. nec ex illis anis^o dñ inferri aliqd placēs simplr vel pñle: s3 sufficit qd secū cō uertibile aut illi pñle p appōnem teri trāscendentis vt dcm est. Ex his p3 quālibz haz so: e pcedendam cū pponit sine distinctiōe nō hō est terius vñficabil^o de oi hoie. nemo est cōe pñdicabile de oi hoie. non hō e terius pvertibil^o cū3 isto terio hō eo q in qñlibz istaz negatiō mere fincathego rematic^o tenet: p^o. n. pñtis cū ista nihil qd e hō e terius vñficabilis de oi hoie scda pñtis cū ista nullus hō e cōe pñdicabile de oi hoie: tertia cū ista nihil qd est hō e terius pvertibilis cū isto terio hō. mō p3 q q3 istaz est vā r pce denda qñcūq; pponit. Et si arguit sic. non hō e terius pvertibil^o cum isto terio hō. ergo iste terius hō est pverti bilis cū isto terio nō hō. negat pna q: ex negatiua q e asis non seqt affirm^o ista: sic nec seqt non hō currit igit currit e non hō. Et nota qd supius dixi negationē finca^o tenere qñcūq; aliqd negas toti ppōni pponit: q: si nihil negaret non fincathegorematic^o tenet: sic hic: nō nullus hō currit: vbi nihil istius negat: mō certū est qd li non nec categoric^o matic^o nec fincathegorematic^o tenet: sic dōo non hō non currit neutra istaz negationū sumit idefinite vlt negatiue: q: p eas nihil negat: sic p3 in mēali cui ista subordinat: v3 ois hō currit: nec seqt talis terius seqt imediate vnica ne gationē igit negat p ipsaz. q: iste terius hō seqt immedia te negationē r tñ non negat: s3 o3 addere in ante q ista ne gatio nō ipedit: mō in ista ppōne s3 due negatiōes quaz qñlibz alterā ipedit iō iste terius hō non negat s3 affirmat: non p aliquā istaz duaz negationū s3 p ambas sil equalen tes huc signo ois. Et p3 ergo q nego nunq; infinite nec mē negatiue categoric^o nec fincathegorematic^o te net nisi aliqd neget sicut hic nō nullus hō currit s3 i ista te net fincathegorematic^o. nullus hō currit. q: ibidē aliquid negas totā ppōnem pcedit: r in ista aliqd non hō currit li non infinite vel categoric^o tenet: q: aliqd negas po nit inter ptes subī: sic ergo vñ q sic ista dñctio nō est bona ois nego aut infinite aut mē negatiue eēt: sic nec ista: nega tio ois categoric^o aut fincathegorematic^o sumit: q: aliq; est negatio vt dictū est q nullo istoz modo tenet: s3 bñ b est bona dño ois ne^o negas aut categoric^o aut fincathegorematic^o tenet r hoc e vex: qre rē. Ulteri^o nota qre in descriptiōe categoric^o negatiua adduxi istam pñctulaz p negationē exite3 aliqd illius propōnis: q: aliq; est ppō affirm^o. r tñ vbi pncipale negat: pbat: r capio istā ppositionē nullus hō e asinus. Tñc p3 q ista hō est asin^o q est p3 ei^o est affirm^o. r tñ vbi pncipale negat. Quia vbi pncipale illi^o vltis negat: s3 idē est vbi pncipale illius vltis r illi^o indefinite igit istius idefinite vbu3 pncipale negat.

Ex quo p3 ista pñaz non valere: pñaz istius hō est asin⁹ vere negat a subo igit ista ē va: pñis falsus est vt p3 ⁊ añs pbo: pñaz istius nullus hō ē asinus vere negat a subo: qz est negatiua va s3 idē est subm ⁊ pñum istius ⁊ alterius: hō est asinus igit ⁊ istius pñum ve negat a subo. Sed hec pñā bñ v3 istius pñōnis vñbz pñcipale negat ⁊ b p negationē exi/ stentē aliquid illi⁹ igit ista pñō ē negatiua: mō sic nō est in pposito: qz istius hō ē asinus copula negat nō p negationē que sit ps eius s3 alteri⁹: v3 istius: nullus hō est asin⁹: q re cte negatiua est: Et b silr hō nō est asin⁹. silr ē seqt: illius pñōnis pñum ve negat a subo p negationē q est ps ei⁹ igit ista pñō est va: s3 laz in pposito ibi pñaz negat vere a subo nō p negationē exi⁹tez aliqd illi⁹ s3 alterius: v3 nullus hō est asin⁹. Itē seqt ex hīs q nullus posset pferre istam negatiuā verā ⁊ neciaz: nullus hō est asin⁹ nisi pferat istaz asin⁹ falsaz ⁊ ipolem hō ē asin⁹: sic nec aliqs posset pferre pñōnez de tertio adiacēte nisi pferret pñōnē de scdo. sed multi pñt pñōnez pferre ⁊ tñ nec de secūdo adiacēte nec de 3o q: multe pñt eē pñōnes nō hñtes extrema. vt dī ctū est. **Uter⁹** in descriptōe negatiue pñōnis poneba tur vel ipa ē actus negādi: pp pñōnes negatiuas mētales in quibus vba pñcipalia nō negantur s3 ipsamet sē actus diuidēdi sub3 a pto. **Propterea** notāda ē dñia iter actū diuidēdi vocalē vel scriptū: ⁊ actū diuidēdi mētales. Quia act⁹ diuidēdi vocalē vel script⁹ ē quoddā cōpositū ex nega tiōe ⁊ copula vbi substātiui. q dno silr h3 diuidere ⁊ nullū istoz diuisim. vt tu nō es hō: ⁊ nullus hō ē asin⁹. s3 in actu mētalī dīdēdi nō ē tal⁹ pñō s3 solus act⁹ simplex negādi exi stēs vñbz pñcipale negatiue pñōnis ac ēt oppositū actui pponēdi exi⁹tū vbi pñcipale cathe⁹c affir⁹. ita q nō ē credē duz q i mēte sint tal⁹ duo act⁹ sepati sic in voce vl i scripto puta vbi ⁊ negō: s3 solū mō vn⁹ actus negādi simplex cui in mēte subordinant duo tal⁹ actus vocales vel scripti.

Contra istā declarationē arguit sic. nā data illa se/ quif ista pñerti i mēte: al nō est hō: ⁊ nul lus al est hō: pbat iste sē due pñōnes de pñli subo: pto ⁊ pñlis qñtatis ⁊ qñtatis igit ⁊ c. **Ultimā** ptez añtis pbo: ⁊ pono qz for. hēat vtrāqz in intellectu suo qru3 p⁹ sit a. ⁊ alia vñs. b. tūc sic sic intellect⁹ diuidit pñaz ipñs a. a subo eius/ dez p actū diuidēdi: sic didit pñaz ipñs b. a subo ipñs p cō filēm actū oio. Et sic act⁹ dīdēdi in a. nō pponit toti ppo/ sitiōi sic nec i b. eo q nō est ibi ordo pponēdi vel postponē di in intellectu igit q rōe ista negō nō facit ad qñtate ipñs a. nec ipse actus dīdēdi ipñs b. facit ad qñtate eiusdē. **Se cūdo** sic: seqt qz deberet dici. hō nō al ⁊ nō sic hō nō ē al. **Tertio** ab actu diuidēdi dñ pñō qñlis ⁊ negatiua: sic ab actu componēdi dñ propō affir⁹ ⁊ e3 igitur qua rōne ab actu componēdi non sumit aliqua propō eius qñtatem nec ab actu diuidēdi sumet negatiua eius qñtate qre ⁊ c.

Ad hec rñdet: Ad p⁹ negando iste mētal pner/ tant al nō est hō. ⁊ nullū al ē hō: eo q p⁹ est indefinita ⁊ scda vñs qz qz ē de pñicatione idirecta: ⁊ ad pbatōnē q sē pñlis qñtatis admisso cau: nego qz itelle ctus didat extrema ipñs a. ⁊ ipñs b. p pñlez actū oio. imo spē distinguunt: eo q vn⁹ illoz puta act⁹ negādi ipñs a. nō pñt ambo extrema distribuere: sic pñt act⁹ negādi ipñs b. Et da to adhuc q illi act⁹ eēt siles ⁊ solo nūero differrēt: nō pp hoc seqt intētuz: qz itellect⁹ libere pñt p illū actū dīdēdi dī stribuē sub3 vel nō distribuē nō serēdo ipñm actū sup sub3 s3 solū sup pñum. Et lz nō sit ibi ordo pponēdi vel postpo/ nēdi sic in voce vel i scripto. nō tñ seqt qz sicut act⁹ negādi ipñs a. nō facit ad qñtate ita nec act⁹ dīdēdi ipñs b. qz act⁹ negādi b. distribuē subm suū ⁊ sic nō facit act⁹ dīden di ipñs a vt dñm ē. **Ad 2m** nego pñaz: qz ista negatiuo vo cal: nō: subo: dīnari pñt actui diuidēdi iter extrema: s3 bene ambo ista: nō ē: ⁊ silr: nō fuit: nō erit: subordinant actibus negatis de pñerito vl de futuro: dato qz talia verba sint in mēte: qz si mediata pponunt de eis sic de alijs resōlūdis est pñli dñs. **Ad 3m** rñdet negādo pñaz ⁊ cā est qz act⁹ dīdēdi pñt fieri ad subm ⁊ ipñz distribuere. act⁹ vō pponēdi non. qre ⁊ c. **In hac** mā de affirmatiōe ⁊ negatione ca/ thegorice pñōnis solet hec pñō poni: s3 ex affir⁹ negatiua

seqt. nulla tñ negatiua alicuius affirmatiue ē illatiua: p⁹ ps p3. qz ex qñs affir⁹ exponibili seqt vna exponens negatiua vt posset i singul demfari igit ⁊ c. **Scda** ps pñōnis pbat nā si aliq negatiua alicui⁹ affirmatiue eēt illatiua maxie vi deref de ista nullus: s3 qz affir⁹ ē ista dñs est tā negatiua ē illa nullus dñs ē: s3 tā pure affir⁹ ē ista. dñs ē q nullus nega/ tiue ē illatiua saltim de 2o adiacēte igit tam pure negatiua ē ista nullus dñs est q null⁹ affirmatiue ē illatiua saltim de se cūdo adiacēte: ⁊ p pñis nec alicui⁹ alterius affirmatiue: añs pro pma pte p3. nā non seqt. dñs est igit b non ē: quocūqz ente demfato: nec obstat de chy⁹. eo q chymerē nullus cōcept⁹ simplex corrdet. **Scdo** arguit sic qz positua res ē significatū istius pñōis dñs ē. s. deū eē. taz posit⁹ ē sig⁹m adēqte significans deum eē: sed tam posit⁹ ē denz esse q nullā negationē includit: nec icludere pñt. igit nec ēt signum sic adēqte significans. s. dñs ē: ⁊ p pñis sicut ista non includit negationē ita nec ista affirmatiōnē. s. nullus dñs ē. **Ter tio** sic. fit a ista mētalīs dñs ē ⁊ b. ei⁹ dñctio: ⁊ tūc sic qz mē taliter mē affir⁹ significat a. tā mētalr mere negatiue signi ficat b. s3 tā mē affirmatiue significat a. q nullo mō nega/ tiue igit taz mē negatiue significat b. q nullo affirmatiue ⁊ si sic ex b. non pñt seq affir⁹. **Quarto** sic qz negatiue si gnificat hec pñō. hoc non ē demfando deū tam negatiue significat: hoc nō ē: demfando aiaz sortis. igit q rōe ex ista hoc non ē demfando aiaz sortis nō pñt. seq affir⁹ eadē rōne ex ista hō nō ē demfando denz seq non pñt affir⁹: qre ⁊ c. **In oppo** arguit pñādo qz ex negatiua formalr seqt affir⁹: seqt. n. tñ al nō ē hō. igit quodlz aliū ab aiali ē hō: vel saltē quodlz non al ē hō qz arguit ab exposita ad alte/ raz suaz exponētū: ⁊ añs est pñō negatiua ⁊ pñis ē pñō affir⁹ igit ex negatiua seqt affir⁹: qz aūt añs sit pñō negati ua: pbat. qz añs est pñō exclusiua in q vñbz pñcipale ne gat p aliqd illius igit ⁊ c. p3 pñā: p descriptionē negatiue p pñōnis cathe⁹c. **Confirmat** qz affir⁹ est ista. ois hō est al taz affir⁹ ⁊ ista tñ al est hō vt p3 p mutū illationē: s3 siue negatiō pponat vel postponat signo ⁊ subo vñs catur p/ pō negatiua g⁹ p idē siue negatiō preponat siue postpona tur subo ⁊ signo pñōnis exclusiue resultat pñō negatiua. **Itē** dato q ista eēt affir⁹ tñ al nō ē hō: Cū non sit vñs dare dñctionē qz preponere negationē toti igit hec ē nega tiua non tñ al nō ē hō: s3 pbo q non: qz hic sē due nega/ tiones pure tendētes ad vñbz pñcipale ⁊ nō pñes igit ista est affir⁹ ⁊ nō negatiua. Silr dēpta scda non ne remanētē p⁹ remanet pñō negatiua igitur pari rōe dēpta pma ⁊ re manente scda relinqt pñō negatiua. **Scdo** arguit. Ad pñcipale sic: seqtur nihil pñter for. currit. igit for. currit. ista pñā ē bona. qz arguit ab exposita ad alterā eius exponen tez. ⁊ añs est pure negatiua ⁊ pñis mē affir⁹. igit ⁊ c. q añs sit affir⁹ probari pñt: sic pbat de exclusiua. Et pñma tur. nā ista: hō pñter for. currit: est affir⁹. ⁊ hec silr aliqd pñ ter for. currit. s3 negatiō qdquid inuenit destruit ⁊ ad el⁹ oppo^m reducit. igit hec est negatiua nullus hō pñter for. currit ⁊ b silr nihil pñter for. currit. vel non aliqd pñter for. currit. **Tertio** arguit sic: seqt tu nō differs nisi ab asino igit ab aliquo asino differs tāqz ab exposita ad vñā expo^m ⁊ añs ē mē negatiua ⁊ pñis mē affir⁹ igitur. **Quarto** arguit sic seqt: tu non curris igit pñt eē q tu non curras ab exposita ad alterā exponētū ⁊ añs ē pñō negatiua ⁊ pñis pñō affir⁹ igitur. **Quinto** seqt tu non curris. igit verū est te non currere: qz non ē pole q añs sit vex ⁊ pñis sñm sic significādo ⁊ añs est negatiua ⁊ pñis affir⁹. **Sexto** seqtur non pole ē sic eē igit impole ē sic esse: qz non pole ⁊ ipole equalent. istī. n. pole est for. currere dñctio ista ipos/ sibile est for. currere ⁊ eidē dñctio ista nō pole est for. curre re: qz non verius dat dñctio qz pponere negationēz totū. **Ultimo** arguit sic seqt. nullus dñs ē igit tu curris qz ex ipoli seqt qdiz ⁊ añs ē mē nega^m ⁊ pñis mē affir⁹ igit. **Ad ista** argumenta solet responderi ab vno ma/ gistro. Ad pñmū negādo pñaz nec argui tur ab exposita ad alteraz expo^m: qz ista ē vna negatiua q nō h3 expo^m p copulatiuā s3 p dñctiuā factā ex cāis vñta/ tis: v3: al nō est hō. vl quodlz aliud ab aiali est homo.

Ad secundum dicitur iste modus est negando quam nec arguitur ab opposita ad alteram exponitur: sicut nec hic: nullus homo qui non est solus currit. igitur solus currit. Considerandum ad tertium negando quam. Ad 4^m et negat quam et dicitur quod ista contingit tu non curris non exponitur per copulativam sed per disiunctivam nam vel tu non curris vel non si aliquid est tu non curris. Ad 5^m respondendum est negando quam. Ad 6^m et glossatur. et negat quam. Ad ultimum negat quam: dicitur quod ista non est ipsa nullus deus est: imo polis: et ista sicut deus non potest esse: quod opposita admittit et procedit eam: et tunc opposita tu potes esse vel antequam poterit esse: procedit: sed ex hoc non sequitur quod antequam poterit esse vel gnari a deo. Sed hoc certe non est ymaginabile: quod ovis quod movetur ab alio movetur. Si ergo antequam poterit esse et non a se igitur ab alio: et cum non sit nec possit esse perfectus in infinitum in casibus sequitur quod ipse antequam poterit esse a deo quod re et. Quia ergo iste rationes istius magistri nimis sophisticate sunt et ita sophisticate ut vix in aliquo contingant veritatem imo propter neque existunt modo laudabili loquendo visitato simulque dictis obviando valentius logicorum. ideo vera via per facilitatem doctrina volo ostendere pro quo est notandum quod propositio cathégoricarum negativarum quedam sunt pugnantes quedam non pugnantes. Propositio cathégorica negativa pugnans est quedam propositio negativa exponitur ex quod formaliter sequitur quibus sua exponitur: sic sunt excluditur et reduplicative in quibus non negat nota denotationis: et quedam exceptiva propria negativa et et alie negative mobiles exponitur in quibus non negat tertius mobilis dico ergo quod ex quibus talis negativa potest affirmari formaliter sequitur de 2° quod de tertio adiacente vel de nullo. ita quod bene sequitur tu solus non currit. igitur quod non solus currit. sicut de exceptiva nihil propter solus currit. igitur solus currit. Unde iste convertuntur sed ovis istius solus currit. et nihil propter solus currit. Et ex 3° sequitur quod solus currit. igitur ex secula et ex alio: si iste due convertuntur: et exceptiva est negativa et exclusiva affirmativa. igitur ex negativa sequitur affirmativa. hoc idem patet de reduplicativa in qua non negat nota reduplicativa. Unde bene sequitur solus in quantum homo non est asinus igitur solus est homo. Eodem modo dicitur in alijs mobilibus ita quod bene sequitur: tu non curris igitur tu potes non currere: necio tu non es asinus igitur impossibile est te esse asinum: et sic de quibuslibet propositio negativis exponitur est dicitur quod ex eis affirmativa formaliter sequitur. Unde propositio cathégorica negativa non pugnans est quedam cathégorica negativa non exponitur vel non se habet aliquo dictorum modorum: et si dividitur quod quedam est negativa ipsa et quedam polis. negativa ipsa est illa cuius predictio est necessarium vel cuius significatum primarium non potest esse verum: et ex qua libet tali propositio affirmativa sequitur de seculo adiacente de 3° de nullo libet mali: quod ex ipsa sequitur quodlibet. Exemplum primum nullus deus est igitur tu es. Exemplum secundum homo non est alius igitur tu es homo. Exemplum tertium. Celum non movetur igitur tu quiescis: et sic infinites ex negativa potest affirmativa sequitur quedam fuerit illa: dummodo negativa non existat ipsa. Propositio negativa polis est. cuius significatum primarium est posse et ex ista sequitur quedam affirmativa negativam maliter cum hac de 2° vel de 3° adiacente vel de nullo. Exemplum primum. sequitur. n. tu non es igitur deus est. Exemplum secundum tu non es asinus. igitur homo est alius. Exemplum tertium tu non curris igitur celum movetur. Et sic de infinitis alijs propositio ubi ante est negativa et propositio affirmativa que ovis tenent per istam rationem neciam sequitur ad quodlibet: Et non solum ex tali negativa poli sequitur affirmativa maliter imo et formaliter. Unde ex quedam tali sequitur formaliter disiunctiva affirmativa et cathégorica affirmativa de 3° adiacente in qua modus veritatis positus vel ipositis de eius deo affirmat vel eorum. Exemplum primum: sequitur. n. formaliter tu non curris igitur tu non curris vel tu moveris. Tu non es asinus igitur tu non es asinus vel tu es homo: quibus istarum propositio per istam regulam ab una parte disiunctive ad totam est bonum argumentum: et quod iste disiunctive sint affirmativa per quod in quibus eorum nota disiunctio affirmat. Exemplum secundum sequitur. n. bene: tu non curris igitur te non currere et verum et est. tu non es asinus igitur posse est te non esse asinum. et est non posse est homo esse igitur impossibile est hoc esse: et est. Et sic per quod liter et quot modis sequitur potest ex negativa affirmativa. vbi veritate loquendo non possum aliter dicere nec argumentis respondere nisi negare regulas in ultas et principia logicalia et et dea autentica valentia logicorum sicut facit in predictis. Ar. n. in 2° phyer.

ponit expresse quod impossibile esse. et non posse esse equaliter ita quod sequitur impossibile est solus currere igitur non posse est solus currere: sicut ponit quod non possibile est non esse. et necesse est esse equaliter polent: nec potest dici quod Ar. intelligit a negativa ad affirmativa valere argumentum cum medio. quod in equalentibus frustra addit medium: ut notum est. Sed forte diceret aliquis quod ergo glossatur ista ratio quod ex negativa non sequitur affirmativa. Dico quod ista ratio dicitur sic intelligi ex negativa cathégorica non pugnante non sequitur formaliter affirmativa de 2° adiacente nec de 3° illius formaliter illativa. Duo. n. pro non pugnante. quod ex negativa pugnante sequitur formaliter cathégorica de 2° vel de 3° adiacente ut superius patuit. Sed dico formaliter: quod ex negativa non pugnante impossibile sequitur affirmativa de 2° vel de 3° adiacente non formaliter sed maliter et ex negativa poli sequitur affirmativa neciam quod est istorum modorum ut dicitur est. Tertio dicitur de 2° adiacente: quod sequitur tu non curris ergo verum est te non currere et est: non tamen sequitur tu non curris igitur te non currere est nec est. quod ex ista tu non curris non sequitur quod te non currere sit. Quarto dicitur nec de 3° illius formaliter illativa quod ex ista tu non curris sequitur formaliter ista de 3° adiacente te non currere est verum. Ex qua non sequitur formaliter aliquid de 2° adiacente. Et si dicitur quod tertio adiacente ad 2^m adiacens est bonum argumentum. hoc propositio est bona te non currere est verum igitur te non currere est: nego propositio: et ad regulam dico quod superius declaratum est quod a 3° adiacente ad 2^m adiacens cum tertio distrabente non verum. Cuius oppositum sit in proposito cum isto tertio verum. Aliter potest glossari ista regula et brevius ex negativa non sequitur affirmativa. i. ex negativa non ponitur in esse non sequitur formaliter affirmativa ponitur in esse: voco. n. negativam non ponere in esse ex qua non sequitur formaliter aliquid vel aliquid esse. ut tu non es vel nullus deus est: negativam aut ponere in esse voco ad quam sequitur formaliter aliquid vel aliquid esse: ut tamen homo non currit vel nullus homo propter solus currit. ex quibus quilibet sequitur formaliter aliquid esse: et si currit dicitur de negativa ita de affirmativa. dicitur est quod aliquid ponitur in esse et aliquid non: imo priora distinctio. Exemplum primum tu es. Exemplum secundum sed possibile est te esse. aut verum est nullum chimera esse: quod aut prima non ponatur in esse ut patet per Ar. pro phyer. ponentes quod duplex est possibile unum actu distinctum alter non. Exemplum primum possibile est te esse. Exemplum secundum possibile est antequam esse et aliquid possibile quod non est sed erit. Quod autem 2° propositio non ponatur in esse patet quod non sequitur: verum est nullam chimera esse igitur aliquid vel aliquid esse: quod oppositum positum est imaginabile cum ante sine dictione. nam si nihil nec aliquid esse: verum esset nullam chimera esse: sic verum esset nihil nec aliquid fore. Restat ergo solus solvere rationes superius recitatas quod sua debet ex hac nullus deus est sequitur affirmationem. Arguebat. n. sic. quod affirmativa est illa deus est tamen negativa est ista nullus deus est: sed tamen affirmativa est ista deus est quod nullus negativam est illativa saltim de 2° adiacente igitur. Concedo propositio cum maiori nego minores. Unde patet quod ex ista: deus est: sequitur quedam negativa neciam siue sit de 3° adiacente siue de 2° siue sit de teris transpositis siue de simplicibus per istam regulam neciam sequitur ad quodlibet. Unde bene sequitur deus est ergo homo non est demerata chimera: et ad improbationem nego illud ar. chimera nullus conceptus simplex corrumpet. igitur illa propositio non verum. Tertium tamen nego quod chimera nullus conceptus simplex corrumpet. i. n. conceptus chimera ex pluribus speciebus vel conceptibus precedentibus producat non tamen sequitur quod sit conceptus simplex et spes fracta istativa chimera que re. Ad 2^m ar. quod dicebat quod positum est significatum adequatum istius deus est tamen positum est illud significatum: verum deus est: sed significatum istius deus esse non includit negationem igitur nec ista propositio deus est nego propositio: quod si id argumentum valeret per idem probaretur quod ex ista propositio deus est nihil sequitur: sic arguendo quod positum significatum est deus esse tamen positum significatum est deus est: sed sic positum significatum est deus esse quod ex ipso nihil sequitur igitur tamen positum significatum illa deus est quod ex ista nihil sequitur: et sic postquam probare quod ista propositio deus est non est propositio cathégorica nec hypothetica affirmativa nec negativa: nec alicuius quantitatis quod est falsum. Tercio si illud argumentum esset bonum posset leniter probare quod nec ista propositio ovis homo est alius nec aliquid alia affirmativa includit negationem quod est manifeste falsum et propositio probat: quod nullus affirmativa significatum adequatum includit negationem: sicut. n. deus esse non includit

negatione: ita oem hoiem esse aial no includit negationez.
Cad 3^m rideo negado casuz: qz ista ppdo ds est qe
 cuqz pñlis est de 2° adiacete: r ista seqt nullus ds est: sed
 certu est qz imediate no pot esse sola ppdo de scdo adiacete
 vt in alio caplo dicebat igit non e pole qz a. sit illa metal
 ds est nec b. illa mental nullus ds est. **C**Admisso tn casu
 gra disputatiōis rideo ad ar^m qñ arguit qz nāliter mē af/
 fir^e significat a. tā nāliter mere negative significat b. Sz tā
 affir^e significat a. qz nullo^o negative. ergo tā negative signi
 ficat b. qz nullo^o affir^e nego minorē. **C**Uñ hec ppdo deus
 ē significat pmarie deū esse: r scdarie deū non esse asinum
 deū non eē caprā vel lapidē: r sic infinita significata negati
 ua suoz pñtinim igit ista ds est significat negative tā in mē
 te qz extra. **C**Ad 4^m qñ dicebat qz negative significat ista
 b non ē demfando aiaz sortis tā negative significat hoc nō
 est demfando deū: sed tā negative significat scda qz ex ipa
 non seqt affir^a igit nec ex p^a. **C**r rideo negado minorez:
 qz bñ seqt: hoc nō est igit vez est hoc nō esse. vbi pñs est
 mē affir^m: r non solū seqtur illud pñs pmo sz qzūqz affir^a
 necia. vt denz eē. Dato adhuc qz ex ista negativa nō seqre
 tur aliq affir^a. hec pñs nō valeret. qz negativa ē ista ds nō
 est tā negativa ē illa b aia non est: sz ex scda non seqt affir^a.
 igit nec ex pma: qz 2ª est ptingēs r reliqz impossibilis. p idēz
 .n. ar^m possem pbare qz illa nō est ipolis ds non est: qz qz
 negativa ē illa taz negativa ē ista sor. nō est. sz tā negativa ē
 scda qz ipa nō est ipolis igit taz negativa est pma qz ipa nō
 est ipolis. imo probarē qz ista ds non ē nō repugnat illi ds
 est qz qz negativa ē pma tā negativa ē scda: sz scda nō repu
 gnat illi ds ē igit nec 2^a. Et sic p3 qz b arguñta nō cludūt.
Contra glosam scde cathe^e negative ar/
 guñt pbando qz ex nega
 tiua cathe^e nō pregnāte seqtur formalr cathe^e de scdo
 adiacente vel saltē vna illius formalr illatua. Seqtur .n. ni
 bil aliud a sorte currit igit tm sor. currit: r añs ē est cathe^e
 mē negativa r pñs affir^a illatua ppōnis de scdo adiacen
 te v3 sor. est igit glosa non v3: qz ista pñs sit bona: pbat nā
 seqtur: nihil aliud a sorte currit igit nihil nō idēz sorti currit
 p3 pñs qz aliud r nō idē equipolent: r vltra: nihil nō idem
 sor. currit. g^o nulluz currēs est nō idem sor. p3 pñs cum sit
 conuersio simplex: r vltra nihil currens est non idem sor.
 igit nullū currens ē non sor. p3 pñs: qz non idē sorti: r non
 sor. quertunt: quicqd. n. est nō sor. est nō idē sor. r e3. tunc
 sic: nullū currens ē non sor. igit nullū currens non est sor.
 p3 pñs a ppōne de pto infinito ad ppōnez de pto finito:
 Et vltra nullū currens non est sor. igit oē currens ē sor. p3
 pñs: qz negatio pposita facit egpolere suo pñs. r vltra oē
 currēs est sor. igit tm sor. currit. p3 pñs ab vll ad suā exclu
 siuā deteris transpositis r p pñs a p^o ad vltimū bñ seqtur
 nullū aliud a sor. currit igit tm sor. currit qd erat pbandū.
CScdo arguit sic hec pñs nullus hō est asinus igit hō ē
 asinus p^t eē bona: r ipa nūc est igit iā est bona: r p pñs re
 gula falsa: pñs p3: qz ois pñs bona est necia r ois mala est
 ipolis: Assumptū pncipale pbat: hec pñs metalis: hō est
 asinus igit hō est asinus ē bona: tūc sic. Inter nulla extrema
 non imaginabilia est aliq bitudo imaginabilr sz hoiem esse
 asinū non ē imaginabile igit inter sic eē sicut añs ist^o signifi
 cat r sic eē sicut pñs istius significat nō est aliq bitudo: sed
 hic est aliq bitudo eo qz pñs est bona igit ois bitudo exñs
 hic ē inter ppōnes. quā qdē bitudinē intellect^o facit ad pla
 citū sed iter qscūqz propōnes intellectus p^t facere pñmlez
 bitudinē igit intellectus p^t facere iter istas duas nullus hō
 est asinus r hō est asinus talē bitudinez r si sic p^t facere qz
 ista pñs data sit bona. **C**Tertio arguit sic ex ista tu qui es
 asinus non es hō seqt qz tu es asinus. g^o ex negativa seqt
 affirmatiua: m intellectū rle: añs pbat nam ex ista tu q es
 asinus es hō seqtur qz tu es asinus rōe pme ppōnis: sz in
 ista tu q es asinus non negat pma ppdo qz negatio pposi
 ta non h3 vim supra pcedentē terium igit adhuc seqtur qz
 tu es asinus. **C**Et pñs nāz seqt tu q es asinus nō es
 hō g^o tu es asinus r tu nō es hō: p3 pñs qz relatiuū q exi
 stens pñus terius pbabilr h3 resoluū p r r ille. r vltra tu
 es asinus r tu nō es hō igit tu es asinus: p3 pñs a copula

tiua ad alterā eius pte: r p pñs a pmo ad vltimū seqt tu
 qui es asinus non es hō igit tu es asinus. Sed iaz pba
 tur qz ista est mē negativa tu q es asinus non es hō: qz ipa
 est vna cathe^e in qz verbū pncipale negat p aliqd illi^o igit
 tur: p3 pñs p descriptionē negative ppōnis. **C**Itē ista est
 cathe^e non se bñs aliquo dictoz modoz seqns ex mē ca
 the^e negativa igit est mē negativa: pñs p3: r añs pbat:
 nāz seqtur: nullus hō q est asinus est hō igit tu q es asinus
 nō es hō. Ab vll negativa ad vñā eius singularez. Vel sic
 nullus hō qui est asinus est hō igit qlibet hō qui est asinus
 non est hō p3 pñs ab vno egpolente ad reliquum: ex quo
 pñte seqtur qz tu qui es asinus non es homo quare rē.
Ad hec r rideo. Ad primū negado istaz pñs nō
 bil aliud a sor. currit igit tm sor. currit: qz
 casu poli posito añs est vez r pñs falsum: vt posito qz nul
 lus sor. sit: Et tunc ad pbationez pcedo oēs pñs quonqz
 sit ista: nullū currens ē non sor. igit nullū currens nō ē sor.
 r ad pbationez qñ dñ arguit a propōne de pto infinito ad
 vñā de pto finito pcedo: non tm seqtur istaz pñam esse bo
 nam: qz illa non est rta sz ista ab affirmatiua de pto infinito
 ad negativā de pto finito est bonū ar^m. cuius oppo^m fit in
 argumto pdictio: qz añs non est propdo affirmatiua imo ne
 gatiua: nec pñs est ppdo negativa imo affirmatiua qre rē.
CAd 2^m ar^m: rideo qz b pñs mental nullus hō est asin^o
 igit hō est asinus non p^t eē bona: r vltorius pcedo qz b est
 bona: hō est asinus igit hō est asinus: r pcedo qz inter ho
 minē r asinuz non ē aliq bitudo: sed qz ois bitudo que est
 hic est inter duas ppōnes quas ppōnes sil^o cum bitudine
 itellectus p^t facere ad placitū: r pñter pcedo: qz inter istas
 ppōnes nullus hō est asinus: r hō est asinus intellect^o p^t
 facere pñlem bitudinez: ex isto tm non seqt qz possit facere
 istā pñs esse bonā: qz tal bitudo nihil aliud ē qz nota pñe
 quā itellectus ad placitū facit. **C**Et si qritur qre b pñs est
 bona hō est asinus igit hō est asinus r non ista nullus hō
 est asinus igit hō est asinus. Dico qz ppea qz in prima ar/
 guñt ab vno quertibili ad reliquū r in secūda añs est neces
 sariuz r pñs impole ideo vna est bona r reliq non. **C**Ad
 tertiu negat ista pñs: tu q es asinus nō es hō igit tu es asi
 nus: r ad pbationē qñ dñ ex ista tu q es asinus es hō seqt
 qz tu es asinus rōne pme ppōnis. Sz in ista negativa non
 negat pma ppdo igit ex ista negativa seqtur iter idē: negat
 pñs: r pcedit añs nāz añ aduentū negationis tota ppdo est
 affirmatiua r asserit te eē asinuz: sz post aduentū negatiōis
 resultat ppdo negativa non asserens te eē asinuz. Si .n. ista
 forma arguēdi valeret a pari probarē istaz pñam eē bonā
 antexps albus nō currit igit antexps est albus q non v3. vt
 p3: qz añs est vez r pñs falsum: vt p3: sed pbo istā pñs:
 ex ista antexps albus currit seqt qz antexps sit albus rōe p^a
 me ppōnis sz in ista antexps albus nō currit nō negat p^a
 ma ppdo igitur adhuc seqt qz antexps est albus: Adodo cer
 tuz est qz iste modus arguēdi nō v3 igit nec alius: sicut g^o
 ex ista antexps albus nō currit nō seqtur ista affirmatiua añ
 xps est albus: ita neqz ex ista antexps qui ē albus nō currit:
 qz adinucē quertunt. **C**Itē probō istā esse verā antexps
 q est albus nō currit cuius oppositū ab aliqbz dicitur. nā
 eius ddictoriū est flm igit ista ē vera: p3 pñs: r añs pbat:
 qz vtrūqz istoz est flm antexps q est albus currit: r ois an
 terps q est albus currit: quoz alteruz est suū ddictoriū:
 Sit r hec est falsa nō antexps q est albus non currit. igitur
 b est vā antexps q est albus non currit: p3 pñs: r añs pro
 batur: qz ista equipolet illi ois antexps q est albus currit q
 est falsa: r q equipolet p3 p istā regulaz negatio ppositi
 ta rē. **C**Itē arguo sic nullus antexps qui est albus currit
 igit antexps q est albus non currit: p3 pñs ab vll negativa
 ad suā singularez vel indefinā negativaz: r añs ē vez pp
 suū ddictoriū: affirmatiuū falsum igit r pñs est verum: r
 pñter p^t inferri illā esse verā: tu q es asinus non es hō: qz
 suuz ddictoriū est falsum v3 tu qui es asinus es hō. **C**Ex
 hijs p3 vñas haz propositionuz. Chymera que currit nō
 mouet: Adaz q erit non fuit: Antexps q fuit non erit. Añs
 antexpi que necio erit non necio erit: hoc qd necio erit nō
 p^t esse: hoc qd fuit iaz mille annis elapsis: non fuit: r sic de

infinite negatiuis. Quare quilibet est vera recurrēdo immedie ad dictionem. Ad affirmationem principalis argumenti negatur illa p̄na. tu qui es asinus nō es hō igitur tu es asinus et non es hō: et tunc ad probationes q̄n d̄r de re latino quod h̄z resolui p̄ et ille. Dico negando hoc v̄r: vnde in propōne affirmatiua resolui non h̄z vbi ip̄m precedit terius includens negationem aut terius faciens sophisma. Vñ non sequitur: tu differs ab aiali qd̄ est asinus. ergo tu differs ab aiali et illud est asinus. S̄l̄r non sequitur: aliq̄s terius significat primarie boiem qui est asinus igitur significat primarie boiem: et ille est asinus: s̄z in negatiua nāq̄ h̄z resolui vbiq̄q̄ ponatur: imo propō ista probari d̄z p̄ suū dictionem nisi alidē probari debeat: quare et̄.

Luxta predicta secuntur quedāz regule de declaratione: quibus notitia plenius apparebit affirmatiue et negatiue cathēgōre propōnis. Prima regula ē ista. De quolibet d̄r alterum dictionum incomplexorum et de nullo eorum ambo. Contradictionum quedā sunt complexa quādam incomplexa. In complexa. vt hō et non hō. Lapis et non lapis: Chymera et non chymera. Complexa sunt duplicia quādam significatiua primarie v̄z vel falsum q̄scēnter: et talia sunt propōnes dictione vt quilibet hō est albus. Aliquis hō non ē albus: Quedam non sic significatiua: vt hō albus non hō albus: hō vel asinus. non hō vel asinus: Sor. et plō. nō sor. et plato. Deum esse. non deuz esse. Et sic de alijs infinite: per h̄ ergo ad sensum potest videri veritas regule nam q̄z bec est vera tu es hō. bec est falsa tu es non hō: Et q̄z bec est vera tu es non asinus. bec est falsa tu es asinus. Et d̄ tra istam regulam arguitur sic bec propō est vera hō vel asinus est hō: q̄z hō est homo: et bec ē vera similr hō vel asinus est non hō: q̄z asinus est non hō. igitur regula falsa: p̄ p̄na. q̄z ista dictionia incomplexa hō et non hō verificatur de isto terio homo vel asinus. Secūdo arguit sic bec propō est falsa: Chymera est hō et bec s̄l̄r est falsa: Chymera est non hō. igitur non de quolibet d̄r alterum dictionum incomplexorum q̄ est oppositū regule. āns p̄. q̄z ex qualibet istarum sequitur q̄ chymera est quod est impote. Tertio arguit sic: bec propō est vera: hoc fuit albus te dem̄fato et bec s̄l̄r hoc fuit non album dato q̄ fueris sine cessiue albus et niger. igitur regula falsa. S̄l̄r bec est falsa h̄ instas fuit hō: et h̄ s̄l̄r hoc instans fuit nō hō. Pro solutione istorum argumentorum dico q̄ regula de v̄tute sermōnis ē falsa s̄z ad bonū intellectuz est satis v̄a. D̄z. n. sic glōfari vel intelligi de quolibet d̄r alterum dictionum et̄. i. de quolibet terio discreto in recto simplici h̄ste significatū primarium a parte rei coninecto cum verbo de p̄nti est verificabile alterum dictionum incomplexorum in recto et numero singulari et de nullo eorum ambo. Dicit primo terio discreto pp̄ tales al̄ est hō al̄ est non hō. quaruz quilibet est vera vt p̄z: p̄ hoc quod secūdo d̄r de terio simplici soluit primum ar̄m̄ ibidem. n. arguit cum terio composito disuncto et non simplici. Dicit tertio h̄ste significatuz ex parte rei et ex hoc soluitur 2^m ar̄m̄ et quodcuq̄z consimile: q̄z si chymera non h̄z significatū ex pte rei sic iste terius hō vel al̄. D̄r q̄rto coninecto cum v̄bo de p̄nti pp̄ quoddam qui volunt q̄ verbum substantiuū preteriti vel futuri t̄pis sit verbum immediatum: vbi p̄z solutio tertij argumenti cum non arguat respectu verbi de p̄nti: sed de preterito. Certamen si velles q̄ verba preteriti vel futuri t̄pis essent imediata non oppositeret addere illā particulam q̄z tunc dicerem q̄ in neutra istaz h̄ fuit albu hoc fuit non album aliquid p̄tur: sed p̄ta implicita sunt li preteritū album preterituz non albus. que quidē non sunt dictionia complexa: nec incomplexa. Preterea bene p̄cedo istā hoc est preteritum non albu. et nego istam hoc est non preteritum album q̄: assertiue significat hoc non fuisse album quod est p̄tra casum. Consimiliter dicat in illis hoc erit album hoc erit non album: q̄z carent p̄tis: sed p̄ta implicita sunt hoc est futuz albu hoc est futuz non albus: q̄ nō sunt dictionia: vt p̄z: s̄z ista bene sunt dictionia futuz albu nō futuz albus: que s̄l̄r non possunt de terio simplici veri-

ficari. Consimiliter dicatur ad aliam objectionem de instanti q̄ ista non sunt p̄ta homo et non hō sed implicate predicantur preteritus hō et preteritus non homo: quare et̄. Alterius ponitur verificabile et non verificatur q̄z non s̄z op̄z alterum dictionum verificari nec de quolibet termino simplici. op̄z s̄z predicari vnum illorum: vnde de isto terio homo in ista propōne hō est non verificatur aliquod dictionum sed sufficit q̄ est verificabile sine aliqua nona impōne. Iterum nota cum dico: et de nullo eorum ambo: non intelligo q̄ de nullo tali terio supradicto ambo dictionia possunt verificari: q̄z de isto termino tu ambo contradictionia possunt verificari: bec. n. est vera tu es albus et h̄ est vera tu es non albus: sed intelligo q̄ non est possibile de aliquo istorum ambo simul verificari. Postui etiam istam particulā in recto et hoc bis ad denotandū q̄ de termino i recto possunt verificari dictionia incompleta in obliquo et e contra: bec. n. est vera: hoc est sortis: et h̄ s̄l̄r h̄ est non sor. Dem̄fando vñ asinū eodem sorti et plōni: S̄l̄r in complexa dictionia sumpta i recto p̄nt s̄l̄r verificari de eodē in obliquo. bec. n. est vera tui est asinus et h̄ s̄l̄r tui est non asinus posito q̄ tu habeas asinū et bouem. Item etiaz possibile est vtrūq̄ dictionum incomplexorum in recto sumptomum falsificari de eodē in obliquo. bec. n. est falsa istius est asinus et bec s̄l̄r istius est non asinus demonstrādo instans presens. Similiter stat talia dictionia sumpta in obliquo falsificari de eodē sumpto in recto. h̄ enim est falsa huius est asinus. et h̄ similr h̄ est non asinus dem̄fando deum ex sc̄da. n. sequitur q̄ deus est alicuius quod nō est asinus quod falsum est. Donebatur itez ista particula in numero singulari ad denotandum q̄ vtrūq̄ dictionum incomplexorum sumptomum in numero plurali falsificatur de eodem: vt posito q̄ a. sit vna intelligentia vel asa intellectina h̄ est falsa a est boies: et h̄ similiter a est non boines: ex quolibet. n. illoz sequitur q̄ a. est aliqua quod ē falsum. Concludit ergo q̄ regula h̄z intelligi in terio simplici in recto et numero singulari habete significatū ex parte rei et cum verbo de presenti.

Contra intellectū regule arguitur sic: h̄ propō est falsa: t̄m̄ tu es homo et h̄ similiter tantū tu es non homo: q̄z aliud a te est homo et aliud a te est non hō igitur regula falsa: patz p̄na: q̄z ista dictionia incompleta non possunt verificari de isto terio homo: non obstante q̄ nihil deficit de intellectu regule. Secundo arguitur sic: bec propō est falsa: tu es homo et asinus: et h̄ similiter tu es non hō et asinus igitur. q̄ prima sit falsa p̄z: et q̄ secunda sit falsa probatur: seq̄t tu es non homo et asinus. ergo tu es non homo: p̄ns est falsum igitur et āns: et p̄na p̄z. a toto copulato ad alteraz partem: qd̄ qdē copulatus non precedit terminus negatiuis nec includens negationem: nec faciens sophisma nāz istuz terminum non hō et asinus non precedit aliquis dictionum terminum: vt p̄z quare et̄. Tertio arguit sic et signo a corpus cuius vna medietas sit summe alba et alia summe nigra. tunc p̄z q̄ a. est album et non album: q̄ est albus et nigrum et omne nigrum est non albu igitur a. est albus et non album: sed album et non album sunt contradictionia incompleta igitur.

Ad hec argumēta respondetur et ad primum q̄ non arguitur contra regulaz: q̄ regula nō dicit de quolibet terio cū quocūq̄z sine cathēgō: emate sit verificabile vnuz contradictionum: sed solum dicit de quolibet terio simplici. ita q̄z nullus istorum: homo: non hō sit verificabile de isto terio cum tali signo exclusiuo sufficit q̄ sine ipso d̄bo tu es hō vel tu es non homo. Ad 2^m p̄cedo istam tu es non homo et asinus. sequitur. n. tu non es homo et asinus et tu es igitur tu es non homo et asinus: p̄z consequentia a negatiua de p̄to finito ad affirmatiua de p̄to infinito cum debito medio: et āns est verum igitur et p̄ns: et tunc ad istas probationes: tu es non homo et asinus. ergo tu es nō hō: nego p̄ns: et ad probationes: q̄n d̄r q̄ ibidē arguit a toto copulato ad alterā partē siue terio deteriante copulatum

quod est p[ri]m[us] p[ro]cedo non t[er]m[in]u[m] p[ro] hoc sequitur istam p[ro]p[ri]am
 valere: q[ui] negatio deteriat notā copulationis q[ui] sufficit p[ro]
 negatione p[ro]p[ri]e. ¶ Ad 3^m admissio casu p[ro]cedo ista. a est albu[m]
 & nigrū: & ista s[er]v[er]a. est albu[m]: & nō albu[m]: ex hoc t[er]m[in]u[m] non seq[ui]t[ur]
 tur q[ui] d[ic]tor[ia] incōplexa. verificent de isto terio a. ¶ Un[de] h[ic]
 iste terius copulatus albu[m] & non albu[m] v[er]ificet de isto terio
 a. nō t[er]m[in]u[m] sequitur q[ui] d[ic]tor[ia] incōplexa. q[ui] iste terius copulat[ur]
 non est illa d[ic]tor[ia] incōplexa: s[ed] illa d[ic]tor[ia] cu[m] nota co-
 pulationis. id v[er]ificat de isto terio a. & non aliquid istoz d[ic]t[ur]
 etoz incōplexoz. h. n. ē falsa. a est albu[m] & h[ic] est v[er]a. a ē nō
 albu[m]. ¶ Et si arguit sic. a est nō albu[m] igit[ur] a. est nigrū q[uo]d est
 h[ic] casu[m]: & p[ro]p[ri]a p[ro]bat: q[ui] nō albu[m] & nigrū cōvertant. R[ati]o
 negando q[ui] nō albu[m] & nigrū p[ro]vertunt q[ui] viride vel rubesit
 est nō albu[m] & t[er]m[in]u[m] nō est nigrū. ¶ Et si arguit a. est nō albu[m]
 igit[ur] a ē coloratū. p[ro]p[ri]a nō v[er]y. s[ed] concedo p[ro]p[ri]a: tūc v[er]y a. ē
 coloratū igit[ur] a. est albu[m] vel nigrū vel sic de alijs coloratis
 nego p[ro]p[ri]a: q[ui] h[ic] a. sit coloratū hoc nō est aliquo colore ade-
 quate. s[ed] colorib[us]: & hoc sufficit. ¶ Ex quo p[ro]p[ri]a q[ui] a terio ge-
 nerico. ad suas sp[eci]es s[er]v[er]a sumptas distinctue nec distinctim
 v[er]y ar[istote]l[is]. p[ro]p[ri]a igit[ur] ex dictis q[ui] sic bec ē v[er]a & p[ro]cedenda a ē albu[m]
 & nō albu[m] in casu isto. ita h[ic] ē p[ro]cedenda: a ē rationale & non
 rōnale dato q[ui] a sit hō: q[ui] a est aia & corpus: quoz v[er]y est
 rōnale & reliquū nō rōnale. ¶ S[er]v[er]a concedo q[ui] a ē corru-
 ptibile: & nō corruptibile: divisibile & nō divisibile: morta-
 le & nō mortale: & sic de alijs infinitis. a enī ē aia & corpus
 quoz aia ē indivisibilis & corpus divisibile: aia incorruptibilis
 & corpus corruptibile: aia immortalis necia & p[er]petua cor[por]p[us]
 at opp[os]it[um]. ¶ Ex h[ic] t[er]m[in]u[m] nō seq[ui]t[ur] q[ui] d[ic]tor[ia] v[er]ificent de eodē.

Secunda regula ē ista ab affir[mat]io[n]e de p[ro]p[ri]o p[ri]vatiuo
 ad affir[mat]io[n]em de p[ro]p[ri]o infinito ē bonū ar[istote]l[is]:
 & nō ē. & rō est q[ui] terius p[ri]vatiuo & terius infinitus se h[ab]et
 sicut sup[er]ius & infer[us]. terius. n. p[ri]vatiuo ē inferio: ad terius
 infinitū: id q[ui] ab inferio ad sup[er]ius affir[mat]io[n]e nota d[ic]stri-
 butio[n]is ē bonū arg[um]ent[um] & nō ē. p[ro]p[ri]a regula ē v[er]a. sequitur
 enī tu es iustus igit[ur] tu es nō iustus & si ē q[ui] nō seq[ui]t[ur] tu es si
 iustus igit[ur] tu es iustus. ¶ Lapis. n. est nō iustus & t[er]m[in]u[m] nō est in
 iustus: q[ui] si ē iustus tūc ē aptus nat[ur]a ē iustus: p[ro]p[ri]a est
 s[er]v[er]a. & p[ro]p[ri]a t[er]m[in]u[m] p[ro]p[ri]a notatiō[n]e teri p[ri]vatiui. v[er]y iter nomē p[ri]vatiui
 nativū & nomē infinitū ē talis d[ic]tia q[ui] nomē infinitū signifi-
 cat oppo[si]t[um] significati teri finiti sine notatiō[n]e alicui[us] aptitu-
 dinis sic li nō iustus assertive significat o[mn]e q[uo]d nō est iustus.
 S[ed] nomē p[ri]vatiui significat oppo[si]t[um] ist[us] q[ui] significat suum
 positivū notatiō[n]e aptitudinē ad significatū no[n] positivū: sic
 li iustus significat o[mn]e illud q[uo]d non ē iustus s[ed] aptū natū est ē
 iustus. ¶ Propterea b[er]n[ardus] p[ro]cedit q[ui] lapis q[ui] d[ic]t[ur] de[us] est non ius-
 tus: q[ui] iste lapis nō ē iustus & igit[ur] est non iustus: & nega-
 tur q[ui] iste lapis ē iustus: p[ro]p[ri]a h[ic] q[ui] lapis iste nō est apt[us] na-
 tus ē iustus. ¶ Et sic p[ro]p[ri]a quō iste terius nō iustus ē sup[er]ior
 ad istū terius iustus nō in linea p[re]dicamētali est nullus isto-
 rā sit in p[re]dicamēto s[ed] p[re]dicatiō[n]e aut significatiō[n]e p[ri]vatiui &
 p[ro]p[ri]a h[ic] modū p[ro]cedit ē q[ui] teri infiniti se habent sic sup[er]ius.
 ¶ Un[de] q[ui]to aliq[ui]s terius finit[us] est magis cōis tāto infinitat[is]
 efficit min[us] cōis: Et rō hui[us] est: q[ui] q[ui]to aliq[ui]s terius ē cōior
 tanto p[ro]p[ri]a significat loq[ui]ndo de terio simpliciter & terius h[ic] h[ic]
 significatiō[n]e oppositā tāto pauciora significat. Cū igit[ur] ter-
 min[us] infinitus significat oppo[si]t[um] teri finiti. g[er]o q[ui]to terius finit[us]
 tus plura significat tāto terius infinitus pauciora significat.
 Un[de] h[ic] terius hō si significat p[ro]p[ri]a q[ui] h[ic] terius sor. igit[ur] op-
 positū ist[us] teri sor. significat p[ro]p[ri]a q[ui] oppo[si]t[um] ist[us] teri hō: q[ui]re
 iste terius si sor. significat plura q[ui] iste terius nō hō. plura
 enī s[er]v[er]a q[ui] sunt nō sor. q[ui] que s[er]v[er]a nō hō. p[ro]p[ri]a. n. ē nō sor. & t[er]m[in]u[m] nō
 est nō hō. o[mn]e. n. q[uo]d est nō hō est non sor. & nō ē. ¶ Con-
 sequenter dico q[ui] iste terius nō hō est cōior q[ui] iste terius nō
 al[iter] & iste terius nō al[iter] q[ui] iste terius nō cor[por]p[us]: & iste terius si
 cor[por]p[us]: cōior q[ui] iste terius nō suba. nō t[er]m[in]u[m] dico sic q[uo]d d[ic]t[ur]
 q[ui] si o[mn]e teri p[ri]vati sube ē infinitare[n]t li nō sor. li non p[ro]p[ri]a sic
 rent g[er]alissima & li suba fieret individuū. Dato isto sequent[ur]
 multa inconveniētia. Sequit[ur]. n. p[ro]p[ri]a q[ui] p[ro]p[ri]a s[er]v[er]a p[re]dicamēta q[ui] dece[n]t
 nō coincidentia in significatiō[n]e: cui[us] oppositū ponit Ar[istote]l[is]. & ist[us]
 met in lib. p[ri]vati: & p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a: q[ui] infinita s[er]v[er]a talia p[ro]p[ri]a de teris
 infinitis. ¶ Secūdo sequit[ur] q[ui] aliq[ui]d p[ri]vati h[ic] infinita g[er]alissima
 vel q[ui] s[er]v[er]a infinita p[ro]p[ri]a: & t[er]m[in]u[m] p[ro]p[ri]a finita g[er]al subalterna & finit[us]

te sp[eci]es. ¶ Q[ui] p[ro]p[ri]a sit incōnveniens: p[ro]p[ri]a q[ui] assigno. a p[ro]p[ri]a in quo
 sint o[mn]ia g[er]alissima terioz infinito sube: tūc q[ui]ro de li nō hō
 sub quo g[er]alissimo ē. Et si d[ic]t[ur] sub isto g[er]alissimo. nō sor. q[ui]
 ro. Quare magis d[ic]t[ur] nō sor. q[ui] non plo: vel sic de alijs: q[ui]
 scōm sit incōnveniens p[ro]p[ri]a: q[ui] si s[er]v[er]a infinita p[ro]p[ri]a q[ui]ro in quo
 est iste terius non hō & nō v[er]y q[ui]re magis in vno q[ui] in reli-
 quo: Et si d[ic]t[ur] q[ui] in o[mn]ibus s[er]v[er]a seq[ui]t[ur] q[ui] aliq[ui]s terius eque p[ro]p[ri]o
 est in d[ic]t[ur]is p[ro]p[ri]a cuius oppositū ponit sic opinantes.
 ¶ Tertio sequit[ur] q[ui] aliq[ui]s est terius specific[us]. q[ui] nō est p[re]dica-
 bilis de plurib[us] differētib[us] nūero cuius oppositū ipi d[ic]t[ur]
 diffiniēdo terius specificū: & p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a: de isto terio: nō cor[por]p[us]
 q[ui] est terius specific[us] & nō h[ic] infinitū individuū v[er]y nō s[er]v[er]a.
 ¶ Quarto sequit[ur] q[ui] aliq[ui]s terius individualis h[ic] terium infe-
 riorē p[ro]p[ri]a de isto terio non suba q[ui] h[ic] terium inferiorē v[er]y nō
 es. Un[de] o[mn]e non ens ē non suba & non ē. q[ui] q[ui]lib[et] acc[us] ē
 non suba. & t[er]m[in]u[m] non est nō ens: Et sic p[ro]p[ri]a q[ui] teri infiniti non s[er]v[er]a
 in p[ri]vati nec habent p[ri]vati sed bene se habent sicut inferi-
 us & superius modo dicto.

Contra istam r[ati]o[n]em arguit sic: ista p[ro]p[ri]a non
 v[er]y: hoc cor[por]p[us] ē infinitū igit[ur]
 hoc cor[por]p[us] ē nō finitū: & h[ic] arguit p[ro]p[ri]a igit[ur] r[ati]o falsa: q[ui]
 p[ro]p[ri]a nō valeat p[ro]bat: n[on] casu p[ro]p[ri]a posito saltim de potētia
 dei a[n]s est v[er]y & p[ro]p[ri]a s[er]v[er]a: p[ro]bat. Et pono q[ui] hoc cor[por]p[us]
 sit pedalis q[ui]tatis in latitudine & in longitudine infinitū:
 isto posito p[ro]p[ri]a a[n]s ē v[er]y & q[ui] p[ro]p[ri]a sit s[er]v[er]a p[ro]p[ri]a q[ui] bec ē v[er]a
 hoc cor[por]p[us] ē finitū q[ui] in latitudine & p[ro]p[ri]a p[re]cedentē regula[m]
 de nullo v[er]ificat d[ic]tor[ia] incōplexa igit[ur] r[ati]o. ¶ Secūdo ar-
 guit sic nā non seq[ui]t[ur] ista linea ē indivisibilis igit[ur] ista linea ē non
 divisibilis & h[ic] arguit p[ro]p[ri]a igit[ur]. ¶ Q[ui] ista p[ro]p[ri]a nō sit bona:
 p[ro]p[ri]a: q[ui] a[n]s ē v[er]y de quacūq[ue] linea q[ui] indivisibilis existit s[ed] la-
 titudinē & p[ro]p[ri]a s[er]v[er]a: q[ui] ista linea ē divisibilis s[ed] p[ro]p[ri]a
 longitudinem in duas medietates & in tres: & sic de alijs.
 ¶ Tertio arguit sic: ista p[ro]p[ri]a nō v[er]y: hoc ē incōple igit[ur] hoc
 est non eq[ui]le & h[ic] arguit p[ro]p[ri]a regula[m] igit[ur]. ¶ Q[ui] p[ro]p[ri]a nō v[er]y: p[ro]p[ri]a q[ui]
 a[n]s ē v[er]y & p[ro]p[ri]a s[er]v[er]a. De grano milij q[uo]d est incōple celo &
 p[ro]p[ri]a s[er]v[er]a de eodē q[uo]d ē eq[ui]le alteri grano milij quare r[ati]o.

Pro solutione istoz & fundamento max[imo] solēt poni sex p[ro]p[ri]a
 ¶ Prima ē q[ui] h[ic] p[ro]p[ri]a est s[er]v[er]a p[ro]p[ri]a ē incōple toti q[ui] ex quo li incō-
 q[ui]lis ē terius p[ri]vatiuo tūc p[ro]p[ri]a significat q[ui] p[ro]p[ri]a nō est eq[ui]lis
 toti s[ed] est apta nata ē eq[ui]lis toti mō scōda p[ro]p[ri]a ē falsa. ¶ Secūda
 cūda p[ro]p[ri]a ē ista q[ui] est p[ro]p[ri]a falsa granū milij est incōple celo
 p[ro]p[ri]a sic p[ro]p[ri]a ex eo q[ui] granū milij nō est aptū natū esse eq[ui]le
 celo. ¶ Tertia p[ro]p[ri]a q[ui] bec p[ro]p[ri]a est falsa aia intellectiva ē
 indivisibilis p[ro]p[ri]a q[ui] li indivisibilis ē terius p[ri]vatiuo & significat
 carētiaz divisibilitatis cū notatiō[n]e aptitudinis ad ipsaz sed
 aia itellectiva nō est apta nata dividit igit[ur]. ¶ Quarta p[ro]p[ri]a
 q[ui] h[ic] est falsa p[ro]p[ri]a ē indivisibilis p[ro]p[ri]a eandē rōnez q[ui] p[ro]p[ri]a
 non ē aptus natus dividit. ¶ Quinta p[ro]p[ri]a q[ui] bec ē falsa cel-
 lum ē ingnābile: q[ui] nō est aptū gnāri: & bec s[er]v[er]a h[ic] est falsa cellū
 est incorruptibile: q[ui] nō est aptū cor[por]p[us]. ¶ Sexta p[ro]p[ri]a q[ui]
 h[ic] p[ro]p[ri]a est falsa d[ic]t[ur] ē potētie infinite: q[ui] sequitur igit[ur] d[ic]t[ur] nō est
 potētie finite s[ed] ē aptus natus ē potētie finite q[uo]d est falsū
 & sic ad o[mn]es p[ro]p[ri]as d[ic]t[ur] bec r[ati]o q[ui] false s[er]v[er]a de v[er]tute fimo-
 nis s[ed] si aliq[ui]d posite s[er]v[er]a ab Aristotele vel a theologis iste itel-
 ligēde sunt de p[ro]p[ri]a infinito vt aia ē indivisibilis. i. non divisibilis
 d[ic]t[ur] est potētie infinite nō finite & sic de alijs. ¶ Sed r[ati]o
 Salva reverētia d[ic]t[ur] modicū fundamētū h[ic]. ipsa enī
 h[ic] p[ro]cedere d[ic]tor[ia] incōplexa v[er]ificari de eodē: p[ro]p[ri]a: &
 signo a. corpus carēs extremis s[er]v[er]a longitudinez & pedale
 2^m latitudinē. tūc p[ro]p[ri]a q[ui] a. est finitū & a. est nō finitū: q[ui] a. est
 infinitū s[er]v[er]a longitudinē: mō ista p[ro]p[ri]a. ad bonū intellectū
 significat q[ui] a. est nō finitū. bec g[er]o r[ati]o h[ic] d[ic]ere q[ui] deus
 nec est finitū nec infinitus nec p[ro]p[ri]a ad extra p[ro]ducere infinitū:
 & q[ui] ipse d[ic]t[ur] nec aia itellectiva est indivisibilis nec divisibilis:
 Et q[ui] celū nec est corruptibile nec incorruptibile: gnābile
 nec ingnābile: & q[ui] ista p[ro]p[ri]a. hō est a[n]s nec est polis nec
 ipolis. & q[ui] iste terius nō hō nec est finitū nec infinitus: &
 sic de alijs infinitis q[ui] observanda forent in cōspectu valen-
 tium. ¶ Dicatur ergo pro solutione argumento: q[ui] illi
 termini infiniti: indivisibile inaequale inco:porale ingene-
 rabile non sunt termini p[ri]vatiui eos simpliciter sumēdo

q: terius p: natiuus de sul nā dicit impfectionez & puatio nem: sicut iste terius iniustus: & alij plēs. vt inscipiens. ignarus: cecus: surdus: claudus: eo. n. ipso q: de aliquo verifi catur aliqd̄ boz p: fitoz seq̄ imediate q: illi ipsefectō an ne ra est & puatio: s; non est sic de illis teris: infinitū indiuisi bile: q: non eo ipso q: aliqd̄ ē infinitū seq̄ illud eē alieuius impfectionis. Sillr nō eo ipso q: aliqd̄ ē indiuisibile seq̄ illud eē alicui? impfectionis rōe illi? indiuisibilitatis imo poti? op positū: sic p: de deo angelis & aia intellectua. Sillr nō eo ipso q: aliqd̄ ē ineq̄le icorruptibile aut ingnabile: seq̄ illi im perfectionē aliquā aut puationē annecti. Deus. n. est ineq̄ lis sortis: & tibi: & tñ nō est ipsefectōis. Celū ē est ingnabile & icorruptibile. & tñ vt sic nō est ipsefectōis. Per hoc g° le uiter p: rñderi ad arguēta dō q: in nullo istoz arguē p rñz: cū ibi nō sit p: cessus de terio puatio ad terius infinitū. Ceterū cūz deterioratiōe bñ v: argū sic qñ arguē cūz terio puatio. seq̄. n. hoc cozp? est infinitū s; m̄ lōgitudinez igif hoc cozp? est nō finitū s; m̄ lōgitudinez. Et seq̄ hoc est ineq̄le illi igif hoc ē nō eq̄le illi. Ceterū sine deterioratiōe aliqñ v: s; hoc ē gfa mē vel terioz: seq̄. n. dō ē infinitū igi tur dō ē non finitū. Celūz ē icorruptibile igif celū est non corruptibile: aia intellectua ē indiuisibilis igif ipsa ē non diuisibi lis qre rē. Ceterū in teris at puatiuis vlr t: sine deterioratiōe alicui? vñ bñ seq̄. hoc est iniustu? igif hoc ē nō iustu?. hoc ē cecū igif hoc ē nō videns: hoc ē surdū igif hoc ē nō audiēs. Et sic de alijs: Cū si bec ē vā hoc ē audiēs. bec ē falsa. hoc est surdūz s; nō ē: q: b ē falsa lapis ē surdus. & hoc seq̄ la pis ē audiēs: Sillr nō o: q: si b ē falsa. hoc ē vidēs q: b sit vā hoc ē cecū. bō. n. qñ dormit nō est cec? nec vidēs. Et si ex b inferret q: ista nō s; puatiue opposita: negat pñā: q: s; de quoz sit vificabile alterz d̄dicto: ioz incoplexoz ad in tellectū datuz nō tñ op: q: de quoz alterz puatiuo: vt exē plificatū est. Ceterū forte dubitat de isto terio cecuz q: vñ q: nō sit terius puatiū. ponat. n. q: eruant oculi sor. Tūc p: q: sor. est cec? & tñ nō est apt? ad vidēduz: q: si sic talis aptitudo eēt frustra. Cū nō possit reduci ad actū. Ad istud dī q: sor. nō dī apt? natus ad vidēduz: q: possit videre: sed q: ē hō cui nāl r̄ inest aptitudo ad vidēduz: & cūz dī q: tal aptitudo eēt frustra cū non possit reduci ad actuz: negatur pñā: sicut nō seq̄: ista fra nō descendit igif nec ē sibi nāl is aptitudo ad descēdēduz: sic ē nō seq̄ iste hō nō pōt ride re igif nō sibi inest nāl r̄ risibilitas qre rē. Ceterū dubitat de isto terio infinitū vñ. n. q: sit terius puatiuus: q: iste ter minus iniustu? ē terius puatiuus: & hō solū est pp appōnez istius teri in. ad nō infinitū igif p idē li infinitū est puatiuz pp pñez appōnez. Rñdeo q: cā quare aliqz ē terius pu: natiuus nō ē solo appō istū? teri in ad nomē positū s; cūz hoc est significatiō puatiua includēs impfectionē: q: ergo si gnificatiō istū? teri infinituz nō dicit puationē nec impfectio nez. id quantūcūqz addat li in non pp hō resullaret terius puatiū. Et si dī li in quō tenet an puatiue an infinite dico q: nec sic nec sic: ex quo nihil negat s; ē ps vnus teri posi tui: sicut li a respē istū? teri al? vel li in istius teri insulatu: vbi p: li in nec negatiue nec puatiue teneri qre rē.

Tertia regula pncipalis ē ista ab affir^a de pto infi nito ad negatiua de pto finito in recto & in suppone psonali ē bonū ar^m: & nō ē: pbat. Nā dato op posito seq̄ d̄dictoria incoplexa. vificari de terio simplici q: est pñs in pbatū. Et p: pñā: q: si nō seq̄ hoc ē nō a. ad in tellectū relō g° hoc nō est a. s; tēc oppo^m pñtis cū ante: & hñ intēnz. Vliter. n. seq̄. tu es nō asinus ergo tu nō es asin?: & non ē: q: ex negatiua nō pgnate non seq̄ affir^a ali cui? de 2° adiacēte formāl r̄ illatiua. Et seq̄ tu es hō igif tu nō es nō hō. Et sic vlr ab affir^a de pto finito ad negati uaz de pto infinito s; non ē: pp cām dictā. Chymera. n. nec est hō nec nō hō rē. Ceterū in rla in recto. q: i obliquo nō t:z. Cū nō seq̄: istū? est nō asin? igif istius nō est asinus: q: casu poli posito añs ē vey & pñs s; m̄. vt posito q: tu hēas asinū & equū: tūc p: q: istū? est nō asin? te demfato: q: istū? est aliqd̄ qd̄ nō est asin? puta equus: & q: pñs sit falsuz p: q: suū d̄dicto: iū ē casus vel seq̄ns ex casu. Sillr nō seq̄: cū obliquo a pte pti. vt iste asin? est nō ep̄i igif iste asin? non ē

ep̄i. Posito q: iste asin? sit cōis ep̄o & sorti q: nō est ep̄us: tūc p: q: iste asin? ē non ep̄i: q: sor. q: nō est ep̄us: & sic añs est vey: q: añs sit s; m̄: p: q: repugnās casu saltim ad bonū intellectū nō hñdo respectū ad obligationē. Ceterū Do nīc ē i rla ista pncipala in suppone psonali nō pp magnā in digentiā s; solū pp theologos vel ponētes vlia ex pte rei. Cū nō seq̄tur bec eēntia est nō p: igif bec eēntia nō est p: demfata. n. eēntia dīna añs est vey & pñs s; m̄. hoc at con tingit: q: iste terius bec eēntia nō supponit psonalr s; eēn tialiter vbi cū supponeret psonalr pñā eēt bona. id bñ seq̄ tur bec eēntia q: est fili? nō est p: Ceterū 2^m ponētes vlia ex pte rei nō v: tal forma arguēdi. vñ nō seq̄. hō ē nō sor. demfato hoie in cōi. ergo hoc nō ē sor. hoc ē nō asin?. ergo hoc nō est asin? demfato aiali in cōi. In qlibet illaz pñarū añs est vey & pñs falsuz id nulla istaz v: & hoc soluz ē q: li hoc supponit p: tūc p eēntia & p nō psona. vbi tñ esset suppo psonal ar^m eēt bonū: seq̄. n. hoc est nō sor. demfata to p: tūc igif hoc nō est sor. Ceterū forte hō arguē p: d̄ dēdo hō pñaz regulā: q: de terio simplici vificant d̄dicto^a incoplexa. v: hoc ē p: hoc ē nō p: demfata dīa eēntia. hō est sor. hoc ē nō sor. demfato aiali in cōi: & sic de alijs infini tis. Rñdeo q: li hoc dū p eēntia supponit nō est terius sim plex vt ibidē sumebat. p terio nō pposito nō hñte i se nisi vnū suppositū ex nā vel ex ipōne s; ē terius cōis suppo nēs p p: ibus nō obstāte q: sit pnomē demfatiuz. est. n. ita cōis sic li eēntia dīna. sic li hō cōis vel li al cōe. Dū. n. demfāt eēntia h:z pla supposita. v: p: s; m̄. & spm̄ scm̄: & filr. Dū demfāt hō cōis v: al cōe h:z tot supposita sic aliqz illoz. Ceterū opterea solet negari tñs pñā hoc ē sor. hoc est plo igif plo est sor. demfato hoie in cōi. Et ista negat hō est p: & hoc ē fili? igif filius ē p: demfata dīna eēntia: nec ē sylis demfatiū? v: exposito: q: li hō nō ē terius discret? hñs solū vnū suppo^m s; pla vt dem̄ ē in hoc nolo dūnt? instare cū non sit presentis speculationis.

Contra istā regulā arguē sic: q: nō seq̄ tu vides nō hoiez ergo tu nō vides hoiez & hic ar guē p regulā igif rla ē ista: q: pñā nō v: pbo. q: casu poli posito añs ē vey & pñs s; m̄: ponēdo q: tu videas hoiez & equū. Seq̄. n. tu vides equū: & equus ē nō hō igif tu vides non hoiez & sic añs est vey q: pñs sit s; m̄ p: ex casu. Ceterū arguē ista pñā nō v: tu fuisti nō alb? igif tu non fuisti alb? & hic arguē p rlam igif: añs pbat. nā casu poli posito añs ē vey & pñs s; m̄: pbo. & pono q: tu fuisti alb?. Et postea fuisti niger tūc p: q: añs est vey: q: tu fuisti ni ger igif tu fuisti nō albus. Seq̄. n. de pñti tu es niger igi tur tu es nō alb? igif ap: & de pterito q: at pñs sit s; m̄ p: q: suū d̄dicto: iū ponit casus. Ceterū arguē sic ista pñā nō v: tu es nō p: igif tu nō es p: & hic arguē p rla: igif q: pñā nō valeat p: ponēdo q: tu sis p: vni? & filius alte rius. tūc pñs ē s; m̄ & añs est vey: q: seq̄ tu es fili? igif tu es nō p: sic seq̄ hoc est albū igif hoc nō est nigrum.

Ad hec rñ dē ad p^m negādo istaz pñaz: tu vides nō hoiez igif tu non vides hoiez: nec ar guē p rlam q: neutra istaz h:z p: tam: Et si dī q: arguē p rla: iplicite: nego q: in ista tu es vidēs nō hoiez p: tūz iplicite est li vidēs nō hoiez mō p: q: iste terius nō est infinit? s; p cise ps ei?: v: nō hoiez. vbi tñ sic argueret: tu es nō vidēs hoiez igif tu non vides vel tu nō es vidēs hoiem cōcedo pñam nec añs ē vey imo s; m̄: eo q: bec ē vā tu es vidēs hoiez mō de eodē nō vificant d̄dictoria incoplexa. Ceterū hoc p: q: tales pñe nō valēt: bec hō est asin?: significat nō sic est igif illa nō significat sic est. Tu pcutis nō sacerdotēz igif tu nō pcutis sacerdotē. Tu vis videre nō papam igif tu nō vis videre papā. Tu scis nō a eē vey igif tu nō scis a eē vey. Tu potes nō currere igif tu nō potes currere. Tu incipis eē non alb? igif nō incipis eē albus: & sic de infi nitis vbi stat i casu añs esse vey sine pñte. Ceterū 2^m argū rñdeo q: illō vbu:z sui: i p: eē terius mediatuz v: imedia tus: si mediat? nego i. a pñaz. tu fuisti nō alb? igif tu non fuisti alb?: nec arguē p rlam q: in ante li non albus nō est p: tūz s; est ps pti iplicite q: qdē nō infinit? v: pteritus nō al bus: id bñ seq̄: tu es non pteritus alb? igif tu non fuisti

albus: sed anis e' casus. **C**onsilium dicat de futuro q' non sequitur tu eris no' currens igit' tu no' eris currens. Et isto mo' no' est pole' anis ee' vey sine p'nte. Si at' li fuisti e' terius immediatus itez nego p'nam q' in hmoi' p'p'nb' de preterito vel de futuro o'z ponere aliquid deterians r' no' silr p'cludere. p'p'om de p'to finito negatina. Un' l'z no' sequat' tu fuisti no' albus igit' tu no' fuisti albus. t'n' b'n' seq' tu fuisti non albus igit' aliqn' tu no' fuisti alb': r' hoc e' vey: q' tunc no' fuisti alb' dem'ando instas in quo fuisti niger. r' tuc fu it aliqn'. **C**onsilium dicat de futuro q' l'z no' sequat': tu eris no' currens igit' tu no' eris currens. t'n' b'n' seq' cu' app'one ad uerbij. ergo aliqn' tu no' eris currens q' p'p'o e' ita va sicut p'. **C**Ad 3^m p'cedo istaz p'nam. tu es no' p'f' igit' tu non es p'f' **E**t ad im' p'robatione' admisso casu. nego anis: r' ad p'batio ne' tu es fil' igit' tu es no' p'f'. nego p'iaz: nec seq' tu es no' p'f' resp'cu' istu' igit' tu es no' p'f' arguit. n. ab inferiori ad suuz sup'ius negatioe' p'posita: r' l'z ista p'na sit bona hoc e' album igit' hoc e' no' nigr'u' no' t'n' seq' q' alia: q' ista duo alb'u' r' nigr'u' no' p'nt' sil' v'ificari de te s'z b' b'n' p'f' r' fil'. **C**Ex hoc p'z g'o' hac p'iaz no' esse bona: hoc e' no' duplu' ergo hoc no' est duplu' nec seq' hoc e' no' duplu' ad illd' igit' hoc no' e' duplu' nec seq' b' p'p'o est no' p'cededa igit' b' p'p'o no' e' p'cededa: r' no' seq' b' p'p'o est negada vel e' no' p'cededa ab isto. ergo est non p'cedenda p'p' cam dictam. anis. n. casu posito esset verum sine consequente.

Amplius ad p'ncipale arguit sic. ista p'na no' v'z. hic e' no' ho' igit' hic no' est ho'. r' t'n' ar' guit' p' regula' igit' q' p'na no' v'z p'z dato q' hic sit ho' r' asinus. **C**Secdo arguit sic: no' seq' p'nt'geter tu es no' asinus igit' p'nt'geter tu no' es asin': r' hic arguit' p' regula: r' anis p'bat: q' e' vey r' p'ns s'lm. **Q**u' anis sit vey p'z: p' exponetes na' tu es no' asin' r' p't' ee' q' tu no' sis no' asin'. igit' r' c. p'na p'z. ab exponetib' ad exposita. r' maior. silr: s'z minor. p'bat' tur: seq' tunc es igit' tu no' es no' asin' q' ex opposito seq' oppo'm. ista p'na e' bona r' anis e' pole' igit' r' p'ns: s'z q' p'ns sit falsuz p'z. q' ex ipso seq' q' p't' ee' q' tu sis asin' itaq' ab exposita ad vna' suaz exponetiu': s'z hoc e' s'lm igit'. **C**Tertio arguit sic. ista p'ntia no' v'z. tu es no' ho' igit' tu no' es ho': r' hic arguit' p' regula' p'bat. q' p'na non valeat. na' anis e' vey r' p'ns s'lm igit': q' p'ns sit s'lm: p'z. s'z q' anis sit vey. p'ro bat: ista p'p'o tu es no' ho' significat te ee' hoiez: r' te ee' ho' min'e est veru' igit' ipsa e' va. p'z p'na. **L**u' miori' maior. p'bat' ista e' vna' p'p'o affir' cui' subz significat p'o te r' copula p'mo ee' r' p'tum p'o hoiez. r' p'p'o illa no' significat nisi ex p'p'one suaz partiu' v' suoz terioz igit' ipa significat p'o te ee' hoiez: penultima p'bat. na' distri' affir' posita a pte p'ti no' e' p'tuz nec ps p'ti s'z eq' s'ncathe': sumit' distri' negatina sic affir' a pte p'ti igit' distri' negatina no' est ps p'ti r' p' p'ns li no' no' est ps p'ti. **C**Ad b' r'ndet' ad p'm' dico q' no' arguit' p' r'iaz ponebat. n. in r'la illa p'ticula i' recto ad denoradu' q' subim r' p'tuz affir' anis sint teri' recti iplicite vel explicite mo' sic no' est i' p'posito: q' in hac p'p'one hic e' no' ho': subim puta li hic: nec e' rect' nec obliquus casus explicite: q' subordinat' huic terio p'posito in hoc loco q' no' est rect' s'z in eo ponit' obliqu' casus igit' q' tu ad hoc no' arguit' r' r'iaz. **C**Ad 2^m cu' arguit' p'nt'gen' tu es n' asin' igit' p'nt'geter tu no' es asin': negat' p'na. q' no' arguit' p' r'lam q' r'la non ponit' ab affir' de p'to infinito ad negatina de p'to finito cu' q'cuq' d'ieriatio ne s'z sufficit q' seq'tur negative de p'fili subo r' copla r' p'to terio finito p'mi teri' infiniti. p'p'ea b'n' seq'. **C**otingen' tu es no' asin' igit' tu no' es asin'. **C**Ad 3^m dico. q' ista p'p'o: tu es no' ho': est s'la r' significat p'cise te ee' no' hoiez: r' p'tum si gnificat p'o no' hoiez r' tuc ad ar'm. nego p'nam: r' anis p'p'o pte. v'z q' distri' affir' a pte p'ti non sit ps p'ti. imo d'do tu es ois ho' li ois ho' est p'tuz r' p' p'ns li ois e' ps ei': nego et' mino: v'z q' eque s'ncathe' sumit' distri' negatina a pte p'ti: sicut distri' negatina: q' neutra illaru' distri' a pte p'ti s'ncathe' sumit': cu' n' deterlet v'bu' p'ncipale: s'z p'cise cathe'. vt sup' fuit on'fuz. Ad misso adhuc ante gra' exercitij nego p'nam: q' n' inferebat' igit' distri' negatina no' e' ps p'ti. r' ca' est q' ex ista negatioe' infinitate. r' li ho' sit v'n' terius significatu' cu' t'nsil'z rei no' significate p' istu' terius ho'. r' sic non sit ex isto

termino ois. Si. n. ista for' arguedi valeret: posset p'bari q' nego e' signu' v'le affir' sic arguedo distributio affir' est signu' v'le affir': s'z eque s'ncathe' est negatio: sic distri' affir' ergo a pari negatio e' distri' affir' v' signu' v'le affir'. ista p'na no' v'z igit' nec p'. **C**otra ista r'nsion'e' arguit' sic. hoc totu' mentale no' ho' est aggregatu' ex itentione significate n'alr hoiez r' ex actu negatiois q' no' est significatu'. igit' totum mentale p'cise significat hoiez: r' p'na a s'li: na' si ee' aliqd' co' positu' ex pte alba r' ex pte no' alba illd' ee' alb'u' r'one p'tis albe igit' p' id'e' si aliqd' ee' p'posituz ex pte significatina r' ex pte no' significatina illud e' significatu' r'one p'tis significat ue. **C**Secdo aggregatu' ex itentioe' r' distributioe' affir'. vt li ois ho' significat p'cise illud q'd' itentio significat igit' p' id'e' sic e' de aggregato ex itentione r' distributione negatina p'z p'na: r' anis silr q' li ois ho' in significado o'em hoiez significat p'cise hoiem. **C**Tertio o'e' p'tuz istu' tu es no' ho' est termin' infinitus: s'z li no' ho' non e' terius infinitus igit' li no' ho' no' est p'tuz istu': p'na p'z cu' maiori r' mior: p'robat. q' si iste terius no' ho' est infinit' igit' est no' finit'. igit' no' est finitus: p'ns s'lm. vt p'z r' p' p'na silr p' sc'daz r'iaz. tertia v'o p' p'tez in q' insisto q're r' c. **C**Quarto arguit' sic. dato q' li non ho' sit p'tuz istu' seq' a pari q' p't' ee' subim. p'bat: ista infinitatio a pte p'ti no' est nisi q'da' modus itelligedi s'z q'lem modu' in itelligedi intellect' pot' facere a pte p'ti. tale vel p'fitez pot' fa cere a pte sub'i igit' talem infinitatione' p't' facere a pte sub'i. **C**Et p'nt' q' v'tus infinitatiois istu' teriat' a pte p'ti ad li ho'. s'z q'litercuq' teriat' a pte p'ti talr teriari p't' a pte sub'i ex quo intellect' e' liber igit' li no' ho' p't' esse subz: s'z p'bo q'd' no': q' si ee' subim maxime videret' isto mo' no' ho' currit s'z ho' est s'lm: q' li no' tenet' ibide' pure negative r' s'ncathe' negas v'bu'z p'ncipale vt i' primo caplo dicebat. ex quo p'cedit to tam p'p'one'm: Silr igit' ista negatio non est ps subiecti. **C**Ad hec r'ndet' ad p'm' negado p'iaz: q' p' id'e' posset p'bari q' iste terius infinitus non significat infinitu' q' componit' ex itentioe' significatina r' actu no' significatino imo p'nter: nec iste terius infinit' significat infinitu': nec li id'uisibile signi ficat ind'isibile r' sic de alijs q' oia s'c' falsa. r' tuc ad s'ilez: dico p'o q' no' o'e' corpus cui' vna' ps e' alba r' alia no' alba e' alb'u' hoc p'z de corpe cui' vna' maxima medietas e' alba r' alia nigra. Dico sc'do q' si adhuc aliqd' tale corpus ee' album ee' albu' r'one p'tis albe s'z r'one albedinis iso: mat'is maio rez p'te sub'i denoiatiois r' sic p'z q' no' e' s'ilitudo. **C**Ad 2^m nego p'iaz: r' si q'rit' ca' d'uerfitatis. Dico q' ca' d'uerfitatis est na': v'n' alteri' nature e' signu' v'le affir': r' alterius signu' negatiu'. affir'. n. cu' itentione significat id'e' p'cise cu' itentio ne: s'z negatiu'z cu' eade' significat oppositu' itentiois: r' l'z p'ceda' q' li ois ho' significat p'cise o'e'z hoiem. r' li ho' silr. no' t'n' dico q' li ho' significat p'marie o'e'z hoiem nec li ois ho' si gnificat p'marie hoiez: s'z li ois ho' significat p'o o'em hoiem r' li ho' hoiez. **C**Si t'n' q'rit' nu'qd' li no' ho' significat hoiem dico q' sic: sic li ho' albus significat o'em hoiem. no' t'n' p'o. s'z secundarie. v'n' li no' ho' significat p'o no' hoiez r' sc'darie o'em hoiez: sic li ho' alb' significat p'o hoiez alb'u' r' sc'dariu' o'e'z hoiem r' o'e' alb'u'. **C**Ad 3^m p'cedo q' iste terius no' ho' est infinit': q' id'e' est ap'd' me iste terius no' ho' est infinit'. r' iste terius no' ho' est terius infinit': sic id'e' e' dicere iste ho' est al bus: r' iste ho' est ho' alb': iste ho' e' in'inf': r' iste ho' est ho' in'inf'us. Et tuc ad ar'm. iste terius no' ho' est infinitus. igit' e' no' finitus. nego p'iaz: nec arguit' per sc'dam r'lam: q' iste terius infinit' no' est terius p'uatit' cu' no' dicat p'uatione' ali quaz s'z est terius ita positius sic li finit' vt ibide' dicebat. **C**Et si querit' nu'qd' li non ho' sit terius infinitas dico q' n' q' tuc oppo'neret altera' negatione' p'cedere. Dicedo. tu es nullus no' ho': vel sic nullus no' ho' e' gramatic': r' tuc li no' ho' infinitat' in isto terio nullus no' ho' sic li ho' in isto terio n' ho'. Et no' seq': iste terius no' ho' est infinit' igit' infinitat'. Ad b. n. q' aliqs terius sit infinitus sufficit aggregato teri' finiti. **L**u' negatioe' infinitate. s'z ad hoc q' aliqs terius infinitat' requit' ip'z p' negationes infinitate' deteriari io' in ista p'p'one tu es no' ho' li no' ho' est terius infinit' r' li ho' infinitat' s'z no' li non ho' vt dictum est quare r' c. **C**Ad quartum dico q' sicut li non homo potest esse p'tuz ita r' subiectum sed non

isto modo non habet currere: sed isto modo aliquis non habet currere: nullus non habet disputare: sic et licet omnis homo non potest esse sub modo omnis sed bene sic aliquis omnis homo currere vel sic nihil omnis homo currere. Contra istam rationem arguitur sic. nam data ista ratione sequitur ista propositio. deus est ens: et deus non est ens: dato quod licet non solum terietur ad hoc verbum est: et quod hoc sit pole arguitur: et capio istam propositioem: deus non est. tunc propositio negatio teriat ad hoc verbum est: pono ergo. quod intellectus istius propositioem attribuat istum terminum ens manente eadem ratione negationis: tunc arguitur sic. Deus non est asinus et omnis asinus est ens igitur deus non est ens: propositio ista ab inferiori ad superius non distribuitur cum debito modo. Et tunc ad probationem dico quod ista deus non est: negatio teriat ad licet cum sit finis propositioem tunc si intellectus aliquis attribueret illi verbo est illum terminum ens apte post se possit facere quod negatio teriatet secundum ad illud verbum est imo immediate et veritas diffunderet super istum terminum ens: et cum deus intellectus est liber potest negare istum terminum ens et non negare. Concedo quod libere preponit vel postponit istis negationibus: sed postquam posuit istis post non potest facere quin negetur ab eodem: sic alias dicebatur intellectus est liber facere licet terminus homo est sub modo vel pre modo. vel homo est al vel al est homo: sed postquam intellectus talis fecerit propositioem homo est al non potest facere quod licet sit sub modo et licet aial pre modo quare etc.

Quarta regula et vltima in ordine est ista: a negatione de preposito finito ad affirmativum de preposito infinito cum debito modo est bonum argumentum: probatur quod dato opposito sequitur duo dictio est sic vera. probatur: nam si aliquid talis propositio non verum sit ergo ista. homo non est b. et hoc a. est igitur. hoc a. est non b. et sit ans vey: et propositio sicut. Tunc si ista est falsa homo a est non b. igitur hec est vera hoc a est b. propositio ista: quod dictio incopleta non significat de eodem: tunc sic b est vera hoc a est b. et hec sicut homo a. non est b. et hec se duo dictio iter se dicentia igitur. Et sic propositio est vera. Et tunc vltima sequitur tu non es asinus et tu es igitur tu es non asinus. Tu non es chy: et tu es igitur. tu es non chy. Et notant deus cum debito modo. quod sine modo non verum ar. vltima non sequitur. Chy. non est homo igitur chy est non homo: ans evey et propositio sicut. vt satis propositio: Et ista adhuc argueret cum postposita sub modo non arguat cum debito modo corripente negatione propositioem producte in maiori propositio non verum. vltima non sequitur: hec aia vel hec intelligetia non est hoies et hec aia vel intelligetia est igitur hec aia vel intelligetia est non hoies: ans. n. evey et propositio falsa: quod ex ipso sequitur: quod hec aia vel hec intelligetia est aliquid quod est falsum. Ad inferendum ergo illa b aia vel b intelligetia est non hoies de summi pro modo hec aia vel hec intelligetia est aliquid quod sita est ita quod sic in negatione preterit terminus de plali ita in maiori preterit terminus tra sedens in plali numero. Et tunc hec propositio non verum: istius non est asinus et hoc est igitur istius non est asinus: deus vult punctus in vtracque premissa: tunc propositio pro ans est vey et propositio sicut: quod ex ipso sequitur quod istius est aliquid quod est falsum: sed bene sequitur cum tali modo istius non est asinus et istius est aliquid igitur istius est non asinus: propositio est bona sed minor est falsa: ita quod sic in maiori subiciebat terminus obliquus ita in maiori fieri deus. Et tunc non sequitur deus non est istius et deus est igitur deus est non istius: ans. n. evey et propositio sicut quocumque deducto: quod ex ipso sequitur quod deus est aliquid quod est falsum: sed bene sequitur deus non est istius et est aliquid igitur deus est non istius: propositio est bona: sed minor est falsa: quod recte debitum modo est: quod sic in maiori preterit terminus obliquus ita in maiori debet esse. Et tunc non sequitur hoc instans non fuit homo et hoc instans est igitur hoc instans fuit non homo: ans. n. evey et propositio sicut: cum ex ipso sequitur hoc instans fuisse: Ad inferendum ergo tale propositio requirit talis minor vel tale modo: hoc instans fuit: quod sic maior fuit de preterito ita et minor deus est: quod ita falsa est sic deus. Sicut de futuro non sequitur hoc instans non erit instans: et hoc instans est. igitur hoc instans erit non instans sed requirit talis minor: et hoc instans erit synonyma in verbo principali cum verbo maioris: et hoc dico sumendo verbum substantivum presentis vel futuri temporis ita discrete sicut de presentis: quod ubi sumere res solubilis et mediate sufficeret pro modo medium sed tunc diceret propositio non valere: cum non concludat propositio de preposito infinito. istius. n. hoc instans fuit non homo preterit non est licet non homo sed im plicite est licet preterit non homo: quod non est terminus infinitus: sed bene propositio est in finitatis. id bene sequitur: hoc instans non fuit homo et hoc instans est igitur hoc instans est non preterit homo: et isto non poterit verificari ans sine propositio et per hunc modum potest preterit dici ad illa de futuro.

Ex hoc propositio tales propositioes non valere. Tu non desinis esse asinus et es igitur desinis esse non asinus. Tu non incipis comedere ferrum: tu non scis istum esse hoies: et scis istum esse igitur scis istum esse non hoies: hoc non est lignum album et hoc est igitur hoc est lignum non album. Nulla illarum regularum militat contra regulam: quod in nulla ipsarum potest affirmari de preposito infinito. Et propositio ante sequitur quod tu es non desinens esse asinus. Et 2o sequitur: quod tu es non incipiens comedere ferrum. Et tertio sequitur: quod tu es non scies istum esse hoiem. Et quarto sequitur quod hoc est non lignum album. Et isto concludendo non poterit ponit ans deponendo propositioem. Et notandum tamen quod licet ista propositio et similis sit bona. tu non curris et tu es igitur tu es non curreres. non tamen arguitur per regulam: quod non arguitur a negatione de preposito finito ad aliquam affirmativam: cum debito medio: quod ista tu non curris non est de preposito finito nec infinito: cum non habeat preteritum: sufficit tamen quod implicite habeat preteritum ex his terminis finitum et sic implicite arguitur per regulam sic superius sepissime dicebat. Et hac ratione potest et alia correlarie introduci quod a negatione de preposito infinito ad affirmativam de preposito finito est bona propositio. Sequitur. n. vltima. tu non es non asinus et tu es igitur tu es asinus: aliquid homo non est non chy et aliquid homo est igitur aliquid homo est chy: et sic de alijs est deus deus modo arguat cum debito modo. potest. n. circa hac regulam toties falsificari: medium quotiens est superius determinatum.

Contra regulam principaliter arguitur sic. hec propositio non verum non est al est homo et omne al est igitur omne aial est non homo et hic arguitur per regulam ergo regula ista: propositio ista: et ans probatur: quod ans est vey et propositio sicut. Licet ex ipso sequitur quod omnis homo est non homo quod est ipse. Secundo arguitur sic: non sequitur: tu non es chy est. et tu es igitur tu es non chy est. et hic arguitur per regulam igitur: quod propositio non verum propositio: nam ans est vey et propositio sicut: quod ans sit vey satis propositio et quod propositio sit sicut. probatur: quod sequitur tu es non chy est igitur tu es nullam chy est: propositio ista ab vno convertibili ad reliquum et propositio est sicut igitur et ans: quod propositio sit falsum: probatur: quod sequitur tu es nullam chy est. igitur aliquid est nullam chy meram esse: propositio est impossibile vt probabo in tractatu de veritate et sicutate propositioem nuz igitur et ans: et propositio propositio. ab inferiori ad superius affirmativa: Et tertio arguitur sic: ista propositio non verum: aliquid propositio non est vera cuius dictio est sicut: et hic arguitur per regulam igitur: quod propositio non verum propositio: nam ans est vey et propositio sicut igitur: quod ans sit vey propositio in tunc in maiori et maior: probatur: quod si non desit oppositum: verum omnis propositio est vera cuius dictio est falsum. et probatur ipse est sicut: quod sequitur omnis propositio est vera cuius dictio est falsum: sed omnis propositio falsa est propositio igitur omnis propositio falsa est vera cuius dictio est falsum propositio includit dictioem igitur altera premissarum est falsa: non minor ergo maior: quod est dictioem negatione de preposito finito principaliter probat. Sed iam propositio quod propositio sit sicut: quod sequitur aliquid propositio est non vera cuius dictio est sicut sicut igitur aliquid propositio est falsa cuius dictio est falsum propositio ipse igitur tur et ans et propositio propositio: non vey et sicut convertuntur. Et ad hec respondet. Ad propositioem nego propositioem: nec arguitur per regulam: quod regula non ponit quod ex negatione illa cum debito medio sequitur quocumque affirmativa sed solum corripentes affirmativa: modo propositio quod hec propositio non est al est homo non est vltima sed indefinita vel particularis negatione: ex qua est suo medio non deus inferri h vltima affirmativa. omne aial est non homo sed h indefinita aial est non homo vel h particularis aliquid aial est non homo quod quod est ita vera sic ans. Et nota tamen si argueret sic aliquid homo non currere: et omnis homo est igitur aliquid homo est non currere: propositio non verum: quod propositio quod nullus masculus homo sit: ans evey et propositio falsa: et hoc contingit per falsificationem medijs cuius sub amplius supponit quod in maiori. Deus igitur sic arguitur aliquid homo non currere: et aliquid homo est igitur. propositio est bona: sed minor est negada in casu isto. Et ad 2m nego propositioem: nec arguitur per regulam: quod ille terminus chy est non est terminus finitum nec infinitus sed est vna oratio infinitiva vel sibi equalis: et dato adhuc quod sit terminus finitum. non tamen sequitur quod propositio sit bona: quod regula non intelligit de talibus terminis finitis sumptis large pro oratione verbalis vel dependentibus ab ipsa: sed pro terminis finitis cathegorematicis vltimis hunc dependentibus ab ipa vt homo al lapis et sic de alijs. Et ad 3m concedo illa propositioem: aliquid propositio non est vera cuius dictio est falsum et aliquid propositio est igitur aliquid propositio est non vera cuius dictio est falsum: et concedo ans et propositioem: et tunc ad ar: aliquid propositio est non vera cuius dictio est falsum est sicut igitur aliquid propositio est ista cuius dictio est sicut: nego propositioem: et ad probationem dico quod non verum et falsum convertuntur non tamen convertuntur vey cuius dictioem est falsum et falsum cuius dictioem est

falsus. ppea bñ sequitur: aliq̄ ppō est nō vā igit̄ aliq̄ propō est falsa: et eñ. vñ in fili nō v3 pñlis modus: v3 hec q̄litas ē non intēsa cuius altera ps est remissa. ergo hec q̄litas est remissa cuius altera ps est remissa demōstrando vna caliditate suam: fm se et q̄dlibet sui p3 pñs esse falsus et añs vez: qz hec ē falsa hec q̄litas est intēsa: cuius vna ps est remissa cū duo p̄dictoria incōplexa nō falsificent de eodē. ista p̄na nō valet: et tñ non intēsum et remissus dū supponunt respectu q̄litas p̄uertunt: Sequitur. n. hec q̄litas ē non intēsa igitur hec q̄litas ē remissa et eñ. hec p̄na est bona: et nō p̄ma pp̄ causam dictam quare et c.

Amplius contra regulā p̄ncipalē arguit sic ista p̄na nō v3: necio tu non es asinus et tu es. igit̄ necio tu es nō asinus et hic arguitur per regulā igit̄ regula falsa. q̄ ista p̄na nō v3 p̄batur. nā añs est verū et p̄ns falsus igitur. Quia añs sit vez p̄bat. sequitur tu non es asinus et ipolē est te esse asinū igitur necio tu nō es asinus. p3 p̄na ab exponētibus ad expositum et q̄ p̄ns sit falsum p3. qz p̄tingēter tu es nō asinus igitur nō necio: añs p̄bat. p̄tingent̄ tu es igit̄ p̄tingēter tu es nō asinus. Secūdo arguitur sic. ista p̄na non v3. oīs hō aīal non est. et oīs hō est igit̄ oīs hō est nō aīal et hic arguit̄ p̄ regulā igitur: q̄ p̄na nō v3 p3 qz añs est vez et p̄ns falsum. Tertio arguitur sic. isti nō sunt hoīes dñdo hoīem et asinū et isti sunt igitur sunt nō hoīes igitur: q̄ p̄na nō v3 probat̄ qz añs est verū et p̄ns falsum et q̄ añs sit vez p̄o minorī p3 et maior: filr: qz suū oppositū est falsus: qz ex ipso seq̄ vtrūqz istorū est non hō q̄ est p̄o. Ad p̄mū nego p̄na: nec arguit̄ p̄ regulā qz deficit debītū medīum. d3. n. p̄lis deterioratio addi in maiorī et in minorī. v3 necio tu es: isto mō p̄na eēt bona. Ad 2m nego p̄nam: nec arguit̄ p̄ regulā qz intellectus regule ē q̄ a negatiua dēpto distributo si fuerit capax distributiōis cuius suo medio seq̄tur affirmatiua de p̄to infinito mō sic non est i proposito. Quia in ista oīs hō aīal non est: p̄tum nō distribuit̄ sed stat p̄fuse tñ: vel breuius dicat̄: qz a negatiua de p̄feto mō loq̄ndi cum suo debito medio seq̄ affirmatiua: sed sic non est in p̄posito cū negatio p̄tum seq̄tur. Ad 3m p̄cedo p̄nam: nego añs p̄ p̄ma parte v3 q̄ isti nō sunt hoīes: qz sequitur isti non sunt hoīes igit̄ vterqz istorū non est hō. p̄ns est falsus: et p3 p̄na qz de p̄na sine terio distrahēte p̄uertunt̄ li isti et li vterqz: et tunc ad ar̄m: oppositū istius ē falsus igit̄ illud ē vez: nego p̄na qz duo opposita se hñtia cōtrarie vel p̄ modū p̄riorū sunt fil̄ falsa: sicut ista tñ hō est aīal tñ hō non est aīal: ambe sunt fil̄ false et opponunt̄ nec hñe nec p̄dictorie s3 p̄ modū p̄riorū: p̄spiciendo ad duas exponētes formāl̄ hñantes. Consīl̄ dico de istis isti sunt hoīes isti nō sunt hoīes q̄ opponunt̄ non hñe nec p̄dictorie s3 p̄ modū p̄riorū p̄ egpolētes earū q̄ formāl̄ hñant̄: v3 vterqz istorū est hō vterqz istorū non est hō: et sic quelz istaz est falsa. ita et q̄l̄ allaz. Et si q̄rit̄ de p̄dictorio istius isti nō sunt hoīes: dico q̄ non p̄t̄ formāl̄ dari nisi p̄ negationē prepositā: ddo nō isti non sunt hoīes: q̄ affirmatiua est equalens huic vn̄ istorū nō est hō: et p̄dictoriū istius isti sunt hoīes d3 dari p̄ negationē prepositā: ddo nō isti sunt hoīes: q̄ negatiua est egpolens isti vnus istorū non ē hō que vā est in casu isto: et aīa filr vnus istorū ē hō: igit̄ iste sunt fil̄ false isti sunt hoīes et isti nō sunt hoīes q̄re et c. Cūqz aliud ar̄m h̄ istam regulā solet fieri et ē istud: tu non es a. et es igit̄ tu es nō a. q̄ p̄na non v3: p̄bat: et pono q̄ a. p̄uertat̄ cuius isto terio asinus et li non a. cum illo terio capra. isto posito añs est vez vt p3 et p̄ns est fil̄. q̄ p̄bat: qz sequitur. tu es nō a. igit̄ tu es capra: p3 p̄na ab vno p̄uertibili ad reliquū et p̄ns ē fil̄ igit̄ et añs. Et qñ proponit̄ ista p̄na. tu nō es a. et tu es igitur tu es nō a. q̄ritur nūqd̄ p̄tum p̄ter sit terius infinitus istius termini a. vel terius a. p̄uertibilis cum isto terio capra vel alr se hñs. Si p̄momō p̄cedo p̄na et p̄ns et tunc ad ar̄m. Tu es nō a. igit̄ tu es capra. negat̄ p̄na nec arguitur ab vno p̄uertibili ad reliquū: qz li nō a. sumptā infinite ad istū terius a. nō p̄uertit̄ cuius isto terio capra. s3 vn̄ alius terius nō a p̄lis illi: Si aut̄ sit terius p̄uertibilis cum isto terio capra sic nō arguit̄ per regulā: nec iste terius non a.

est terius infinitus s3 ē vnus terius p̄esse significās capraz: s3 ille terius q̄ est p̄dictoriū incōplexus istius termini a. nō solū significat capraz imo oē illud qd̄ non ē asinus: sicut et ille terius nō asinus: et sic p3 q̄ nec istud ar̄m nec aliqd̄ aliqd̄ posset hāc regulā veridice imp̄obare. quare et c.

Tertia diuisio principalis cathegoricæ propositionis cathegoricarum q̄dam ē vlis q̄dam particularis q̄daz infinita et q̄daz singularis nō p̄gnans. C̄ Propō vlis ē illa in q̄ subicitur terius cōis solo signo vli determinatus vel plurib⁹ eidē equalentibus exite vel exstib⁹ aliqd̄ ip̄i. C̄ Particula hui⁹ descriptōis declarant̄. d3. n. p̄mo subicit̄: qz rōne p̄ti non h3 q̄litas p̄pōnis attendi. s3 enī p̄tuz distribuitur nūq̄ rōne eiusdē dicet̄ q̄ta s3 solum rōne subī. Secūdo d̄r non p̄gnās: qz si in p̄pōne aliq̄ subiceret̄ terius p̄gnans mediāte signo vli non diceret̄ vlis p̄pō. s3 nullius q̄litas sicut p3 in istis nō infinitū est. oē in finitū est: nō sp̄ fuit hō: non nemo disputat. oē nemo legit. et sic de alijs in q̄bus subicit̄ terius cōis signo vli dēteriat̄. et tñ nō sunt allicuius q̄litas: sic nec sue p̄dictorie cuius subicit̄ terius p̄gnans certū est q̄ li infinitū est terius cōis cū sit ex sui nā de p̄lis diuisis p̄dicabil̄ et vificabil̄: vt hō corpus ē infinitū ista linea est infinita dens ē infinitus: et sic de alijs. filr li sp̄. vt dens sp̄ fuit: celus sp̄ fuit: intelligētē sp̄ fuere. et li nemo est terius cōis. qz de plurib⁹ verificat̄. vt bos ē nemo: asinus ē nemo. Et sic de alijs infinitis q̄ sūt termini p̄gnātes cōes et non cathegorematicī: vt in p̄ma pte caplo de sp̄ declarabat̄. Tercio d̄r non p̄gnans et nō terminus cathegorematicus qz ē teri potēntiales vel māles faciūt̄ p̄pōnez vlez. vt oē a. est b. et oē li hō est terius. Uocō terios potēntiales vel māles terios mālr supponentes de hoc q̄re in p̄mo ca. p̄me p̄tis. Tertio ponit̄ ista p̄tula solo signo vli dēteriat̄: qz si in p̄pōne aliqua subice retur terius cathegorematic⁹ seu nō p̄gnās dēteriat̄ p̄ signū vli ex vna pte et ex alia p̄ aliud signū nō deberet vocari p̄pō vlis s3 pot̄ nullius q̄litas: sic ddo icipit̄ oīs hō eē: li hō est sub3 et stat p̄fuse et distributine rōne signi vlis. iō dēteriat̄ p̄ signū vli: et qz sub eo nō p̄tigit̄ dēscēdere. iō stat imobilt̄ rōne isti vbi icipit̄ et p̄ p̄ns ab eodē dēteriat̄ qz ḡobidē subicit̄ terius cathegorematic⁹ dēteriat̄ p̄ duo signa diuisim. iō non d̄r ista p̄pō vlis s3 nullius q̄litas. C̄ Sillr ddo necio oīs hō est aīal. hic subicit̄ terius li hō cathegorematic⁹ signo vli dēteriat̄. et tñ nō ē vlis qz dēterminat̄ p̄ signa duo diuisim. li oīs distribuit̄ et li necio imobiltat̄ ipediēdo dēscēsus. Tercio in hac p̄pōne nō tñ hō currit subicit̄ terius cōis signo vli negatiuo dēteriat̄: qz p̄ ip̄s distribuit̄. et tñ non ē vlis s3 nulli⁹ q̄litas rōne alteri⁹ signi exclusiui dēteriantis p̄ imobiltationē istū terium hō suū ipediēdo dēscēsus. Tercio in q̄l̄ hāz p̄pōnum oīs hō p̄ter sor. currit. nullus hō p̄ter sor. currit subicit̄ terius cōis distributine dēteriat̄ p̄ signū vli affirm̄ vel negatiuū. Et tñ nulla istaz ē vlis s3 nulli⁹ q̄litas. s. pp̄ aliqd̄ signū dēterminās v3 dictionē exceptinā imobiltantez sub3 ip̄m p̄uau do dēscēsus et sic p̄ter in q̄buscūqz alijs p̄ ordinē dicatur. S3 de talib⁹ oīs hō est aīal. nullus hō ē aīal nō est dubit⁹ q̄ sunt vles cū in q̄libz eaz subicit̄ terius cōis cathegorematic⁹ solo signo vli dēteriat̄. Dicebat̄ exite vli exstib⁹ aliqd̄ ip̄i referēdo li ip̄ius ad p̄pōnez qz aliq̄ ē p̄pō i q̄ subicit̄ terius cathegorematic⁹ solo siḡ vli dēteriat̄ et tñ nō ē vlis. vñ in ista. oīs hō ē al̄ ē suū p̄iacēs qd̄ ē ps ip̄i v3 hō al̄ q̄ ē indefinita. et tñ i ea subicit̄ terius cathegorematic⁹ siḡ vli dēteriat̄: qz idē ē sub3 vlis et sue p̄iacētis: si ḡob3 vlis dēteriat̄ p̄ siḡ vli ap̄i et sub3 p̄iacētis: s3 i hō ē diuersitas. nā sub3 vlis dēteriat̄ p̄ aliqd̄ istū vlis s3 sub3 p̄iacētis nō dēteriat̄ p̄ aliqd̄ ip̄i p̄iacētis: qz siḡ vli ē ps totū p̄pōnis vlis et nō ē ps p̄iacētis. Ex quo seq̄ qz idē terius stat dēteriate et p̄fuse et distributine: qz sub3 p̄iacētis stat dēteriate. et sub3 vlis stat p̄fuse distributine nec hō ē icōueniens respectū diuisoy puta vlis et p̄iacētis. C̄ Sillr idem stat dēteriate et p̄fuse tantum qz in predicta p̄pōne li aīal p̄out est p̄tum vnus in finite stat dēteriate: et p̄fuse distributine p̄nt est p̄tuz vlis p̄pōnis. Eodē modo ē ddo de alijs vlibus in quibus

subiectantur suba deteriorata per plura signa. ut ois hō non currit. **¶** Ultimo dicitur vel pluribus eiusdem equivalētibus pp negationes equivalētes affirmatiōni et alia plura signa vlla vni equivalētia. Unde dicendo. non nullus hō non currit. hec propō est vllis affirmatiua et ibidem subicit iste terminus hō distributus et deterioratus non p primū signū q: sic negaret istū terium hō quod est falsū imo affirmat nec et p scdm: q: tunc negatio distribueret teriūz precedētem. Melius ē ergo dicere q p ambo sil distribuitur iste terius hō. et q iste due negationes equalent huic affirmatiōni qlibet. Et sic dicitur. q illa est vllis nō pp hoc q sibi subiciat terius cōs signo vll deterioratus sed signis vllibus collectiue sumptis subordinatis in mēte vni signo affirmatiuo distributo. **¶** Consi dicit in ista. qlibet hō nō currit. q illa ē vllis negatiua: et q ibi subicit distributiue li hō nō rōne istius termini qlibet. q: de sui nā est affirmatiua nec rōne negationis subsequētis pp cām dictaz sed rōne ambo ruz signoz equivalētū huic signo negatiuo nullus in hac propōne nullus hō currit. **¶** Eodē mō de ista. nō hō non currit. q ē vllis affirmatiua. cuius subm distribuit. nō per aliquaz illaz negatiōnū: q: sic negaret s p ambas sil equaluantes huic signo ois: in hac propōne ois homo currit. **¶** Cū non dico q in hac propōne. non hō non currit. vll in hac. nullus hō non currit. iste due negationes seipsas destrunt: q: si sic ēt esset: nihil negaret: nec aliqd affirmarent nec aliqd distribueret postqz eēt destructe: s dico q sunt tales nāe q cū ambe se directe repiunt sup aliqū terium imobilitant ipm: sicut hic nullus hō non currit. li currens stat p fute tñ. eo q ille negationes directe repiūt se sup illū terium currens cū qlibet eaz sibi pponat: et hoc idē est in ista. nō nullus hō currit: s qñ tales due negationes reperit se ad aliqū teriūz non directe: s vna directe: et altera reflexe pfundūt istuz teriūz p fute et distributiue. sicut hic nullus hō non currit. pma negatio directe cadit: et scda reflexe. s iste terius hō stat mobilis. Ideo qñ sic se inueniūt dicit q vna ipedit vim alterius et ecōtra: et nō q se ipsas destruant: s talr alternatim se ipediūt q nulla de p se exerceat vim suaz sed qlibet illaz de p accūs. i. cūz suuamēto: et ambe sil de p se: nō negando aliqd s affirmādo vel imobilitando aut imobilitādo: cūz ambe incoiuncte sint talis nature. **¶** Oppositū dico de signo vll affirmatiuo et negatiuo q ambo sil in propōne hnt suūz offiū exercere nūqz affirmare s negare: et cūz directe inueniūt sup subz et ptuz subz imobilitant. copulā negant. et ptum distribuūt: sic hic non omne aīal est hō. li aīal stat deteriorate: copula est negatur et li hō negatiue distribuit. Si autē indirecte repiunt se sup subm et directe sup ptuz vtrūqz istoz distribuūt et copulaz negāt: sicut hic qlibet hō non ē asinus tam li hō qz li asinus stat p fute et distributiue nō p aliquod istoz diuisiū s p ambo cōiunctim: vñ ambo signa directe cadūt super ptuz s nō ambo sup subm imo soluz p mūz. vbi at ambo signa se replant sup subm et ptum et copulā et nō ambo directe cadant sup ptum: s vñū indirecte et reliquū directe subm itez stat mobilis: et ptum imobilis. ut ois hō aīal non est. li hō stat p fute distributiue. et li aīal p fute tñ. ita q nū. q dicit vñū signū hē vim et reliquū nō: vel q vñūz alterū destruat s hñ ambo se talr impediunt q diuisim nō exercēt virtutes suā sed solū p iūctim. **¶** Itē si fuerint tres negatiōes repte cūz vbo principali: qrum qlz se sola alijs ablatiū esset sufficiēs negare vbuū principale Quaz due directe cadunt sup subm et reliq indirecte: et oēs sup copulā et ptuz nulla eaz aliqd agit: s tres sil imobilitant subm negant copulā et distribuunt ptuz: sicut hic nō nullus hō nō est asinus. li hō stat deteriorate et li asinus p fute distributiue. **¶** Si sup ptuz tertia negatio directe nō caderet vbi nō esset aliud impedimentū ptum staret imobilis: sicut hic nō nullus hō aīal nō est. li aīal stat deteriorate. **¶** Et si hoc nō placet dicas q due pme negationes se ipediunt: et vltra istuz terium hō pcedere virtualr nō pnt. **¶** Et tertia negatio ipediens remanet agens cū illis negatiōibus pcedentibz: sicut si extraponeret et loco eaz poneret li aliqz cui ambe equalent dicēdo aliqz hō non ē aīal: vel aliqz hō aīal non

est. Cū qñcūqz negatio vel signū vll affirmatiūū independens ē nequaquā vim hz sup terium pcedentēz nec directe nec indirecte cadit sup eodē s solū super terium subsequētem. **¶** Et si dicit in hac propōne nō nullus hō oē aīal non est. quō stat li hō et li aīal. dico q li hō stat deteriorate rōne illaz duaz negatiōnū se ipediētūz. et li aīal stat p fute et distributiue rōne illorum duoz signoz et non rōne alicui de per se cū quilibet eoz depēdens sit ab alio: et vñū directe cadat sup istuz terium aīal et aliud indirecte: sicut pms dicebat. **¶** Et q ista propō. non nullus hō oē aīal non est ē picularis negatiua pueribilē cū ista. aliqz hō nullū aīal ē ita q ista duo nō nullus equalent illi signo aliqz et ista oē non equalent istū signo nullum et c. **¶** Itē si fuerint tria signa duo negatiua cū interpōne affirmatiui pcedentia copulaz pncipalē ita q quodlqz illoz de per se sumptū deterioraret vbum pncipale non hnt negare imobilitare imo nihil plus exercēt qz exerceret signū cui equipolēt illa tria si eoz locorum poneret. verbū gfa dicēdo. non qlz hō nō currit. Ista propō affirmatiua est in q terini eodēz modo supponūt sicut in ista aliqz hō currit q est sua equalens: illa. n. tria signa. talr se impediunt q nec p iunctim nec diuisim imobilitant vel negant s equalēt illi terio aliqz. Et notāter dico ita q quodlqz illoz p se sumptū deterioraret verbū pncipale pp negationes cathégoricē vll infinite sumptas q si p se sumerent non deteriorarent copulaz pncipalem. **¶** Unde sic dicēdo non qlibet hō qui nō currit mouetur ista ē negatiua picularis et subz imobilitat. p tuz vō implētūz imobilitatur nō obstante q sint due negationes q se cūda nihil facit ad ppo mēz. **¶** Si dicēdo nō vidēs oēm hoīem non est aīal. subm stat mobilis et ptum imobiliter vt supius declarauī nō obstante q signūz vll affirmatiūū iterponat. cathégoricē. n. et nō sincathégoricē sumeret si p se poneret: dicēdo vidēs oēs hoīez ē aīal. **¶** Ex hīs sequitur. q in ista propōne tu non es ois hō. li hō imobilitat: et non p negatiōne nec p distributionē affirmatiua: s p ambo signa sil. **¶** Si tu non differs ab asino li asino pfundit confuse tñ non p negatiōne nec p nām aīalitatis sed per ambo signa p iunctim. **¶** Itē tu differs ab oī hoīe li hoīe in vtrūqz stat p fute tñ nō rōne alicuius signoruz diuisim s amboz sil. **¶** Si dicat in alijs tu es aliud ab oī hoīe tu non es aliud ab hoīe tu es ita fortis sicut ois hō: tu nō es ita fortis sicut aliqz hō. tu es fortior oī hoīe. tu nō es fortior leone. tu es fortissimus oīz hoīum. tu nō es fortissimus hoīnz: et sic de infinitis vbi dicit terminū cathégoricū cōfundit confuse tñ non rōne alicuius signi pcedentis diuisim s amboz p iunctim quare et c. **¶** Sed hic dubitat circa pdicta: nūqd sicut duo signa negatiua vel tria se impediūt: et silr affirmatiua cum negatiuis ita signa affirmatiua sil. **¶** Ad istud dicit q signa affirmatiua sunt duplicia. qdam vlla et exponibilia p duas exponentes sicut ois qlibet vterqz qualibet q tuz: et sic de alijs. Quedā sūt signa affirmatiua distributiua non vlla: q non pnt cāre propōnem vllē vt dictiones iste differt aliud. nō idē: positius cōparabilr sumptus: cōparatiuus et suplatiuis. Dico ergo q pma signa affirmatiua distributiua se ipedire non pnt q: p iunctionez amboz incongruitas nō pmittit. hec. n. est incōgrua. Ois qlibet hō currit: et h silr qlibet vterqz istoz currit. S3 hec nō est incōgrua nō nullus hō currit: nec ista nō qlibet hō disputat et sic de alijs. s signa affirmatiua vlla distributiua non se ipediunt sic negatiua sil et affirmatiua cū negatiuis. Dicēdo. n. ois hō est ois hō taz p mūz qz scda hō stat p fute distributiue rōne sui signi. Si oē vidēs oēm hoīez ē aīal li hoīez stat p fute distributiue s sup ipz cadat signūz primū et principale. **¶** Concludo ergo q ista signa pdicta sunt talis nature q se ipedire non pnt. **¶** Alia signa distributiua q vlla nō sunt s exponibilia p tres exponentes tam cū affirmatiuis qz cū negatiuis ipediunt. vt tu nō es aliud ab asino. tu es fortior omni homine et sic de alijs vt exemplificatum est supra.

Iterum est vñū dubiū. Dicebat. n. supius q in ista propōne nullus homo non

est animal si animal stat confuse tm̄ et in ista non nullus hō est animal si hō stat determinate quare plus in vna stat determinate q̄ confuse tm̄ vel econtra. ¶ Dicitur q̄ ista duo signa quecuq; fuerint exercent idēz offm̄ q̄ exerceret signū cui equivaleret cum igit̄ in ista nullus hō nō currit ista signa equivalent illi termino qlibet. Ideo ita confundunt si cut faceret li quilibet si p̄tialr̄ poneretur: sed q̄ in ista nō nullus hō currit ista duo signa conuertiblr̄ ad istuz signū aliquis se h̄nt: ideo ita imobilitant determinate sicut faceret li aliquis: dicēdo aliqs hō currit vel si non imobilitaret aliquo mō sed precise restringeret. ¶ Cōsiliū faceret et alia signa predicta: De alijs aut̄ non est dubium: vbi est p̄iunctio negationis cum signo distributivū non v̄t aut affirmatiōnis cui eodē: dum mō aliud non impediāt terminus sequens ambo continue stant p̄fuse tm̄. vt tu non differs ab hoīe vel tu differs ab oī hoīe vt sepius dictum est.

Contra ista dicta arguitur probando: q̄ n̄v̄ le due negationes equivalent vni affirmatiōni ad istū intellectum q̄ ex ista nullus hō non est asinus non sequit̄ q̄ quilibet hō est asinus: probatur. ipsa est propō cathēgorica cuius p̄tūm diuiditur a subo igitur ipsa est negatiua: p̄na probat̄: q̄ dato q̄ non sit bona hoc est pro tanto q̄ p̄tuz diuidit̄ a subo per duos actus diuidēdi: quorum vnus destruit reliquuz: vt cōiter dicit̄. Contra sit vnus actus diuidēdi a. et alter b. Tunc si vnus istorum actuum destruit reliquū sit igitur q̄ a. destruit b. q̄ro tūc aut a. impedit b. ne diuidat p̄tūm a subo v̄t non. si nō. igit̄ non destruit b. eo q̄ adhuc exercet suam operationē sicut p̄ius: si impedit sequit̄ q̄ ista est inef̄ negatiua eo q̄ p̄tūm negatur a subo per vnum actum soluz. ¶ Secundo a negatio non negat b. negationē: nec diuidit negationē ab intentione: probatur. Intellectus non pōt componere negationēz cū intentione: nec actum cōponēdi mediante actu cōponēdi: sed solū ista que pōt componere mediante actu cōponēdi pōt diuidere mediante actu diuidēdi et econtra. ergo intellectus non pōt diuidere mediante actu diuidēdi negationēz ab intentione: p̄na p̄z. et aīz ex hoc q̄ si cut actus distribuēdi est illud mediāte quo intellectus distribuit intentionē. sic actus diuidēdi et actus cōponēdi sunt talia mediātibus q̄bus intellectus cōponit et diuidit intentiones. igit̄ sicut actus distribuēdi non pōt distribui: nec act⁹ diuidēdi diuidi. ¶ Tertio dato q̄ tales duo act⁹ equivalent vni affirmatiōni tunc talis cathēgorica vel ponit vel non ponit: si nō ponit est negatiua si igit̄ ponit est affirmatiua. ¶ Quarto sequit̄ q̄ stat aliquaz propōnem cathēgoricā esse: que nec est affirmatiua nec negatiua: probatur. dato q̄ esset vnus intellectus infinite virtutis q̄ poneret infinitas negationes vni cathēgorice: tunc illa propō cathēgorica cōposita ex oībus illis negationibus et residuis terminis nō esset affirmatiua nec negatiua: q̄ ibi essent tot negationes quot p̄nt esse. ¶ Quinto duo actus affirmandi nō possunt equalere vni actui negandi igitur a pari nec econtra. ¶ Sexto. ista propō. nō hō non est asinus. est cathēgorica et nō affirmatiua igitur negatiua: minor probat̄. et pono q̄ tu habeas istā in mente tua que sit a. tunc sic. in a. propōne non sit compō p̄tū. cum subo eo q̄ ibi non est aliquis actus cōponēdi. igitur a. non est propō affirmatiua: p̄z p̄na. et aīz probat̄. nā deducta vna negatiōe ceteris paribus a manentibus non manet ibi aliqs actus componēdi: et p̄ p̄ns nō est ibi aliqs talis actus. t̄z p̄na et aīz probatur. q̄ deducta negationē et c. manet ibi solū propō negatiua et nullius negatiue est aliqs actus componēdi tāq̄ verbum principale. igitur et c. ¶ Propter hec argumenta et filia concedit vnus valens q̄ nō sequit̄. nullus homo non est asinus igit̄ quilibet hō est asinus: q̄ aīz est negatiuum et p̄ns affirmatiuum. imo pro p̄clusionē ponit q̄ nulle due negationes: equivalent vni affirmatiōni. et cōtra se arguit sic: sequit̄ non nullus hō currit. ergo aliqs hō currit p̄na bona q̄ oppo^m p̄ntis repugnat aīcedenti et p̄ns est affirmatiuum. ergo et aīz et per p̄ns due negationes equivalent vni affirmatiōni. ¶ Ad istud r̄ndet concedēdo illā valere p̄nam: dicēdo q̄ ista: non nullus hō currit. subor-

dinatur isti mentali aliqs hō currit: et non subordinat ali cui propōni in qua ponitur due negationes: et lz in hoc q̄ ultimo dicit verum dicit: tm̄ in verbis in p̄ncipio includit p̄dictionē: sequit̄ ista p̄na mētalis seu vocal̄ ē bona p̄ eū: et p̄ns est affirmatiuum: igitur et aīz et in aīte ponunt̄ due negationes. igit̄ ille equivalent vni affirmatiōni: et si sic due negationes equivalent vni affirmatiōni quod ē oppo^m sue cōclusionis. ¶ Secūdo arguit̄ se sic: p̄dicto:ium istius nullus hō currit est istud nō nullus hō currit q̄ nō est verius p̄dicere q̄ preponere negationem toti: et ista est negatiua: nullus hō currit. ergo b̄ est falsa nō nullus hō currit: patet p̄na: q̄ nō est possibile duo p̄dicto:ia esse simpl̄ negatiua. ¶ Ad istud r̄ndet q̄ quo ad voces nō est verius dare cōtradictoriuz. non tm̄ quo ad intellectum v̄n negatiue mentali nō est dandū p̄dicto:ium p̄ negationēz prepositā sed p̄ affirmatiuā. ¶ Item hoc b̄n̄ dictuz est. sed adhuc non est r̄nsuz ad argumentū quod meo iudicio p̄cludit. ipse. n. cōcedit q̄ in voce ista sunt cōtradictoria. nullus hō est asinus et non nullus hō est asinus s̄z p̄ma est negatiua. igit̄ et secūda erit affirmatiua. cuius oppositū ponit. Si ergo illa est affirmatiua et ibidē sunt due negationes. igit̄ due negationes equivalent vni affirmatiōni qd̄ est oppositū cōclusionis sue. ¶ Similr̄ hec mentalis est affirmatiua: aliquis hō est asinus et hec nō nullus hō est asinus subordinat̄ illi igitur hec est affirmatiua: p̄z p̄na. apud intelligentes qd̄ est subordinatio. lz non. n. v̄t possibile: q̄ vna negatiua vocal̄is vel scripta subordinat̄ affirmatiue: q̄ tunc ex negatiua sequitur affirmatiua qd̄ est p̄tra ip̄z. ¶ R̄ndet igit̄ alr̄ tenendo s̄ntiam p̄iorēz. Q̄ due negationes equivalent vni affirmatiōni et q̄ h̄ nullus hō non est asinus est affirmatiua v̄lis: et hec nō nullus hō est asinus est affirmatiua particularis: et tūc ad argumēta. ¶ Ad p̄mū nego q̄ in aliq̄ istaz p̄tūm diuidit̄ a subo. imo p̄tūm cōponit̄ cum subo: nūq̄ enī est diuisio in voce vel in scripto nisi copula neget̄ qua negata sil̄ cū negatione diuidit̄ p̄tūm a subo modo in nulla istaz negatur copula principalis cū v̄trobīq; duo signa vni signo affirmatiuo equipolleāt et sic nō est diuisio: sed compositio: Ulterius nō dico q̄ talia signa se destruant: sed b̄n̄ se impediunt. Et p̄cedo q̄ a. impedit b. ita ecōtra intantū q̄ neutra istaz emittere pōt suā vim negationis supra copulam. Et hec q̄ dico intelligo in voce vel in scripto q̄ b̄n̄ scio q̄ in mente non p̄nt se talia impedire cum tot negatiōes equivalentes vni signo sil̄ in vna propōne esse nō possunt. Intellectus. n. non facit p̄ plura q̄ facere pōt p̄ pauciora. ¶ Ad scōm: quo probat̄. q̄ a. negatio neget̄ a b. negatio ne nec diuidit negationem ab intentione p̄cedo totum processuz istius argumēti. nūq̄ tm̄ sequit̄ quin illa sit affirmatiua: nullus hō non est asinus et sic est solutū tertium argumentū. ¶ Ad q̄rtuz. cum infer̄ q̄ stat aliquā cathēgoricā esse et non esse affirmatiuā nec negatiuā: nego p̄nam: et tunc ad argumētū: dico q̄ si esset vnus intellectus infinite virtutis attribuens vni cathēgorice infinitas negationes q̄ postmodū aliud enuntiationē compositaz ex illis oībus non eēt r̄ndenduz: q̄ negatio esset: imo non esset propō: et non solū est hoc veruz de infinitis negationibus. Veruz et de finitis. Un̄ si vni proponeret̄ nō non nullus hō nō non currit non est r̄ndendū ad ipsaz: cuz non sit propō: s̄z enuntiatio nugatoria p̄ p̄iunctiōne immedatam pluriuz filiuuz similr̄ ex eadez pte propōnis: s̄z dicēdo non nullus hō currit hic non est nugatio eo q̄ lz ambe negationes sint imediate. non tm̄ sunt sil̄es in voce neq; in scripto cū prima negatio sit negatio trāscendens et scōda non q̄re et c. ¶ Ad q̄ntū nego illā p̄nam: duo actus affirmandi nō p̄nt equalere vni negatiōni. igit̄ nec ecōtra: nec est similitudo. ¶ Et si q̄ritur causa diuersitatis d̄f q̄ est sola nā illoz. ¶ Ad sextū dico q̄ hec non hō non est asinus est affirmatiua: et tūc ad po^m q̄ tu h̄as ipsaz in mēte tua: nego casum: q̄ in mente non p̄t esse aliq̄ talis: s̄z hec est in mēte cui ista subordinat̄. oīs homo est asinus. Dimisso igit̄ casu q̄ fit in mēte: si sit a. in voce vel in scripto dico q̄ in a. sit p̄positio subī cū p̄tō mediante copula principalī q̄ est actus cōponēdi vocal̄. Et vbi p̄ma negatio amoueret̄ v̄t scōda. quecuq; maneret

foret independēs: Et non habendo impedimenta virtutē
inā negationis ad copulā diffunderet: et sic negaret verbū
principale vel copulā q̄ negata simul cū negatione p̄tuz di
videret a subo: et p̄ p̄ns nomē assumeret negative pp̄ōis.

Sequitur p̄ter alias descriptiones propo
sitionum in genere per tractare et p̄ de parti
culari. Unde particularis propo est illa in q̄
subicitur terius non pregnans solo signo par
ticulari deteriatu vel pluribus eidē equiva
lentibus vel saltim ip̄m inferentibus existen
te vel existentibus aliqd̄ ipsius: vt aliquis hō currit: aliqd̄
al mouetur: particule huius descriptionis declaratur. Di
citur. n. primo non pregnans pp̄ eam dictam in alio capto
vnde neutra illaz aliquod infinitum est: aliq̄ nemo est asi
nus: est particularis q̄: h̄ subicitur terius cōis signo par
ticulari deteriat: nō tñ terius cathegorematicus aut potē
tialis sed terius p̄gnans qui vtrobiq̄ supponit deteriate et
sub eo p̄tingit descendere. Et propo cuius est pars terius
probabilis est inferibil per duo dem̄stratua. Sequitur. n. h̄
est asinus et hoc est aliquis nemo igitur aliq̄ nemo est asi
nus. hoc est et hoc est aliqd̄ infinitum ergo aliqd̄ infinitum
est. Ita q̄ h̄mōi propoēs in quibus subicitur terius pre
gnans deteriatu solo signo particulari sunt probāde sicut
et alie indefinite vel pticulares. **S**ecdo d̄ solo signo par
ticulari deteriatu: q̄: si tale sub̄ cathegorematicū deteria
ret non solum per signū particulare sed p̄ aliō propo parti
cularis non esset sed forte nullius quātitat̄is: sicut in istis in
cipit aliquis hō esse: necessario: aliquod al̄ est: contingenter
aliquis hō non currit: et sic de alijs infinitis que nō sunt ali
cuius quātitat̄is h̄ subicitur terius cathegorematicus signo
pticulari deteriatu. **T**ertio d̄ vel pluribus eidēz equi
valentibus q̄: stat aliquam propoēs particularem esse in
q̄ subicit terius cathegorematicū sine signo particulari de
teriatu sicut hic: non nullus hō est asinus: h̄ sufficit q̄ iste
due negationes equiualet: isti signo particulari: aliq̄is:
ipa tota propo. n. subordinatur. h̄nc aliq̄is hō est asinus.
Quarto d̄ vel saltim ip̄m inferentibus: q̄: d̄do nō qui
libet hō est asinus illa propo est particularis negativa et tñ
non subicit terius cathegorematicus solo signo particula
ri deteriatu: nec pluribus eidēz equalentibus: q̄: illa duo
signa non quilibet non subordinatur alicui actui particulari
q̄: tunc nonnullus et non quilibet equipolent: et sic hec p̄na
foret bona non quilibet hō est asinus ergo non nullus hō
est asinus: quod est falsum: cuz ex necessario non sequatur
impole: sed ista duo signa quorum negatio affirmatiōi p̄
ponitur equiualet duobus signis pticulari et negatiōi quo
rū negatio signo particulari et suo subo postponit. **U**el
pōt verius dici q̄ in hac propoē: non quilibet hō est asi
nus deteriatu li hō non ab aliquo illorūz signorūz precedē
tium nec ab eisdem coniunctim sed ab illis simul cum ver
bo principali que q̄dem tria subordinantur in mente duo
bus actibus: quorum vnus est signūz particulare reliquū
vero est actus diuidendi subm a p̄to existens verbū prin
cipale distribuens p̄tum et non subm deteriatu a tali si
gno. **S**imiliter d̄do non quilibet hō omne al̄ est: hic sunt
tria signa cum vna copula que quattuor: sil̄ subordinantur
tribus actibus quorū duo sunt signa particularia reliquus
vero est actus aie diuidens inter extrema particulariter so
lum neutriū distribuendo v̄z aliq̄is hō aliquod al̄ nō est.
Quinto d̄ existente vel existentibus aliqd̄ ipsius refe
rendo relationem ad propoēm particularem: q̄: non seq̄
tur hec ē vna propo in q̄ subicit terius cathegorematicus
solo signo particulari deteriatu igitur ipsa est particularis
nam assignata ista aliq̄is hō est al̄ preiacens eius est vna
indefinita videlz hō est aial: in q̄ subicitur terminus cathe
gorematicus p̄z et q̄ deterietur signo particulari probat:
idē est subm particularis et preiacentis indefinite: sed sub̄z
particularis deteriatu signo particulari igitur et subm pre
iacentis. et sic p̄z q̄ aīis est verū: et q̄ p̄ns sit falsum p̄z: q̄
preiacens istius particularis est indefinita solum: ad cōclu
dendum ergo illud p̄ns op̄z sumere in aīte q̄ illud subm
deteriatu solo signo particulari existente aliqd̄ ipsius. mō

hoc est falsum de preiacente particularis eo q̄ signūz par
ticulare non est pars eius sed bene totius particularis. Cō
similiter est d̄dm in particularibus in quibus subicitur
suba deteriatu per duo signa: vt nonnullus hō currit: et sic
de alijs infinitis quare et c.

Propositio indefinita ē illa in qua subicit ter
minus cōis non pregnans nullo
signo nec signis deteriatu existente vel existentibus aliqd̄
ipsius. **P**articule istius descriptionis declarantur. **D**icit̄
enim primo terius cōis non pregnans pp̄ tales propoēs.
ab eterno fuit instans. **S**emp homo fuit que nō sunt inde
finite nec alicuius quātitat̄is eo q̄ non subicitur termi
ni notati: sed termini cōis pregnantes qui a nullo determi
nātur. **S**ecundo d̄ nullo signo: q̄: propoēs in quibus
subicitur teri determinati per aliqua signa existētia par
tes earum vel sunt v̄les vel particulares vel singulares v̄l
saltim nullius quātitat̄is: sicut exclusiue et exceptiue. **D**i
citur tertio nec signis: q̄: aliqua ē propo cuius nullo signo
deteriatu subm: et tñ non est indefinita: sicut p̄z de ista nō
nullus hō currit que est particularis: et de ista quilibet hō
non est asinus que est v̄lis. **U**el dicitur quarto existente v̄l
existentibus aliqd̄ ipsius: q̄: vt pluries dictūz est aliqua est
propo indefinita cuius subm deteriatu signo vel signis nō
quidem existente vel existentibus aliqd̄ ipsius indefinite:
sed vnus alterius vt superius exemplificatū est. hec ergo
hō currit vel al̄ mouetur: est vera indefinita: q̄: h̄z oēs cō
ditiones requisitas ad esse propoēm indefinitam. **I**bi. n.
subicitur terius cathegorematicus sine signo: et sine signis
existente vel existentibus aliqd̄ ipsius q̄re et c. **P**ro
positio singularis ē illa in qua subicitur terius discretus si
ne signo immediate aut terius cathegorematicus solo pro
noie dem̄stratiuo deteriatu existente aliqd̄ ipsius: exem
plum primi ego sum hō: tu es hō: iste est hō. **E**xemplum
secundi iste hō currit. hoc al̄ mouetur. **D**ico. n. primo sine
signo immediate q̄: aliqua est propo nullius quātitat̄is in
qua subicitur terius discretus: vt necessario tu non es asi
nus. **T**antū tu es homo et sic de alijs que nō sunt alicuius
quātitat̄is: q̄: suba immobilitatur p̄ terios precedentes. nō
enim immobilitatur q̄: faciunt eos stare deteriate vel cō
fute tñ aut q̄: impediunt eorum descensum. cum nullum
istorum sit pole de lege cōis: h̄z immobilitatur talia suba ipsa
suspendendo a propria denotatione: eo q̄ nulla earū rōne
termini discreti singularis vocatur: sed vna modalis et reli
qua exclusiua. **P**er h̄ p̄z secunda particula q̄: ponitur solo
pronoie dem̄stratiuo deteriatu: eo q̄ iste: incipit iste hō ef
se: definit hoc al̄ moueri nō sunt alicuius quātitat̄is. **D**i
citur vltimo existente aliqd̄ ipsius: pp̄ ea que dicta sunt.
nāz in ista propoē. iste hō currit. preiacens est ista. homo
currit que est indefinita. et tñ subm eius est terius cathego
rematicus cōis solo pronoie dem̄stratiuo deteriatu. **E**x
quo idē est sub̄z preiacentis et ip̄i singularis. non tñ illud
subm preiacentis deteriatu per aliqd̄ istius: h̄z alterius
v̄z cuius est pars. **E**x quo p̄z q̄ sicut in ista. oīs hō cur
rit. li hō est subm et non li oīs hō: et in ista aliquod al̄ moue
tur. li al̄ est subm et nō li aliquod al̄. Ita in ista iste hō dispu
tat subicit li hō et non li iste hō. **I**te segtur q̄ hec p̄tio
iste homo est homo nec est directa nec indirecta: q̄: ē elus
dem de se ip̄so vel conuertibilis de conuertibili. **I**tem
segtur q̄ cuiuslibet v̄lis singularium. suba sunt ita terminū
cōes et pro tot suppositis sicut sub̄z v̄lis: p̄z hec p̄na p̄ abla
tionem signi dem̄stratiui. **I**tem sequitur q̄ istaz duarū.
hō currit et iste hō currit. suba sunt conuertibilia et ceterū
sunt paria et tñ iste propoēs non conuertunt: p̄z q̄: suba
illa non supponunt precise pro eisdem sicut in alijs p̄z. **U**t
quibz hō est hō masculus. et oīs hō est hō masculus.

Sed circa predicta dubitat. **E**t primo de quā
titate istius: isti currunt. **D**ico q̄ est
singularis: q̄: ibi subicit terius discretus sine signo aliquo:
et h̄z iste terius isti sit de pluribus verificabilis nō tñ sequi
tur q̄ sit terius cōis q̄: de illis est verificabilis coniectim
et nūq̄z d̄uisim sicut iste terius hō vel aial. **S**ecundo d̄
bitatur de quātitate istius. **O**mnes isti currunt. **D**ico q̄

est vltis non obstat q̄ subiciatur terius discretus. Subiciatur. n. terminus cathegorematicus signo vli determinatus fm oēs particulas requisitas igitur est vltis & subim similiter stat confuse & distributive pro illis pro q̄bus cōiunctis supponit. **C** Ex quo p̄ q̄ terius discretus stat confuse & distributive. & per p̄ns non oīs terminus discretus discrete supponit. & non sequit iste conuertuntur: isti currunt: & oēs isti currunt: & suba ambo sunt termini discreti igit ambo discrete supponunt: per idē. n. posset probari q̄ in istis homo est & oīs homo est ambo suba supponūt deteriate q̄ ille propōnes conuertunt. & suba sunt termini cōes igitur & c. hec p̄ns non v̄ igitur nec prima. **T**ertio dubitatur de quantitate istius vtrūq̄ istorum currit: dico q̄ est vltis q̄ ibi subicitur terius cathegorematicus solo signo vli determinatus v̄ li isto:um. similiter ista alter istorum currit ē particularis: non obstante q̄ non subiciatur terius cōmuni sed discretus. **E**x quo p̄ q̄ aliqua est propō singularis numeri & tñ eius subim est numeri pluralis p̄ de q̄libet istarum vterq̄ istorum currit: alter istorum mouetur vbi li isto:um subicitur in vna stans confuse & distributive in reliqua & eteriate ratione signi particularis deteriantis. **Q**uarto dubitat de quantitate istarum nullo hoie currere tu es asinus: neutrum oculū h̄do tu potes videre: sine aure tu potes audire & sic de cōsimilibus. r̄idetur: q̄ nulla istarū est alicuius quantitatis: nō obstante q̄ in qualibet istarū subicitur terminus discretus: q̄ tale per signū precedens immobilitatur nō. n. immobilitatur aliquod istorum suborūm per modū deteriationis super determina bili sicut immobilitatur p̄tus vltis affirmatiue aut subim exclusiue positue vel terminus cōis ratione signi particularis pro nois demfatiue: sed immobilitatur p̄ modum probationis precedentis terium discretum rōne cuius terius singularis a sua prop̄a denoiatione suspendit. Cum ergo d̄r: nullo homine corrente tu es asinus subicit ille terius: tu: q̄ precedit signum v̄ ablatiuū p̄sie vel concomitatie ratione cuius tota propō probari d̄ per causas veritatis denoiatas a signo conditionis t̄pis vel causalitatis: ita q̄ quelibet talis propō est inferibil' vel per conditionales v̄ per t̄palem: aut causalem vt cōiter d̄r. sequitur. n. formaliter dum nullus hō currit tu es asinus. ergo nullo homine corrente tu es asinus. **S**z nullus hō currit tu es asinus igitur nullo hoie corrente tu es asinus: ita q̄ a quolibet istoz antecedentium ad istaz cathegoricam de ablatiuo p̄sie est bona p̄ns & non econtra. vnde non sequitur: magistro legente scholares proficiūt. igitur si magister legit scholares proficiunt: āns enī est v̄x & p̄ns falsum. probatur: & p̄no q̄ magister legat & scholares proficiant. tunc p̄ q̄ āns est verum: q̄ dum magister legit scholares proficiunt: & q̄ p̄ns sit falsum p̄: q̄ est vna conditionalis cuius oppositum p̄ntis stat cum ānte: & h̄ a tali cathegorica ad nullaz istarum causarū veritatis sit bonum arg^m. tñ concludendo disunctiuam factaz ex illis tribus est satis bona p̄ns. ita q̄ bene seq̄tur magistro legente scholares proficiunt. ergo si magister legit scholares proficiunt vel dum magister legit scholares proficiunt: aut q̄ magister legit scholares proficiunt. **U**bi ergo in disunctiuā ista vel cōsimili reperitur vna pars vera & propō continens illam. vera erit. Et vbi oēs partes sunt false. & ipsa falsa est. **P**ropterea hec ē falsa nullo hoie corrente tu es asinus: q̄ quelibet istaz est falsa. si nullus hō currit tu es asinus: d̄z nullus hō currit tu es asinus: q̄ nullus hō currit tu es asinus: vt satis intuenti p̄. **E**t si arguat probando q̄ suum d̄dictorium est falsum v̄ aliquo hoie corrente tu es asinus p̄ eandem cāz q̄ quelibet istaz est falsa: si aliquis hō currit tu es asinus & sic de alijs. **R**espondet q̄ illud non est suum d̄dictorium cum vtrobiq̄ verbū principale affirmat: sed istud est suū d̄dictorium: non nullo hoie corrente tu es asinus: que vera est q̄ significat non esse verū q̄ nullo hoie corrente tu es asinus: que vera est. **E**t si arguitur sic. nō nullo hoie corrente tu es asinus igitur aliquo hoie corrente tu es asinus p̄ p̄ns. q̄ nō nullo & aliquo eq̄polent p̄ ea que dicta sunt. **D**icitur q̄ non equipolent nisi quodlibet illoz seorsuz pos

fit in copulam principale modo h̄ est falsum de li nullo eo q̄ d̄do nullo hoie corrente tu es asinus signum v̄le negatum solum mō negat ablatiuū p̄sie & non verbum principale. **I**terum si argueret sic non isto hoie corrente tu es asinus & non isto & c. & sic de singulis ergo nullo homine corrente tu es asinus: negatur p̄ns: q̄ quelibet singulis āntis v̄ sumpta pro singuli est mere negatiua cuius oppositum est falsum & p̄ns est affirmatiuum falsum. **T**erū tñ bene sequitur isto hoie non corrente tu es asinus & isto: & sic de singulis igit nullo homine corrente tu es asinus: sed quelibet pars āntis est falsa. vt p̄ discurrendo ad oēs cās veritatis v̄. si iste hō non currit tu es asinus vel dum iste hō non currit tu es asinus aut q̄ iste hō nō currit tu es asinus. **C**onfirmat r̄idetur ad secundā propōnem propositam v̄ neutrum oculū habendo tu potes videre: q̄ non est alicuius quantitatis: non obstante q̄ laz subiciatur terius discretus: q̄ immobilitatur per terium priorē p̄mo probabilem rōne cuius ista propō h̄z duas causas q̄rum vna dat per explectiuam & reliqua per conditionalem v̄ quis neutrum oculum h̄as tu potes videre: vel si neutrum oculū habes tu potes videre. **E**x quaz qualibet diuisim sequit q̄ neutrum oculum h̄do potes videre & non econtra. **U**nde non sequit. neutrum oculum habendo antep̄s p̄t videre igitur neutrum oculum h̄z antep̄s & ipse p̄t videre: antecedēs est v̄x p̄ alteraz causam veritatis. h̄z antep̄s nullum oculū habeat p̄t videre & p̄ns est falsum cum sit vna conditionalis falsa. **S**imiliter concludendo alterā partem: non sequit. v̄ neutrum oculum habendo tu non vides igitur quis neutrum oculū habes tu non vides āns. n. est verum p̄ alteraz causam veritatis si neutrum oculū habes: tu non vides quod ē verum: & p̄ns est falsum. eo q̄ asserit simul stare te non videre & te neutrum oculum h̄re. quoz quodlibet est falsum. **C**oncludendo tñ ex illa cathegorica disunctiuaz factam ex illa cathegorice causis veritatis bene v̄ argumentum. **I**ta q̄ bene sequit neutrum oculum h̄do tu non vides igitur quis neutrum oculum h̄as tu non vides si neutrum oculū habes tu non vides. **I**deo q̄ h̄ cōditionalis est vera que est vna cā veritatis: & propō continens illam est vera. vbi aut quelibet istaz esset falsa & propō continens illas cēt falsa. **P**ropterea hec est falsa: neutrum oculū habendo tu potes videre: q̄ quelibet istaz est falsa. h̄z neutrum oculū habes tu potes videre vel si neutrum oculū habes tu potes videre vt de se p̄ continue te demfando.

Contra hoc arguitur probando propōnem principale esse verā sic: aliquē oculum non h̄do potes videre: & nullus est oculus quē non habendo tu potes videre ergo quelibet oculum non h̄do tu potes videre & per p̄ns nullum oculū habendo tu potes videre. **S**ecundo neutrum oculum h̄ns potes videre igitur neutrum oculū h̄do potes videre. p̄ns p̄: & āns probatur. q̄ lignum potes videre & lignū est neutrum oculum h̄ns igitur. **T**ertio aliquoz oculū neutrum h̄ns potes videre: demfatis oculis vnus canis igitur. **E**t si aliquoz oculū neutrum h̄ns potes videre sequitur q̄ neutrum oculum h̄do potes videre. **Q**uarto neutrum oculū h̄ns potest aliquid videre: q̄ antep̄s potest aliquid videre & antep̄s est neutrum oculum habens: q̄ neutrum oculum h̄z q̄ non est ergo. **Q**uinto nullus oculus requirit ad hoc q̄ tu videas igitur nullo oculo idiges ad videndum & per p̄ns neutrum oculū habendo tu potes videre. **A**d hoc respondet vt prius negando illam neutrum oculum h̄do tu potes videre: & istam similiter oēm oculum non habendo tu potes videre: q̄ quelz suarum causarū est falsa. hec. n. est falsa. **S**i oēm oculum non habes tu potes videre: eo q̄ oppositū p̄ntis stat cuz ānte: & hec similiter est falsa: licet omnem oculum non habes tu potes videre: q̄ asserit ista esse compossibilia: omnem oculum non habes & tu potes videre quod est falsum nā h̄z aliqñ fuerint compossibilia & simul vera non tñ amplius sunt compossibilia. **E**t tunc ad argumentum nego p̄ns: q̄ ista propōsitio omnem oculum non habendo potes v̄

vere non est vlls ideo nō d; exponi sed probari modo dicto. **C**ad secundum nego illam p̄nam. neutrum oculum habens potes videre. igitur neutrum oculum habendo tu potes videre: q; ex negativa non pregnante. non sequitur affirmatiua. Et ex alio aſs est veruz sine conſequentē: sed admiſſa p̄na nego antecedens: q; est vna vniuerſalis negativa cuius contradicōiū est falſum: v; aliquem oculū habendo potes videre: et tunc ad argumentū: hoc potes videre demonſtrando lignum et hoc est neutrum oculum habens igitur. negatur p̄na. per idē. n. poſſet probari q; nullus deus est q; hoc est te demſato. et hoc est nullus deus igitur nullus deus est: nec arguitur a reſoluentibus ad reſolutum: q; conſequens: cum ſit vniuerſalis negativa non h; reſolut sed ex illis premiſſis bene ſequitur q; aliquid. nullus deus est. Et ex prioribus ſequitur et q; aliquid neutrum oculum habens potes videre quare et c. **C**Et ſi queritur quare magis eſt illa vniuerſalis neutrum oculū habendo tu potes videre q̄ iſte neutrum oculū habens tu potes videre. Dico q; prima non eſt vniuerſalis q; verbum principale terminatur immediate ad iſtud gerūdium habendo. ſed in ſecunda ſignum negatiuum determinat verbū principale. **C**Ad tertium nego p̄nam iſtam. Aliquorum oculorum neutrum habens potes videre igitur neutrum oculum habendo potes videre: ſed bñ ſequitur ergo habens neutrum oculum potes videre. **C**Ad quartum nego q; neutrum oculum habens potes aliquid videre: et ad argumentum. antechriſtus potes aliquid videre. et antechriſtus eſt neutrum oculum habens: nego p̄nam: propter cauſas ſuperius dictas. Verū tamen nego inſinuat: q; antechriſtus eſt neutrum oculū habens: q; ex ipſa ſequitur q; antechriſtus eſt: et non ſequitur antechriſtus nō habet oculum igitur antechriſtus eſt non habens oculum. **C**Ad 5^m nego iſtam p̄nam. nullo oculo indiges ad videndum igitur neutrum oculū habendo tu potes videre: ſed illud conſequens petit tale aſs: ad videndum non indiges oculo qd eſt falſuz imo ad videndū indiges oculo. **C**Et ſi ex hoc concluditur ergo indiges oculo quo non indiges vel oculo quo indiges concedo conſequens et conſequentiaz pro qualibet parte ſicut alias conceſſi q; promitto tibi denariū quem tibi non promitto: et promitto tibi denariū quem tibi promitto: quia vtrobiq; relatiuum ſtat conſuſe tantum ſicut ſuum antecedens quare. **C**Ad tertiam propoſitionem propoſitam v; ſine aure potes audire reſtat reſpondere et dico q; nullus eſt quantitatis h; ſubiectur terminus diſcretus: q; ipſum precedit terminus probabilis. ratione cuius terminus diſcretus ſuſpēditur a ſua propria denominatione h; ergo ppoſitio. ſine aure potes audire: ſic probatur: ſine iſta aure potes audire: et ſine iſta potes audire: et ſic de ſingulis igitur. ita q; li aure ſtat conſuſe diſtributiue pro quacūq; aure affirmatiue et non negatiue: q; propoſitio iſta affirmatiua eſt et non negatiua eo q; li ſine eſt ſignū affirmatiuum et non negatiuum h; includat negationem ſicut etiam diſfert careo et huiusmodi que ſigna affirmatiua ſunt h; includat negationē. Concedo ergo illam propoſitionem: ſine aure potes audire poſito q; habeas duas bonas aures. q; quacūq; aure aſſignata. ſine illa potes audire. nā ſine dextera potes audire q; cum ſiniſtra. et ſine ſiniſtra potes audire quia cū dextera vbi tamen nō haberes niſi vnicam aurem dicerem q; non ſine aure potes audire: quia ſine illa quam habes non potes audire. Concedo ergo illa duo cu; aure potes audire et ſine aure potes audire. que contradicōia non ſunt: ſed ſimul vera. **C**Si quis tamen vellet iſtaruz h; contradicōia preponat negationem toti ſicut ſit in alijs propoſitionibus nullius quantitatis. Non tamen dico q; iſta cum aure potes audire. non ſit alicuius quantitatis imo eſt quarta ſicut iſta hominem poſſum videre vel ab homine tu diſfers in quarū prima ſubiectur li hominem et in ſecunda li homine ita in iſta cu; aure potes audire ſubiectū eſt li aure et li tu incluſum tenet ſe ex parte predicati. **C**Et ſi dicis: quanta eſt. dico q; eſt indefinita nō obſtante q; ſubiectur terminus cōmunis cum ſigno precedente: q; de tali ſigno non intellexit deſcriptio indefinitē:

ſed ſolum de ſigno mobilitate vel ſtabilitate determinate vel conſuſe tantum ipſam ſubiectū. **C**Et non miruz ſi eſt alicuius quantitatis: q; ſibi correſpondēt omnes propoſitiones exiſtētes in figura ſicut in alijs alicuius quantitatis contradicōium eius eſt illud. cū nulla aure potes audire: ſubalternum eius eſt cum omni aure potes audire: et ſub contrariū eſt cum aure non potes audire et ſua particularis conuertibilis eſt iſta cū aliqua aure potes audire: ita q; ſignuz debet mediare inter propoſitionē et cauſale ſicut in exemplo ab animali tu diſfers contradicōiu; eſt a nullo animali diſfers: ſubalternū ab omni animali diſfers: ſub contrariū ab animali non diſfers: et particularis ſua ab aliquo animali diſfers: ſed ſic nō poteſt dici de iſta ſine aure potes audire: quia ſi eſſet alicuius quantitatis vel vniuerſalis vel indefinita particularis aut ſingularis non poteſt dici alio trium ſubſequentium modozū: nec etiā primo modo: q; ſi eſt vniuerſalis aut ergo affirmatiua vel negatiua: ſi affirmatiua ſequitur duo contradicōia eſſe ſimul vera. ſ. ſine aure potes audire: et cum aure nō potes audire: quia cum aure ſocij tui non potes audire: Si autē dicatur q; eſt vniuerſalis negativa. iterum ſequit. idem inconueniens: q; illa eſt vera ſine aure potes audire et hec ſimiliter cum aliqua aure potes audire. **C**Et ſi dicis q; illud eſt ſuuz contradicōium non ſine aure potes audire: dicatur tunc cui particulari vel indefinite equialet ex quo eſt ſingularis numeri: et non videt q; alicui alteri q̄ prime quare et c. **C**Et ſi arguitur contra dicta ſic: Sine aure potes audire igitur tu potes audire ſine aure: nego p̄nam: quia antecedens eſt propoſitio nullius quantitatis probabilis rōne illius termini ſine et conſequens eſt propoſitio ſingularis ex quo ſubiectur terminus diſcretus ſine aliquo precedente que probari debet. ratione illius verbi poteſt officioſe ſicut illa cui equialet poſſibile eſt te audire ſine aure. **C**Iterū ſi ſic argueret. tu potes audire ſine iſta aure igitur tu potes audire ſine aure: negatur conſequentia: quia arguitur reſpectu ſecūdi termini ſed bene ſequitur igitur ſine aure potes audire. **C**Similiter debet dici ad illam ſine oculo potes videre: et tu potes videre ſine oculo: concedo primā et nego ſecundam. concedo primam non eſſe alicuius quantitatis et ſecundam eſſe ſingularē. **C**Alterius ſimul cum illa cum aure potes audire concedo q; cum pede tu potes ſcribere et cum manu cantare. et cu; naſo potes ſagitare: ſed nego q; tu poſſes ſcribere cum pede vel q; tu poſſis cantare cum manu: aut ſagitare cum naſo. prime enim vere ſunt: quia continue propoſitio cū ſuo cauſali determinat iſtum terminum tu implicite vel explicite. alie autē falſe ſunt: quia continue determinatur verbum adiectiuum per eodē terminum ratioe cuius determinationis propoſitiones ſignificant q; poſſibile eſt te facere hoc vel hoc principaliter mediante tali membro vel instrumento quod eſt falſum. **C**Iterū eſt dubium circa illam ſine oculo potes videre vel iſta; ſine aure potes audire. Ex quo non ſunt alicuius quantitatis: vtrum partes ſubiectoz; vel predicatoz; ſint li ſine oculo vel ſine aure dico q; nec ſunt ſuba nec predicata: nec copule: nec partes ſubiectoz; nec predicatoz; nec copularum: ſed bene partes propoſitionuz; ſicut etiā in iſta omnis homo eſt animal. li omnis nec eſt pars ſubiecti nec predicati nec copule nec ſubiectum nec predicatū nec copula ſed bene pars totius propoſitionis. **C**Similiter dico de iſta neutrum oculum habendo tu potes videre. q; li neutrum oculum habendo: nec eſt ſubiectū nec predicatū: nec copula: nec pars ſubiecti: nec predicati: nec copule: ſed totius propoſitionis. **C**Item in iſta etiam. nullo homine currente tu es aſinus. li nullo homine currente: nec eſt ſubiectum nec predicatū nec copula: nec pars alicuius eozū ſed totius propoſitionis. **C**Ex hijs ſimul cum prioribus ſequitur hanc nullius quantitatis eſſe: tantuz tu es homo eo q; ſubiectur terminus diſcretus termino probabilis precedente ratione dictionis excluſiue: et non ſolum illa non eſt alicuius quantitatis imo nec aliqua alia cuius ſubiectum determinatur per notam excluſionis: ſicut iſta tantum homo eſt animal. nam ſi iſta eſt alicuius quantitatis igitur vniuer

falsa particularis indefinita vel singularis: non vniuersalis
 q: subiectū non distribuitur nec particulariter q: nō subici-
 tur terminus cōmunis signo particulari determinatus: nec
 signis eidez equiualentibus vel inferentibus idem: nec ē
 indefinita: quia subicitur terminus cōmunis signo deter-
 minatus existente aliquā ipfius: nec etiā singularis: quia
 non subicitur terminus discretus: nec terminus cōmunis
 cum pro nomine demfatiuo. Si enim hec tantum homo
 est animal esset indefinita sicut quidā dicunt sequitur q: ali-
 qua est indefinita affirmatiua que non est inferibilis p: dua
 demfatiua p: de ista exclusiua. Item sequitur q: aliqua in-
 definita est vera de p: in terminis subalibus de secundo
 adiacente et tamen eius vniuersalis subalterna est falsa: pa-
 tet. nam hec est vera tantum ens est. et hec est falsa tantum
 omne ens est: quia aliud q: omne ens est: nam tu es. et tu
 es aliud q: omne ens igitur. Et q: hoc sequitur patet: quia
 si hec est indefinita tantum ens est igitur habet vniuersalem
 sibi subalternam. et nō videtur alia danda nisi ista tantum
 omne ens est. Item sequitur q: duo contradictoria sunt si-
 mul falsa: nam B est falsa tantum homo non est animal: quia
 ex ipsa sequitur q: homo non est animal: quod est falsum:
 et hec similiter est falsa. tantum omnis homo est animal: q:
 aliud q: omnis homo ē animal: quia tu es aliud q: omnis
 homo igitur. Et q: ista sint contradictoria probatur: q:
 vniuersalis affirmatiua et indefinita negatiua de consimili
 subiecto predicato et copula terminis supponentibus pre-
 cise pro eisdem et opposito modo sunt contradictoria: sed
 ista sic se habent igitur. Item sequitur q: duo contraria cū
 verbo de p: in terminis subalibus et in predicatione di-
 recta sunt simul falsa: probatur naz ista sunt simul falsa. tan-
 tum omne animal est suba et tantum nullus animal est suba.
 Ex prima enim sequitur q: nihil aliud ab omni animali est
 suba: quod est falsum. Ex secunda sequitur q: nullum ani-
 mal est suba quod est impossibile. Et q: illa sint contraria
 patet: quia vniuersalis affirmatiua et vniuersalis negatiua
 de consueto modo loquendi de consimili subiecto predica-
 to et copula sunt cōtraria sed ista sunt hōi igitur. Sed
 forte diceret hic aliquis q: nulla exclusiua est alterius quā-
 titatis q: indefinite et sic solueretur argumentum de contra-
 rii et cōtradictoriis et subalternis. Ad hoc responsio satis
 bene euacuaret argumenta facta sed non conclusiones ab-
 surdas sequentes. Sequitur enim primo vt prius dicebatur
 q: aliqua est indefinita affirmatiua que non est inferibilis p:
 duo demonstratiua quod est contra cōmunia p: incipia: et
 q: hoc sequitur patet de ista tantum homo ē animal. Se-
 cundo sequitur q: aliqua est indefinita que non habet vni-
 uersalem nec particularem: patet de supradicta: quia ista per
 hanc rationem tantum omnis homo est animal est indefini-
 ta: et per consequens ista est indefinita tantum aliquid quod
 est homo est animal. Et si dicitur q: hec est particularis p:
 idem hec erit particularis tantum aliquid quod est homo
 non est animal: et per cōsequens ista sunt sub contraria q:
 particularis affirmatiua et particularis negatiua de cōsimi-
 li subiecto predicato et copula sunt sub cōtraria: sed vbi-
 q: reperuntur sub cōtraria reperuntur contraria: contra-
 dictoria et subalterna. igitur non quelibet exclusiua est inde-
 finita vel particularis: et si sic sequunt conclusiones prime
 iterum proponende. Et si dicitur q: hec tantum aliquid
 quod est homo est animal non est particularis sed indefi-
 nita sequitur q: ab indefinita ad suam particularem. nō va-
 let consequentia. primo quia B tantum homo est animal est
 indefinita et nō habet nec habere potest particularem igi-
 tur. Item sequitur ab indefinita ad suas singulares cū de-
 bito medio non valet argumentū. probō: quia hec indefi-
 nita tantum homo est animal nō habet singulares: quia si
 aliquas hōet essent iste. tantum iste homo est animal. et tan-
 tum iste homo est animal etc. Sed hoc est falsum quia p:
 responsione in quelibet exclusiua est indefinita. Et si di-
 citur q: iste sunt singulares igitur alicuius vniuersalis: sed nō
 videtur q: alicuius nisi istius tantum omnis homo est ani-
 mal igitur aliqua exclusiua est vniuersalis. Item dato q:
 iste sint singulares sequitur ista conclusio q: aliqua indefini-

ta est necessaria et tantum quelibet singularis est impossi-
 bilis probatur: quia hec est necessaria tantum ens est et que-
 libet istarum est impossibilis tantum hoc ens est: et tantum
 hoc ens est: et sic de singulis. Sed iam probō q: ista nō est
 indefinita tantum iste homo est quia huic subicitur termi-
 nus discretus v: li iste homo: et si B non satisfacit propona-
 tur ista: tantum tu es: vel tantum ego sum in quibus non re-
 peritur terminus cōmunis. et sic per hunc modum pote-
 ris tuum examinare respondentē dato q: exclusiue quan-
 titatem attribuat. Melius est ergo dicere q: nulla ex-
 clusiua primi ordinis est alicuius quantitatis immo nec ali-
 qua exceptiua propria: quia si aliqua esset videtur q: ista
 omnis homo preter sortem currit: vel ista nullus homo
 preter sor. currit: et nō videtur q: sint nisi vniuersales: quo-
 dato sequitur q: aliqua est vniuersalis que non habet nec
 habere potest particularem indefinitam nec singularem:
 quia non potest dici congrue et proprie homo preter sor.
 currit: aliquis homo preter sor. currit vel iste homo pre-
 ter sor. currit: et sic sequitur q: ab vniuersali ad suas subalter-
 naz non valet cōsequentia: quia non habet nec hōe potest.
 Item sequitur q: ab vniuersali ad suā preiacens vel cō-
 uertibile non est bona cōsequentia: patet quia non sequitur:
 omnis homo preter sor. currit. ergo hō preter sor. currit:
 vel omnis homo currit: primū non sequitur propter im-
 proprietatem. et secundū propter repugnantiam excepti-
 ue ad suam preiacens. Item sequitur q: duo contraria de
 secundo adiacente sunt simul falsa patet de istis omne ani-
 mal preter hominem est et nullū animal preter hominem
 est: et q: illa ita sint cōtraria probatur. quia vniuersalis ne-
 gatiua et vniuersalis affirmatiua de cōsimili subiecto predi-
 cato et copula implicite vel explicite ceteris paribus requi-
 sitis sunt cōtraria sed iste sunt huiusmodi. ergo etc. Item
 sequitur q: aliqua sunt contraria que nō habent sub contra-
 ria patet de predictis et si sic nec ab vniuersali negatiua ad
 suam singularem est bonū argumentum nec ab vniuersa-
 li affirmatiua ad suam singularem cum debito medio est bo-
 na cōsequentia eo q: tales exceptiue nō habent singularem
 quare etc. Sed forte cōtra h arguitur sic. in principio ca-
 thegorica propositio dividebatur in vniuersalem: particularem
 indefinitam et singularem et per consequens sequitur q: que-
 libet propositio cathgorica est alicuius quantitatis. Res-
 pōdet q: nō q: dividebatur vniuersaliter propositio ca-
 thegorica in illis sed bene dicebatur propositio cathgorica/
 rum quedā vniuersalis quedam particularis quedam sin-
 gularis et quedam indefinita: ex quo nihil sequitur contra.
 Adhuc dubitatur de ista propositione semper fuit ho-
 mo vel de ista nemo currit. videtur enim q: quilibet earum
 sit alicuius quantitatis. sequitur enim secundum dicta hec
 propositio quacūq: data subordinatur in mente vni affir-
 matiuę igitur est affirmatiua subordinatur vni cathgorice
 igitur est cathgorica: et sic de alijs ergo per idem sequitur
 h propositio quacūq: demfata subordinatur in mēte vni
 mentali alicuius quantitatis igitur ipsa est alicuius quanta-
 tis: sed hec propositio nemo currit subordinatur in mente
 huic vniuersali nullus hō currit. igitur ipsa ē vniuersalis: si-
 militer illa semp homo fuit subordinat in mente huic vni-
 uersali in omni tempore fuit homo. igitur ipsa est vniuer-
 salis. Respondeo q: non est similitudo quia de intrinse-
 ca ratione propositiōis vt sic est q: sit cathgorica vel ypo-
 thetica de intrinseca ratione cathgorice vt sic. est q: sit af-
 firmatiua vel negatiua: sed non de intrinseca ratione eius
 est q: sit alicuius quantitatis sicut manifeste est ostensum de
 exclusiuis et de exceptiuis. Si enim illud argumentū va-
 leret posset probari hanc homo est. esse de tertio adiacen-
 te quia subordinatur vni de tertio adiacente v: homo est
 ens: hec ratio non valet igitur nec prima: vnde sicut ad esse
 se propositiōis non requiritur existentia alicuius adiacen-
 tis. ita ad esse propositiōis non requiritur existentia alicu-
 ius quantitatis: modus ergo arguendi per subordinatio-
 nem tenet. in hīs quorum existentia necessario requiritur
 ad sic esse et non in alijs que non dicunt intrinsecam ratio-
 nem vt dictum est: quare etc.

Iuxta predicta sequuntur aliquae regule proponende & declarande materiae quantitatis concernentes quarum prima est ista: ab vniuersali affirmatiua ad suam singularem sine medio debito non v3 argumentum: quia non sequitur. omnis homo est animal igitur iste homo est animal: quocumq; demfato. Cū antecedens sit necessarium & consequens contingens: vnde hinc ad mille annos antecederit erit verum & consequens falsum. & notāter dicitur ab vniuersali affirmatiua quia ab vniuersali negatiua ad quālibz suarum singularium est bonū argumentum sequitur enīz formalr nullus homo currit igitur iste hō non currit. Cūz opposituz consequentis repugnet antecedenti. C dicitur iteram sine debito medio: quia cū debito medio bene valet consequentia. sequitur enim omnis homo currit iste est homo igitur iste currit. & sic de alijs. C p̄o declaratione istius regule est notandū q̄ propositionū vniuersalium affirmatiuarū: quedam est possibilis quedam impossibilis: impossibiliū quedam includunt cōtradictionem formaliter & quedam materialiter. C Ex propositione vniuersali affirmatiua impossibili includente cōtradictionem materialiter. sequitur quelibet sua singularis materialiter p̄ istā regulam: ex impossibili sequit̄ quodlibet. Sequitur enim omne ens fuit ergo hoc ens fuit quocumq; supposito demonstrato: eo q̄ antecedens est materialiter impossibile. C Ex propositione autē vniuersali affirmatiua includente formaliter cōtradictionē sequitur formaliter quelibet sua singularis sine medio: ita q̄ sequitur. omnis homo est aliud a se igitur iste homo est aliud a se. omnis homo est asinus ergo iste homo est asinus & sic de alijs. C p̄o propositionū possibilium vniuersalium affirmatiuarum quedam habet significare necessarium vel significata necessaria quedam precise p̄tingētia. Ex qualibet propositione vniuersali affirmatiua possibili habente solū vnum singulare necessarium sequitur idem licet forte non semper formalr: ita q̄ bene sequitur. omnis sol lucet igitur iste sol lucet. Similiter si talis vltis habet plura singularia necia ex ipsa sequitur quodlibet eorum. ita q̄ sequit̄ omnis homo est intelligibilis. ergo iste homo est intelligibilis & sic de quocumq; alio omnes iste consequentia tenent per illā regulam necessarium sequitur ad quodlibet. p̄o propositionū vniuersalium possibilium affirmatiuarum habentium singularia contingentia quedaz sunt de subiecto discreto & quedā de subiecto cōmuni. Ex qualibet vniuersali affirmatiua possibili de subiecto discreto sequitur quelibet sua singularis formalr. sequit̄ enīz omnes isti currūt ergo iste currit demōstrato supposito istius termini isti. similiter sequitur quilibet isto:um currit. ergo iste isto:um currit. C Itē sequitur vterq; isto:um disputat vel mouetur. igitur iste isto:um disputat vel mouet continue demōstrato supposito vniuersalis quelibet harū consequentiarum est formalis: quia cōtradictorium consequētis formaliter repugnat antecedenti. C p̄o propositionū vniuersalium possibilium affirmatiuarum habentium significata p̄tingētia de subiecto cōmuni quedam de subiecto cōmuni ampliato. quedam de subiecto cōmuni. non ampliato. Ex quibusdā primarum vniuersalium de subiecto ampliato sequitur quelibet sua singularis. Unde bene sequit̄ omnem hominē significat iste terminus homo. igitur istū hominē significat iste terminus homo: quia antecedēs non potest esse verū sine consequente sic significando: quia eo ipso q̄ omnem hominē significat iste terminus homo tūc omnem hominē presentē preteritum: futurum: ymaginabilem & intelligibiles significat iste terminus homo. Et quia semper necessario iste hō est intelligibilis vel ymaginabilis. sequitur ergo q̄ istū hominē significat iste terminus homo quia si dicit̄ q̄ istū hominē non significat iste terminus homo. quero v3 iste homo sit intelligibilis vel non. si dicit̄ q̄ non. tu asseris impossibile igitur male respondes. Si dicit̄ q̄ sic tunc fiat illud argumentū: istum hominē non significat iste terminus homo: & iste hō est intelligibilis igitur non omnes hominē significat iste terminus homo q̄ est opposituz antecedentis: & consequentia patet

ab inferiori ad suum superius non distrahunt cum debito medio. C Item sequit̄ similiter quilibet homo fuit. ergo iste homo fuit: probō quia si non: flet tunc oppositum consequentis cū antecedente v3 iste homo non fuit & quilibet homo fuit demōstrato semper supposito istius termini homo: quia si non demonstraretur suppo^m non arguitur ab vniuersali ad suā singularem: quero ergo vtruz iste homo fuit vel non. si iste homo fuit ergo cōsequentia fuit bona cum igitur sit necessarium. si iste homo non fuit & iste homo est suppositum istius termini homo vt semp p̄o suppono igitur iste homo est. Tūc sic iste homo est: & nō fuit: igitur nō quilibet homo fuit: quod est oppositū antecedentis. C p̄o propositio ergo vniuersalis possibilis affirmatiua contingens habens singulare vel singularia contingentia de subiecto cōmuni non ampliato nullius talis singularis est aequaliter illatiua: & iste est intellectus regule. ita q̄ nō sequitur. omnis homo currit. igitur iste hō currit: quocumq; demfato: sed bene sequitur cū debito medio videlicet & iste est homo: etiam non sequitur: omnis phenix est igitur ista phenix est: sed bene sequitur cū tali medio & ista phenix est phenix quare &c.

Contra intellectū regule arguitur sic: sequit̄ enim omnis homo est rome igitur iste hō est rome te demfato. ista cōsequentia est bona. & hic arguitur cōtra intellectum regule igitur: patet consequentia. & antecedens probatur. si iste homo esset omnis homo possibilis sic q̄ iste homo posset esse & q̄ nullus homo qui nō esset iste posset esse. ista cōsequentia esset bona sed ipsa tunc nō aliter significaret q̄ nūc significat: nec econtra igitur adhuc est bona p̄sequentia patet & antecedens probat̄: pro maiori. Nā hec consequentia est bona. omnis deus est igitur iste deus est: & non alia ratione nisi quia iste deus est omnis deus possibilis ad intellectum datū igitur per idem tunc ista consequentia esset bona. omnis homo est rome igitur iste homo est rome si iste homo esset omnis homo possibilis ad intellectum expressuz minor: probatur: quia si iste esset omnis homo possibilis ad intellectum datū illa consequentia significaret primarie omnem hominē esse rome ergo istū hominē esse rome & sic iam significaret primarie igit̄. C Secūdo arguitur sic. Quā vniuersalis est ista omnis homo potest esse respectu istius iste homo potest esse demfato antecēdēto. Tam vniuersalis est ista omnis homo ē rome respectu istius iste homo ē rome: igitur qua ratione hec omnis homo potest esse est illatiua istius iste hō potest esse. A pari & ista omnis homo est rome est illatiua istius iste homo est rome. vel detur causa diuersitatis. C Tertio arguitur sic. si iste homo est rome iste hō est rome igit̄ si omnis homo est rome iste homo est rome p̄sequentia patet ab inferiori ad suum superius imobilitatuz affirmatiue. Unde sequitur generaliter omnis hō est iste homo igitur omnis homo est homo. tantū iste homo currit. igitur tantum homo currit: imediate post hoc erit hoc instans igit̄ imediate post hoc erit instans. Scio istam propositionē igit̄ scio aliquam propositionem promitto tibi istum denarium igitur promitto tibi denarium: & sic de alijs infinitis. C Ad primū respondetur negando istam consequentiam omnis homo est rome igitur iste homo est rome & tunc ad argumentum si iste esset omnis homo possibilis ad intellectuz datum ista cōsequentia esset bona: sed ipsa tunc non aliter primarie significaret q̄ nūc igitur iam est bona: nego p̄sequentiam: per idem enim posset probari q̄ tu es asinus sic arguendo: si tu esses rudibilis tu esses asinus sed tunc tu esses eque bene animal sicut mō. igitur iam es asinus: sed ad cōcludendum tale cōsequens oportet sumere antecedens conditionalis pro minori dicens tu es rudibilis vel tu es omnis homo possibilis ad intellectū expressum. C Secūdo modo respondet negando istam conditionalem si tu esses omnis homo possibilis ad intellectuz datum ista consequentia esset bona: quia cū toto antecedente stare q̄ ista consequentia nō esset. Et si iterum proponeretur ista: si tu esses omnis homo possibilis ad intellectum. datum &

ista consequentia esset: ista consequentia esset bona: negatur iterum ppositio: qz cum toto antecedente stare istam consequentiam cum consequentia falsa et impossibili. v3. tu es homo igitur tu es asinus. Adhuc si proponeret sic si tu es ois homo possibilis ad intellectum datum: et ista consequentia foret significando pmarie sicut iam significat ista consequentia esset bona. Iterum negatur consequentia: nam vt pns dicebat intellectus istius tu es omnis homo possibilis: est iste tu es homo possibilis: et nullus homo qui non est iste ho potest esse: ad istum intellectum potest cu3 toto antecedente stare qz multe mulieres sunt et possunt esse que viuerent post corruptionem tuam et essent rome. Ex quo p3 qz dato per imaginationem qz tu esses omnis homo possibilis ad intellectum expressum et qz ista consequentia foret sic significando vt nunc adhuc no valeret sicut nec iam v3. s. omnis homo est rome igitur iste ho est rome. Et tunc ad argumentum ista consequentia est bona ois deus est igitur iste deus est: et non alia rone nisi quia iste deus est omnis deus possibilis ad intellectum datum igitur: negat antecedens. unde ista consequentia no dicitur bona: qz iste deus est omnis deus possibilis ad intellectum datum: sed qz oppositum contradictorium consequentis repugnat antecedenti. Ad secundum argumentum respondet negando qz b omnis ho potest esse sit illatua istius iste ho potest esse: demonstrato antepo: quia b omnis homo potest esse est necessaria: et b iste homo potest esse est contingens: immo aliqui est falsa. v3. post antichristi corruptionem: et dato adhuc qz ista vniuersalis sit talis singularis illatua non sequitur qz etiam illa omnis ho est rome sit illius illatua iste homo e rome. qz pma est respectu verbi ampliatiu et no alia quapropter sequit pma3 consequentia no valere. Si. n. ille modus arguedi valeret posset pbari hanc esse impossibilem: ois homo est animal sic arguedo: qz vniuersalis est ista ois homo est animal et e3 tam vniuersalis est ista ois homo est asinus: sed tam vniuersalis est ista omnis ho est asinus qz est impossibile igitur tam vniuersalis est ista omnis ho est animal qz est impossibile certu est qz b consequentia no v3. igitur nec pma. Ad tertium quando argu: si iste homo est rome iste ho e rome igitur si omnis ho est rome iste homo rome: negat consequentia: et tunc ad argumentum hic aut ab inferiori ad suu superius immobilitatu igitur consequentia bona nego argumentum: qz lz superius immobiliter: no tam determinate nec cofuse tm eo qz li ho stat cofuse et distributive: sed io d3 immobilitari: qz sub eo no ptingit descendere nec ratione eiusdem vel sui signi habet ppositio pbari: sed rone conditionis: et sic p3 qz ista no est regula ab inferiori ad suu superius immobilitatu est bonu argumentum: et hoc quando superius stat cofuse tm. unde no sequitur: hoc incipit esse album ergo hoc incipit esse coloratum li ho significat pmarie homines igitur significat pmarie animal: ho inqatum ho est risibilis igitur homo inqatum aial est risibilis. Et sic de alijs multis et tunc ad exempla adducta superius dico qz no tenet nisi gratia mae: vbi tam argu ab inferiori ad suum superius determinate suppones affirmatiue esset satis bonum argumentum vt iste ho currit ergo homo currit.

Amplius ad principale argu sic: hec consequentia est bona. quilibet ho est iste ho igitur iste ho e iste homo: et b argu contra intellectum regula igitur antecedens pbat: sequitur quilibet homo est iste ho igitur iste homo est ho p3 consequentia: cu fit conuersio per accidens et vltra iste ho est ho igitur iste ho est a tertio adiacente ad 2m et vltra iste ho e igitur iste homo e iste homo p3 consequentia: qz oppositum pntis repugnat antecedenti. A pmo ergo ad vltimu sequitur quilibet ho est iste homo igitur iste ho e iste ho. Secdo sequitur ois ho currit ergo iste ho currit. et b argu ptra intellectum regule igitur antecedens pbat: sequitur ois homo currit ergo iste ho currit: et iste ho currit: et sic de singulis: p3 consequentia ab vniuersali ad oes singulares simul sumptas: et ex alio. qz oppositum pntis repugnat antecedenti. ista. n. repugnat ois homo currit. et iste ho no currit: nec iste nec iste. et sic de singulis. tm tunc sic iste ho currit et iste: et sic de singulis igitur iste ho currit. p3 consequentia.

a copulativa ad alteram partem igitur a pmo ad vltimum sequit ois homo currit. igitur iste ho currit. Tertio sequitur ois homo est rome igitur quilibet istoz est rome demorando per li istoz oem hoem exites in mundo: et sequitur vltra quilibet istoz e rome igitur iste e rome ergo a pmo sequitur ois ho e rome igitur iste ho e rome: tenet pna. a pmo ad vltimum: et pma consequentia pbat. qz si non. pono asis et depono consequens. Tunc sic ois homo e rome et quilibet istoz est homo igitur quilibet istoz e rome qd e depositus maior est positum: et minor pbat: ois homo demorando per li istoz e homo. sed quilibet istoz e homo demorando per li istoz: igitur et. Ad hec ridetur ad pnu concedendo ista nec istud e regula: eo qz regula no negat quin aliqui valeat pna gratia terminoz sicut in alio exemplo: sequitur. n. b3: omne qd e iste homo currit igitur hoc qd e iste ho currit. qz oppositum pntis repugnat antecedenti et vlr v3. talis modus arguendi vbi e aliquis restrictio vel determinatio per p nomen demoratum. Ad scdm argumentum: nego illaz pnam: ois homo currit igitur iste ho currit. et iste et sic de singulis. unde posito simul cu antecedente: qz ois ho esset mulier: p3 consequentia no valere: vbi tamen adhuc pponeret: quilibet ho currit igitur iste ho currit et iste: et sic de singulis negare3 consequentia et concedo qz oppositum pntis stat cum antecedente: ista. n. stat simul quilibet ho currit: et tm nec iste nec iste currit. nec sic de singulis demorando omnibus hoibus. Et si ex isto inferet qz nullus ho currit: nego pnam: nec argu a singularibus sufficienter enumeratis ad vniuersale dato qz quilibet supposito sub respodent vna singularis: io bene sequit iste homo no currit: nec iste et sic de singulis et no e aliquis homo nisi iste. vel iste et sic de singulis igitur nullus ho currit. pna e bona sed minor repugnat posito: sequitur. n. quilibet ho currit et iste non currit nec iste et sic de singulis igitur aliquis e ho qui no est iste nec iste: et sic de singulis. Ad tertium argumentum nego pnam: istam ois homo e rome igitur quilibet istoz e rome. imo non sequitur ois homo e rome igitur quilibet homo e rome: dato sic pns cu3 antecedente qz ois homo esset mulier p3 consequentiam no valere. Adhuc si argu sic: quilibet ho est rome igitur quilibet istoz est rome: demorando quilibet hoem existem in mundo: nego pnam: et concedo qz oppositum pntis stat cum antecedente. et tunc cu ponit antecedens: et deponitur pns admitto: et concedo istaz quilibet homo e rome et nego illaz quilibet istoz e homo: et nego illaz quilibet istoz e rome et illam similiter quilibet istoz est homo demorando per li istozum et iteru illaz quilibet istozum e homo existens in mundo. Ex qualibet enim istarum sequitur qz quilibet istozum est homo qd repugnat posito et opposito depositi. sequitur enim quilibet homo est rome et aliquis istozum non est rome igitur aliquis istozum no est homo. Juxta hoc sequit hec conclusio. ois homo qui est albus currit: et tam nullus istozum potest currere demorando oibus hominibus qui sunt et in eterno erunt: et facio tibi istaz consequentiam omnis homo qui e albus currit ergo aliquis istozum potest currere demorando omnibus hominibus qui sunt et in eterno erunt. si consequentia no v3. stet oppositum et habet conclusio: et qz ista consequentia no v3. pbat. et pono qz cras erit ita qz ois homo qui e albus currit: et qz aliquis ho alb qui nuc est corruptus ante crastinu. Tunc cras erit verum qz nullus istozum potest currere: qz cras erit verum qz isti no possunt esse. qz tunc erit verum qz vnus istozum est corruptus. Et si argu sic ois homo qui e alb currit et nullus est homo nisi alius istozum demorando oes homines q sunt et in eterno erunt igitur alius istozum currit. concedit consequentia: et negatur minor. Et si argu sic. iste dies est igitur nullus est ho nisi qui est vel q erit in ista die: sed per li istozum demorando oes homines q sunt et q erunt in ista die vel qui in eterno erunt igitur alius istozum erit. concedit totuz ass: et negatur pna quare et. Ex eode etia sequit ista conclusio qz ois ho qui est albus currit. et tam quilibet istozum sedet demorando oibus hoibus albis: pbat et facio hanc consequentiam: omnis ho q est albus currit igitur aliquis istozum no sedet demorando oibus hoibus albis: p3 qz no v3. si ergo no